JAKOB LORBER

ÎMPĂRĂŢIA COPIILOR DIN LUMEA DE APOI

Înştiinţări despre condiţiile spirituale de viaţă
a copiilor decedaţi timpuriu în lumea de dincolo

recepţionată prin vocea interioară a lui
JAKOB LORBER

CUVÂNT ÎNAINTE

„Ce este viaţa? - Ce este moartea? - Şi de ce trebuie să moara copiii? ” Acestea sunt întrebări pe care nu le pun numai toţi aceia, care conduc un copil la moarte sau se confrunta cu moartea neaşteptată a copiilor şi a adolescenţilor. Aceste trei întrebări emoţionante le-a pus un copil de nouă ani, care s-a îmbolnavit de cancer, într-o scrisoare adresată cunoscutei cercetătoare în domeniul morţii Dr. Elisabeth Kübler-Ross. În valoroasa ei carte „Copiii şi moarte” (Editura-Kreuz) poveste ea: „Eu am împrumutat cariocile colorate ale fiicei mele şi i-am scris o mică scrisoare cu scris citeţ şi o exprimare simplă; eu am ilustrat-o şi am aruncat-o în cutia poştală. Reacţia sa nu numai ca a fost pozitivă, ci el a fost - bineânţeles - şi foarte mândru de cărticica lui mică de ilustrate de la Elisabeth. ” El nu a dat-o numai părinţiilor săi s-o citească, ci şi la alţi părinţi cu copii pe moarte. Această scrisoare de ilustrate a minunatei doctoriţe cu inima largă şi iubitoare este redată în cartea de sus menţionată, pentru a le da posibilitatea altor copii să înţeleagă cea mai importantă întrebare a vieţii. Unele propoziţii simple, clare şi iubitoare, care le-a scris ea acelui băieţel mic, care ştia că va muri, sunau astfel:

„Nu există nici o coincidenţă în viaţă. Dumnezeu nu face nici o diferenţă între oameni. Noi suntem cu toţii copiii Săi. - Dragostea Sa nu conoaşte nici o condiţie! - El înţelege totul, El nu pedepseşte niciodată - El este dragostea necondiţionată. - Tu şi Dumnezeu, voi doi aţi ales pe părinţii tăi dintr-un bilion de oameni. - Tu i-ai ales, pentru a-i ajuta să crească şi să înveţe - dar ei sunt şi învăţătorii tăi. - Viaţa noastră este o şcoală, în care putem învăţa câte ceva: să convieţuim cu alţi oameni - să le înţelegem sentimentele lor - să fim sinceri cu noi înşine şi să dăm altora dragoste şi să o primim la rândul nostru. - Dacă am trecut testul, atunci avem voie să terminam şcoala - aceasta înseamnă: noi avem voie să ne reântoarceam în adevăratul nostru cămin - la Dumnezeu, de la care am venit. Acolo, îi întâlnim pe toţi iar, pe care i-am iubit vreodată. - Este ca o reuniune de familie după un examen. . . “

Una din observaţiile pe care a făcut-o doctoriţa Kübler-Ross la patul de moarte a copiiilor, este, că copiii, înainte să moară, au des „o clipă de luciditate“, care îi face să fie nişte învăţători înţelepţi pentru adulţi. Deseori au o cunoaştere interioară, de ceea ce îi aşteaptă şi o cercetare intuitivă în secretul vieţii şi al morţii. Pentru toţi, care trebuie să conducă un copil pe moarte, este importantă aceasta experienţă. Căci dacă împrejurările sunt înţelegătoare şi iubitoare, copiii vor putea să se despartă mai uşor şi fără frică de viaţă. Doctoriţa E. Kübler-Ross vorbeşte în cartea sa de băiatul Mike, care este bolnav incurabil şi a lăsat în ziua morţii sale pe noptiera de lângă patul sau următoarele notiţe. Rândurile sale „confirmă convingerea, ” scrie doctoriţa, „că, copiilor le este mai bine, dacă se pot înţelege deschis şi sincer cu familiile lor, cum a fost cazul fericit la acest băieţel. !

Timpul a venit,
Lucrarea mea s-a terminat.
Acum vine rândul la altceva.
Porţile se vor deschide în curând.
Eu mă duc acum, la revedere.

Timpul, timpul nu se sfârşeşte niciodată, timpul veşnic.
Dragostea, dragostea este eternitatea.
Pe veci, cu dragoste.
Eu vă voi iubi întotdeauna.

Când se vede cum reuseşte doctorița Kübler-Ross să le ia copiilor şi părinților frica de moarte, este voie să fie privit lucrul ei cu un respect într-un timp, în care s-a pierdut de mult credința la o continuarea vieții după moarte în lumea cealaltă, într-o altă dimensiune. În perfectă concordanță cu toate ştiințele din lumea cealaltă spune ea: „moartea este pur şi simplu ieşirea din corpul fizic şi aceasta în acelaşi fel, cum iese un fluture din coconul său. Moartea este schimbarea într-o altă stare de conştiență, în care continuăm să simțim, să vedem, să auzim, să ințelegem, să râdem şi unde suntem în stare să creştem în continuare. Şi singurul lucru pe care îl pierdem la această schimbare este ceea ce nu mai necesităm şi acesta este corpul fizic. “

Sute de ani s-a crezut, prin învățătura lui Thomas de Aquin, că omul nu posedă după moarte, când corpul fizic s-a dus, nici un fel de trup. În ultimul rând nu a putut majoritatea oamenilor să-şi facă o imagine despre continuare existenței omului după moarte. Cum poate un om să existe mai departe într-o stare fără trup? De aceea, este o mare mirare pentru cei nou veniți în lumea cealaltă când constată, ca posedă încă acelaşi trup, acelaşi membre pe care le-a posedat şi în corpul fizic. În (Marea Evanghelie a lui Ioan 4 51, 3) de Jakob Lorber, aflăm noi: „Sufletul are un trup eteric, care este tot corp ca cel al cărnii. ” În acest corp eteric (la Lorber se numeşte şi duh al nervilor), în timpul trăirii pământeşti este legătura între corpul fizic şi suflet şi aşa păşeşte omul după moarte în adevărata lume de apoi.

Parinții, care şi-au pierdut copilul la o vârstă fragedă se întreabă, cum trăieşte mai departe copilul lor, care a fost pe pământ o ființă mică şi neajutorată care a avut nevoie întru-totul de ajutor. Doctorița Kübler-Ross scrie în cartea ei despre stare, că şi dincolo „poți creşte în continuare. “Ea atrage atenția la o importantă situație fundamentală în lumea de apoi. Dezvoltarea, cea interioară cât şi cea exterioară, continuă dincolo mai departe, ea nu se sfârşeşte după moarte. Un copil nu rămâne după moartea sa tot timpul un copil, el creşte după ființa sa exterioară şi îşi dezvoltă spiritul. Misticeanul indian Sadhu Sundar Singh, care a trăit într-o permanentă legătură vie cu Iisus şi a avut multe viziuni despre lumea spirituală, care coincid cu cele ale lui J. Lorber, spune despre acest lucru:

„Un copil mic a murit de aprindere de plămâni. Atunci a venit o armată întreagă de îngeri pentru a-i conduce sufletul în lumea spirituală. Cât de mult mi-am dorit eu, să fi văzut mama lui această minunată privelişte! Atunci nu ar fi plâns, ci ar fi cântat de bucurie; căci îngerii au grijă de cei mici cu o atenție şi dragoste, de care nu ar fi capabilă nici o mamă. Eu am auzit, cum un înger a spus unui alt înger: Uită-te, cum plânge mama acestui copil din cauza separării scurte de timp! În doar câțiva ani, va fi ea iar la copilul său. După aceasta au dus îngerii sufletul copilului în acea parte plină de lumină a cerului, care este a copiiilor (după Jakob Lorber este sfera spirituală a soarelui!) Acolo au grijă îngerii de ei şi îi învață înțelepciunea cerească, până când cei mici devin adulți şi devin ei înşişi încetul cu încetul îngeri.

După un timp, a murit şi mama copilului şi copilul ei, care a devenit asemenea cu îngerii, a venit cu alți îngeri, să primească sufletul mamei sale. Când a spus el către ea: Mamă, nu mă mai cunoşti? Eu sunt fiul tău Theodor! , s-a înmuiat de bucurie inima de mamă şi s-au îmbrățişat reciproc. A fost o privelişte emoținantă. După ce ei au plecat atunci împreună, i-a arătat şi i-a explicat el ei toate lucrurile din împrejurimi. El a rămas la ea şi în acel timp, care ia fost dat să-l petreacă, în starea de mijloc (împărăția de mijloc). După ce s-a sfârşit perioada învățăturii în acea lume, a luat-o cu el într-o lume mai înaltă, unde locuia el însuşi. Acolo existau regiuni minunate. Şi fiul a spus către mama sa: în lume, care este de fapt oglinda tulbure a acestei lumi adevărate, sunt îndurerați dragii noştri din pricina noastră. Dar acum spune-mi: este aceasta moartea sau este ea de fapt viața adevărată, care a dorit-o dintotdeauna inima noastră? Mama răspunde: fiul meu, aceasta este într-adevăr viața adevărată. Dacă aş fi ştiut pe lume tot adevărul despre lumea cealaltă, nu aş fi rămas niciodată îndurerată de moartea ta. . . ” -

Când începe să priceapă omul „de unde” şi „încotro“, va deveni conştient în interiorul său, că corpul lumesc este doar purtătorul actual al ființei sale sufleteşti - spirituale şi în învelişul corporal, este închis omul adevărat şi nemuritor. Şi când îl recunoaştem pe Dumnezeu ca adevăratul nostru Creator şi Tată, care nu crează nimic pentru a distruge iar, ci caută să ne conducă pe cele mai bune căi tot mai sus, spre o stare de fericire, atunci de-abia vom învăța să înțelegem cu încredere în dragostea şi în înțelepciunea Sa, că doar El singur poate ştii - căci motivele sunt nenumărate -, de ce durează la unii aşa de mult viața pământească şi la alții trece ca o adiere trecătoare. El singur poate ştii, dacă unui suflet îi este de folos purtarea unei îmbrăcăminți de materie pe un timp mai îndelungat sau numai pentru un timp mai scurt, sau dacă ar trebui să împiedice drumul lui de dezvoltare mai rapid. Dar fiecare poartă, dacă viața lui pe pământ ar dură mai mult sau mai puțin, este pecetea veşnicei indestructibilității într-o scânteie a duhului dumnezeiesc în el.

Pentru ca omul să nu fie nevoit să se îndoiasca de bunătatea nesfârşită a lui Dumnezeu, îi dăruieşte Dumnezeu omului priviri în veşnica să providență, în îngăduirea şi înterzicerea Sa, în conducerea şi căile Sale, în intențiile Sale cu noi oamenii, ca noi nu numai să fim nevoiți să credem sensul lor dumnezeiesc-înțelept, ci să le putem înțelege şi cu rațiunea noastră. Acest lucru l-a făcut Dumnezeu întotdeauna. Şi El îl face tot timpul din nou. În măsura copleşitoare în mărturiile Sale către Jacob Lorber, în care noi primim învățături şi lămuriri la toate întrebări care ne împreşoară şi ne framântă pe

noi ca oameni. O mare parte ocupă în acestea, comunicările despre lumea cealaltă ca o parte împortantă de text a întregii învățături. Pe lângă „Marea Evanghelie” cu descrierile ei detaliate a toate întâmplările din viața lui Iisus în timpul anilor Săi de propovăduire şi drumeție, sunt mai ales marile lui capodopere referitoare la lumea cealaltă „Episcopul Martin” , „De la iad până la cer” - Robert Blum (2 volume) şi „Soarele spiritual” (2 volume), care ne dau descrieri clare despre stările de pe cealaltă parte: relatări referitoare la acele lumi înterioare şi invizibile, în care omul este în starea originară esențială și unde el se reântoarce iarăşi conştient după lepădarea trupului pământesc, pentru a trăi după maturitatea desavârşită spritual în comunitate veşnică cu Dumnezeu.

„În casa Tatălui Meu multe sălaşe sunt“, ne-a fost propovăduit de Iisus. Ar fi în acest caz altfel posibil, ca în casa Tatălui să nu fie pregătite şi sălaşe, ceea ce înseamnă sfere duhovniceşti, pentru a le primi îngrijitor pe sufletele devreme venite acasă? Şi nu sunt posibilitățile lumilor duhovniceşti nelegate material de nesfârşite ori mai mari, să conducă asemenea suflete de copii în dezvoltarea lor mai înaltă, față de care lumea de experiențe pământească pierdută să poată fi numai o oglindire slabă?

Ceea ce noi avem voie să aflăm în „Soarele spiritual” - capitolele acestei cărți sunt preluate din lucrarea aceasta despre lumea cealaltă - referitor la îngrijirea plină de dragoste a acestor suflete de copii, educația lor mai departe şi învățarea lor înțeleaptă în domeniile înțelepciunii ceresc-dumnezeieşti şi a dragostei până la desăvârşirea unui cetățean ceresc, întrece toate imaginațiile omeneşti de până acum despre această temă. Şi dacă Domnul, pe pământ, le-a poruncit ucenicilor Săi: „Lăsați copiii să vină la Mine“, atunci este mai ales adresat acest sprijin acestor suflete de copii în lumea duhovnicească. Emoționant se arată această expresie în acea scenă, unde Domnul se apleacă la un copil, îl ia pe brațele Sale şi întreabă: „Sunt Eu acela care M-a prevestit învățătorul tău (ceresc)? ” Şi copilul răspunde:“O da, Tu eşti acela! Acest lucru îl recunosc din bunătatea Ta nesfârşită, pentru că cine este aşa de bun ca Tine, ca să mă ia pe brațele sale şi să doresca să mă strânga la piept şi să mă sărute aşa ca Tine? Eu te iubesc acum aşa de neimaginabil, că eu veşnic nu mă voi mai putea despărți de Tine. . . dragă Tată sfânt! . . . ” Şi Domnul la rugămintea înfricoşată a copilului, ca nu cumva să se mai despartă de el, spune cuvintele alintătoare:” Nu te teme, copilaşul Meu! Cine M-a găsit o dată aşa ca tine, acela veşnic nu Mă va mai pierde. . . ” --

Să aducă această tipărire aparte“Impărăția copiilor din lumea cealaltă” aceluia care deplânge un copil şi care conduce copii care vor muri în curând, să aducă lumină şi alinare, linişte interioară şi pace şi la toți cititorii să întărească şi să consolideze încrederea în căile Domnului.

„Eu îți spun, chiar foarte de nepătruns sunt căile Domnului; numărul lor înseamnă nemărginire şi fiecare drum pe care îl apucă Domnul cu un om, este o minune nouă, de nepătruns chiar şi pentru un heruvim cu înțelesul cel mai profund şi sfânta între fiecare aparență care poate fi încă cât se poate de stranie. “. . . „Toate căile Sale înseamnă milostivire şi conducerile Lui sunt dreptatea inimii Sale. “

Editura

I N T R O D U C E R E

Pentru înțelegerea mai uşoară a acestei tipăriri speciale să servească unele trimiteri la lucrarea „*Soarele spiritual“*, căruia i-au fost extrase următoarele capitole.

În spatele tuturor structurilor naturale şi a aparițiilor lucrează Duhul lui Dumnezeu ca factorul conducător şi însuflețitor. Partea duhovnicească este puterea interioară, acel lucru atoatepătrunzător şi cuprinzător, a fiecărui lucru şi a fiecărei făpturi. Cel mai mic atom precum şi cel mai mare soare central n-ar fi în existență, dacă nu ar fi prefigurat ideea acestora o scânteie de voință a făcătorului şi dacă El nu ar fi înzestrat aceastui gând înfățişare şi stabilitate. Şi soarele nostru natural este numai îmbrăcămintea din exterior a unui soare duhovnicesc, care îşi are un început în factorul dumnezeiesc, pătrunde toată făptura şi este numit de Domnul *„Scânteie de milostivire din Mine“*.

De aceea este de înțeles că soarelui nostru, ca negociator al vieții naturale, îi corespund spiritual acele sfere nemateriale, în care „ca soarele“, ceea ce înseamnă ființe duhovniceşti iluminate de raza dumnezeiască de dragoste şi de înțelepciune - copiii ai lui Dumnezeu desăvârşiți - trăiesc şi acționează. Şi cum fiecare duh unit cu Dumnezeu este în stare să creeze încontinuu noi lumi interioare, care oglindesc iarăşi adevărul ideilor de creație dumnezeieşti, aşa poate şi unul renăscut în duhul, să permită altor ființe, priviri în sfera sa proprie şi interioară: un fel de înştiințare duhovnicească care acordă

profund o expresie legilor cosmice de slujire şi jertfă reciprocă - a dragostei faţă de aproapele din dragoste pentru Dumnezeu.

În acestă idee păşeşte cititorul „Soarelui spiritual” în sfera a zece duhuri mari şi desăvârşite, care o dată au fost oameni pe pământ şi aici, ca profeţi, apostoli sau prevăzători ajutaseră să pregătească venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Relatări despre stări duhovniceşti pot fi transmise oamenilor pământeşti doar în pilde din imagini preluate din lumea sa naturală. De aceea şi în acest caz forma de expunere unei mari diorame cosmice (panorame), în care noi, asemănător cu „ferestre“, aruncăm o privire şi la aceasta, percepem fenomenele duhovniceşti ca împrejurimi, întâmplări şi persoane în acţiune.

Împărăţia copiilor din lumea cealaltă este arătată observatorului din sfera spirituală a Eveangheliei lui Ioan, acelui ucenic, care a înţeles eterna dumnezeitate a *Domnului* cel mai bine din adâncă putere a dragostei. Se dezvăluie la aceasta o minunată imagine de grijă milostivă, care o primesc cele tinere duhuri de copilaşi în împărăţia spirituală şi în şcoala de creştere care este ghidată de înţelepciune adâncă şi ajung astfel să fie la sfârşit desăvârşiţi. De aici ar putea cel mai bine să provină cuvântul pământesc *grădiniţă*, căci ca nişte grădinari iubitori au grijă duhurile omeneşti calificate, care au fost o dată prieteni ai copiilor, de aceste plante fine de spirite pentru a le ghida după voinţa milostivă şi cerească a Tatălui. Şi este ca o pildă pentru veşnica mamă, deoarece chiar *Maria,* mama pământească a lui Iisus, a primit cea mai mare funcţie spre îngrijirea copiilor şi aceasta o face cu cel mai mare devotament.

Din solariul micilori spirite de copii, unde se fac primii paşi şi probe de vorbă, se trece la limba elementară, la care metoda de dezvoltare proprie ar trebui să fie un exemplu pentru toate şcolile pământeşti. După aceasta urmează următoarea treaptă de dezvoltare a învăţării literelor, care au de-a face în lumea spiritelor cu oamenii şi în limbile vechi a pământului se poate observa imaginea de demult ale aceastei lumi. După aceea, mergem cu cei mici şi dornici de a învăţa în casa de geografie, unde micuţele spirite de copii mai avansate ţin meditaţii cât se poate de interesante despre baza fiinţei şi a stofei pământeşti, cât şi rostul şi motivul de bază al planetei noastre. În sala creaţiei pământeşti a omului şi prin lumea spirituală a omenirii se termină prima parte a şcolii. Este egală cu banda de nedistrus a dragostei, ca în următoarele pauze de învaţătura pot sufletele copiilor, sub observaţia spiritelor de îngeri, să viziteze părinţii lor pământeşti şi aceasta - la urma urmei se întâmplă inconştient - şi de obicei în vis.

Dacă a fost prima grădiniţă pentru meditaţia elementară şi exemplară, atunci este lucrul următoarei, să le facă cunoscute acestor suflete poruncile dumnezeieşti. Şi aşa se învaţă în zece săli cele zece porunci biblice în sensul eternei dreptăţi: un capitol al cărţii, care este foarte important pentru toţi cititorii, pentru că însemnătatea adâncă a acestor porunci cereşti depăşesc obişnuitele învăţături ale catehismului bisericesc. Cum însă au ajuns cele zece porunci ale vechiului Testament în Testamentul Nou, adică în învăţătura lui Iisus despre dragostea spre Dumnezeu şi cea a aproapelui, unde îşi găsesc ultima realizare, învaţă meditaţia în sala 11. Şi a 12. cu exemple pătrunzătoare luate din viaţă.

Şi acum vine pentru sufletele în creştere şi mai mature prima probă practică. Ei preiau răbdarea şi abnegaţia necesară obligaţiei spre a deveni îngeri păzitori ai oamenilor. Cu aceasta însă trebuie să intre în sfera lor spiritual-sufletească şi învaţă prin această imperfecţiune a lor că fiind „stări diavoleşti“, care le are omul pământesc cu pasiunile sale mult prea des. În felul în care conduce astfel de îngeri păzitori pe drumul lor, ne învaţă, în acelaşi timp, aceste observări să recunoaştem adevărata fiinţă a unor astfel de stări joase de suflet, a căror trecere trebuie să aibă neapărat loc în viaţa trupească. Căci starea îmbrăcăminţii omeneşti de suflet este aceea care, după trăirea pământească, devine reala sferă fericită sau dureroasă a purtătorului.

O următoare treabă a acestor slujitori capabili, care au fost o dată copilaşi ai planetei lui Dumnezeu, este, să ajute la acel pas important pe oameni şi să-i ducă în acea sfera, care este egală cu dragostea lui fundamentală. Noi mai aflăm, că aceşti îngeri păzitori şi învăţători intră cu sufletele cunoscute lor şi în sfera spirituală a altor planete, dacă necesită ultimul menţionat de aceasta spre dezvoltarea lui.

Cu totul: o bogată şi de nesecată câmpie a probei în nenumăratele locuinţe în *casa Tatălui* pentru fiinţele sufleteşti, care au părăsit devreme acest pământ. Jeliţi de cei rămaşi în urmă, sunt ei totuşi pe veci înconjuraţi de dragostea de nesecat a lui Dumnezeu, care conduce fiecare suflet pentru a ajunge la capăt spre a deveni unul cu Duhul dumnezeiesc. În grădiniţa spirituală primesc întâi dragoste, iar după aceea dau dragostea căpătată şi până la urmă, se ridică aceste duhuri la tot mai înalte sfere până spre *noul Ierusalim,* ca sub imaginea cetăţii sfinte toţi cei desăvârşiţi sufleteşte se întâlnesc cu Tatăl lor. Şi prin aceasta trebuie să le fie tuturor cititoriilor de înţeles sensul adânc al cuvintelor lui Iisus: „Deci aşa să fie, că voi trebuie să vă întoarceţi şi să fiţi ca şi copii, altfel nu veţi intra în împărăţia cerului. ” -

-

Mo -

Intrarea în împărăția copiilor
Metoda practică pentru dezvoltarea de la sine a copiilor

Aici, în față noastră, este deja poarta; deci doar cu curaj să intri! Noi suntem în grădină. Uitați-vă, ce draguț şi în cea mai frumoasă ordine sunt puse toate! Mici alei trec prin grădina cea mare şi la fiecare intersectare descoperim un mic rond de pom, care este în mijloc decorat cu un mic templu. Drumurile sunt acoperite cu cea mai frumoasă iarbă şi în acest fel, devine un drum cât se poate de fin. Intre alei descoperim spații libere, unde cresc în abundență o grămadă de floricele minunate, cam în acelaşi fel cum cresc la voi într-o primăvară bună pe câmpiile voaste de pe pământ.

Voi veți spune aici, cum va urma, că aceste flori nu sunt aranjate cu maiestrie de grădinar, ci au crescut variat din pământ? Aceasta vine de la faptul, că aici este deja o câmpie desăvârşită şi prin aceasta toată creşterea este perfect egală cu puterea spirituală de înțelegere, care o au pe deplin locuitorii unor astfel de locuri.

Aici însă locuiesc chiar (acele suflete) ale celor mai mici copilaşi care imediat după naşterea lor au murit după trup. Acestor copii le este imposibil să-şi facă vreo idee sau vreo imagine deja despre Domnul şi despre cuvintele Sale; de aceea arată aici totul tânăr, mic şi întru totul colorat.

Uitați-vă acum înainte. Acolo, în mijlocul acestei mari grădini, veți descoperi o construcție, care aproape că seamănă cu o seră mare la voi. Ea este oare aceea? Cu curaj, noi vom merge până acolo şi vom vedea imediat, ce este.

Iată, noi suntem deja acolo; hai să intrăm pe acea uşă, care este deschisă în fața noastră şi vom ştii imediat ce vom găsi acolo înăuntru. Noi suntem înăuntru; iată, un şir aproape nesfârşit de paturi micuțe se află acolo ca balustrada unei terase aproximativ la trei pantofi de pământ. Uitați-vă în continuare! În spatele primului rând se poate vedea, ca printr-un culoar, al doilea, atunci al treilea, al patrulea, al cincelea şi aşa mai departe până la al zecelea. Şi iată, în fiecare dintre aceste paturi vedem că se odihneşte un copilaş şi pe fiecare dintre aceste culoare merg încontinuu mai multe sute de îngrijitori şi îngrijitoare şi se uită cu atenție, dacă un copil sau altul nu are nevoie de ceva.

Câte astfel de paturi sunt oare în această încăpere? Aceasta putem socoti cu uşurință; pe fiecare rând se află zece mii de astfel de paturi şi zece rânduri am numărat în această secție, aceasta ar fi prin urmare o sută de mii. Dar câte astfel de secții mai sunt oare în această clădire? Există zece astfel de secții; şi aşa sunt în toată clădirea un milion de astfel de paturi. Fiecare secție se ridică zi cu zi după calculele voastre; şi copilaşii, care cresc astăzi în această secție în paturile lor de viață, aceştia sunt duşi imediat în următoarea secție.

Dacă s-a dezvoltat în acest fel un copilaş prin toate cele zece secții ale acestei clădiri, atunci vin într-o altă construcție, unde nu mai au voie să se odihnească în astfel de paturi, ci sunt un fel de gărdulețe făcute în care pot sta în picioare şi unde pot învăța să meargă. Şi această clădire are zece secții, în care se perfecționează mersul. Dacă sunt copilaşii stapâni pe picioarele lor şi pot să meargă, este o altă clădire de zece secții; în acea clădire se pune accent pe vorbitul micuților, care grijă este bine condusă, aşa încât se merita osteneala, pentru a merge şi a vedea de aproape sala de învațătură.

În aceasta clădire nu mai avem şi aşa multe de învățat; căci aceasta se poate gândi de la sine, că, copiii, care vin de pe lume, cresc doar prin *dragostea Domnului şi îngrijitorii* care *sunt spirite de îngeri,* au fost pe pământ *mari prieteni* ai copiilor. Şi pentru că ştim aceasta, mergem acum în a treia clădire.

Uitați-vă, acolo, spre amiază, este construită pe un spațiu mare; să mergem de aceea până acolo şi să intrăm imediat înăuntru! Noi suntem deja în *acea secție,* adică în prima; nu observați voi cum mişună elevii mici şi printre ei, drăguți şi răbdători, învățători şi învățătoare? Şi vedeți, câte jucării în culori diferite au aceşti copii. La ce le folosec oare? În primul rând pentru strângerea cuvintelor în sufletele lor, care sunt de fapt ființa lor aici. Aici, nu auzi încă pe nimeni vorbind; dar acum să mergem în a *doua secție.*

Iată, aici nu mai sunt aşa de amestecați copilaşii, ci stau pe nişte rânduri lungi şi moi de băncuțe. În fața a zece copii, vedem un învățător, care ține în mână un lucru, îi spune numele şi copiii, cât pot ei de bine, repetă acest cuvânt. Lucrurile sunt tot timpul astfel alese, ca să captureze tot timpul atenția micuților.

La aceasta veți mai observa aici, că rândul de bănci lung este despărțit de un perete de la al zecelea la al zecelea copilaş. Acestea sunt făcute astfel, deoarece să nu li se distraga atenția la arătarea acelui lucru la următorul grup de zece copii care urmează.

În această secție învață copilaşii doar să numească obiectele simple. În *următoarea secție* ei sunt deja îndrumați spre numirea unor noțiuni compuse, unde o noțiune este pentru bază şi celălaltă pentru determinare. În secția *a patra* ei învață deja de la sine să lege noțiunile şi de asemenea şi cunoaşterea acelor cuvinte, prin care sunt articulate acțiuni şi activități, precum şi stări, structuri şi proprietăți.

În secția *a cincea* începe deja o vorbăreală formală. Aceasta se face astfel, ca învățătorii, cu ajutorul a tot felul de obiecte, arată anumite table pentru învățământul intuitiv şi prezintă mici piese de teatru şi îşi lasă atunci acestea povestite din partea copiilor, ce au văzut ei acum şi ce s-a întâmplat acolo.

În secția *a şasea* se continuă acest domeniu de învătământ într-un raport deja puțin mai mare şi cuprinzător de înțeles. Acolo, se arată deja table de imagini puțin mai mari şi teatre sunt prezentate în acel fel, ca acelea să aibă o referire la Domnul; numai că copilaşilor încă nu li se face aici cunoscute nimic mai mult despre aceasta temă, decât numai imaginea exterioară şi ei trebuie să o povestească atunci pe aceeaşi iarăşi într-un anumit timp de învațătură, cum ei au văzut-o.

În secția *a şaptea*, unde copiii pot vorbi deja foarte formal şi capacitatea lor de cuprindere a ajuns la un nivel considerabil mai înalt, sunt deja arătate expuneri semnificativ mai mari, generale şi istorice, având o referire la Domnul, nu numai singur în forma tablelor de imagini, ci arătate deja dramatic şi aceasta de obicei într-o formă pentru copii atât de atrăgătoare, că aceştia sunt cu totul ochi şi urechi şi tocmai astfel ei îşi memorează toate cele văzute şi auzite cu atât mai adânc.

În secția *a opta* lasă învățătorii deja copilaşii înşişi să prezinte mici piese şi le povestesc atunci iarăşi ceea ce a fost arătat printr-o asemenea imagine însuflețită.

Astfel sunt copilaşii încurajați prin forma cea mai adecvată spre activitatea din propria inițiativă şi spre propria gândire.

În secția *a noua* trebuie copilaşii deja de la sine să înceapă să inventeze noi expuneri, fireşte, sub conducerea învățătorilor lor înțelepți şi pe acelea inventate, trebuie ei să le şi prezinte atunci, mai întâi doar tăcuți, atunci însă şi vorbind.

În secția *a zecea* noi vom vedea deja o sumedenie de actori şi dramaturgi şi limba lor va fi aşa de bine înşcolată că voi veți trebui spune la acest fapt: Intr-adevăr, astfel nu pot unii să vorbească pe pământ, chiar dacă aceia au parcurs deja o universitate. Fireşte, trebuie să spui în acest caz desigur:

În duh se învață mai repede decât în trupul material, care nu rar este însoțit de mari slăbiciuni şi neputințe. Acest lucru este într-adevăr adevărat. Dar dacă ar fi remarcată şi pe pământ o metodă asemănătoare de predare, atunci şi acei copii care trăiesc şi învață acolo ar ajunge tot aşa cu mult mai repede la scopul evoluării duhovniceşti decât aşa, unde copilul este îndopat cu tot felul de lucruri nefolositoare, care, după aceea, la educația mai aprofundată a unui copil trebuie mai întâi să fie alungate cu greutate afară, înainte ca copilul să fie capabil să primească ceva mai curat.

Pentru a vă da o imagine ca să înțelegeți mai aprofundat, vreau numai să vă fac atenți la acel lucru pe care l-ați aflat deja deseori. Luați ca exemplu un copil talentat pentru muzică, ce ar putea realiza unul ca acesta în cel mai timpuriu timp sub o conducere adevărată şi bine instruită? Dacă însă i se dă unui asemenea copil în loc de un învățător temeinic, un veritabil diletant, care într-un fel înțelege el însuşi toate celelalte lucruri mai bine, decât tocmai acela în care el predă ore, îi dă elevului încă pe deasupra un instrument de proastă calitate, care ori are numai o intonație slabă sau nici o intonație şi care pe deasupra este de obicei tot timpul acordată fals şi toate acestea sub acoperirea: Pentru primul început este destul de bine! Va ajunge oare un asemenea elev cu ureche muzicală ceva vreodată? Noi vrem să vedem.

După trei ani irosiți pe degeaba i se dă în sfârşit elevului nostru un maistru puțin mai bun. Acesta însă are cel puțin trei ani de lucru, pentru a îndepărta din elevul său toate prostiile până acum obişnuite. Acum, s-au scurs şase ani şi elevul nostru încă nu poate nimic. Se vrea însă acum să se îndrepte prima greşeala astfel, dândui acestuia imediat un maistru ieşit din comun de bun. Acest maistru nu are însă răbdare şi elevul nostru nu mai are mare bucurie. Deci, se duc iarăşi trei ani şi elevul nostru plin de talent a ajuns de-abia un foarte mediocru diletant, în timp ce el, la o îndrumare de bază corectă, ar fi putut deja înfăptui în primii trei ani ceva însemnat.

Vedeți, *aşa se întâmplă cu învățământul pe pământ;* de aceea şi merg progresele educației aşa de încet înainte. Aici, însă, este totul ordonat spre scopul cel mai potrivit, de aceea merge şi fiecare educație înainte cu paşi uriaşi. - Continuarea ne va arăta rezultate încă mai strălucitoare. -

Invățământ intuitiv în secțiuni treptate

Voi ați văzut cum toți acei copilaşi minori învață să vorbească; însă, ce urmează după vorbire? Vedeți, aici, în fața noastră, se află deja o altă clădire. În aceasta, noi vom păşi înăuntru şi acolo se va arăta de

îndată, ce se întâmplă cu aceşti copii mai departe. Noi suntem deja în clădire, care este chiar foarte minunat construită şi nu mai descoperim aici secțiile de mai înainte, ci toată clădirea conține o sală foarte mare, care are spațiu deajuns, cum voi vă puteți convinge cu vederea interioară, pentru a cuprinde un milion de asemenea elevi şi la aceasta, încă pe zece câte zece un învățător pe deasupra.

Ce se întâmpla însă aici? Vedeți, aici, în față noastră, este o asemenea grămăduță, voi vedeți în mijloc o masă rotundă, în jurul căruia stau confortabil zece elevi mici cu un învățător. Ce au elevii în fața lor pe masă? Noi vedem cărți ale căror foi sunt puțin rigide şi pe foi sunt în rând ilustrații mici, dar foarte maiestrite.

Ce fac elevii cu aceste ilustrații? Ei se uită la ele şi vorbesc după aceea sau spun cumva învățatorului ilustrația pe care s-au uitat. Acesta este primul început spre a citi; aici, se citesc doar ilustrații isprăvite.

Vedeți o grămadă de mese aici în imaginea principală, care se întind într-o linie dreaptă peste lățimea sălii; acolo se află, cum vedeți voi, numai începători în citit. Voi spuneți fireşte în acest punct şi întrebați: Acestea sunt toate bune, corecte şi frumoase, dacă este vorba doar de o citirea unei curate ideograme; dar dacă aici este foarte uzuală şi citirea cu ajutorul unor semne mute sau unor aşa numite litere, atunci noi încă nu înțelegem cum trebuie, cum este posibil ca aceste semne mute şi monosilabice să reiasă din drăguțele mici ilustrate.

Lăsați că este bine, dragii mei frați şi prieteni! Cum se întâmplă aşa ceva aici, vă va fi limpede deja la următorul rând de mese; şi voi vă veți convinge, că se poate învăța aici nemaipomenit de bine citirea pe o cale foarte naturală fără rostirea literă cu literă şi silabisirea premergătoare.

Vedeți, acesta este deja al doilea rând; ce zăriți voi aici? Voi spuneți: Nimic altceva decât în fond aceleaşi cărți, numai că imaginile nu sunt pe deplin isprăvite, ci date numai cu aşa numitele linii de contur. Vedeți, este deja nevoie de mai mult, să găseşti iarăşi din conexiunile liniilor imaginea mai înainte bine isprăvită. În acelaşi timp însă, veți înțelege voi din aceasta, că astfel, cugetul interior este încurajat mai mult spre activitate, cu cât mai mult lipseşte din privirea exterioară a unei imagini, sau cugetul interior este încurajat, să completeze însuşi expunerea în lipsă. Ceea ce fac elevii în acest al doilea rând, am văzut deja.

Să mergem la al treilea; noi suntem aici. Ce vedeți voi aici? Voi spuneți: Iarăşi cărți ca înainte; dar aici vedem doar linii de fond, în jurul cărora celelalte linii de contur sunt exprimate doar prin puncte. Vedeți, aici este deja mai greu, să găseşti imaginea inițială; dar eşti condus astfel mai mult înapoi la însemnătatea de fond propriu zisă, oarecum la fundamentul imaginii, este vizibil. În acelaşi timp se citeşte aici însemnătatea imaginlor încă mai aprofundat şi liniile încep să câştige pentru sine mai multă însemnătate.

Se şi explică de asemenea, ce este aici o linie dreaptă, strâmbă şi una circulară.

Să mergem la rândul al patrulea; ce descoperiți voi acolo? Tot aşa iarăşi cărți, unde ce-i drept mai apar încă şi liniile de fond; dar acestea sunt mai mult împrejmuite cu punctele de contur. Pentru că imaginile care apar reprezintă o sumedenie de situații istorice, mai ales având o referire la Domnul şi astfel la fiecare imagine apar una sau şi mai multe înfățişări omeneşti, aşa că prin aceste linii de fond sunt reprezentate vizibil toate părțile şi mădularele omului, din aceasta văd elevii foarte uşor, cum sunt ordonate toate părțile omului şi ce fel de însemnătate au aici liniile simple în raport cu diferitele părți şi mădulare ale omului.

Însă, ce reiasă din aceasta? Acest lucru îl vom vedea imediat la rândul următor.

Vedeți, noi suntem deja la el. Acolo, vedem noi acelaşi linii înşirate mai mici unele lângă celelalte şi pe ici pe colo părțile de capăt ale liniilor terminându-se în anumite puncte. Ce înseamnă aşadar aşa ceva? Ea mai este încă prima imagine; dar liniile se transformă deja mai mult într-o formă mută de desenat şi elevii trebuie să recunoască aceste semne astfel, de parcă ar avea imaginea completă în fața lor.

Se mergem însă iarăşi la rândul următor. Acolo, voi descoperiți în cărți doar una, două sau trei linii principale şi anume dat într-un raport mult mai mic. Aceste linii principale distincte sunt pe ici pe colo aduse împreună cu mici bolte, pentru a arăta astfel, că ele aparțin aceluiaş tot. Liniile secundare sunt arătate numai pe ici pe colo cu puține liniuțe scurte şi cu puncte.

Vedeți, nu este aceasta deja o adevărata scriere? Da, bineânțeles că ea este aşa ceva; şi ea este cea de fapt adevărata scriere (sau scrierea cea din început), care corespondează cu toată ființa omului. Voi spuneți: Acest lucru este adevărat; dar cum stau de fapt lucrurile cu sunetele distincte sau cu aşa numitul alfabet? Eu vă spun: toate acestea se afla deja în aceasta; pentru că aşa numitele vocale sunt arătate prin puncte şi mici liniuțe, consoanele însă sunt reprezentate prin linii principale şi conexiunea acestora. Atunci, aici nu se citeşte niciodată după literele distincte şi nici nu se învață de aceea dinainte pentru citire, ci aici este drumul exact invers. Se învață aici mai întâi să se citească din semnele generale, cum voi ați văzut şi din aceste semne generale se învață de a recunoaşte de-abia după aceea semnele de bază distincte şi se învață să se pună laolaltă şi din cele puse laolaltă, să se găsească semnele generale.

Vedeți, acesta este aici modul şi felul de a-i învăța cititul pe elevi în forma cea mai scurtă şi cea mai practică.

Că îşi are o mare contribuție deja învățarea de dinainte a vorbirii spre învățarea citirii, acest lucru de abia trebuie să fie menționat, în timp ce aceasta oricum poate deja fi cuprinsă cu mâinile. Pentru că deosebirea între mijloace constă doar în aceea, că acestea sunt plastice şi dramatice la învățarea vorbirii, la învățarea citirii sunt ele însă desenate drepte şi înfățişate pe scară mică.

Noi mai vedem însă aici mai multe rânduri; oare ce se întâmplă acolo? Se predă încă mereu mai desăvârşit citirea; şi aceasta constă în aceea că elevii învață să recunoască şi să găsească din înfățişarea acestei scrieri interioare, care este duhovnicească, prin corespunderi şi la sfârşit şi toate scrierile lumeşti exterioare; şi cu nimic altceva decât cu citirea se ocupă aceia în această clădire. Elevii învață oarecum deja de la sine modul de a scrie, de-abia trebuie să fie menționat; pentru ca după această metodă se prind, cum obişnuiți voi să spuneți, cu o lovitură doi iepuri.

Voi întrebați aici fireşte şi spuneți: Da, dacă aceşti copilaşi de-abia de cinci până la şapte ani, măsurat după măsura pământească, învață toate acestea, ce le rămâne aşadar atunci încă şi altceva de învățat? Pentru că, aşa cum am văzut, ei şi-au însuşit oricum deja aproape tot ce omul îşi poate numai închipui în duhul său în timpul învățării vorbirii prin intermediul a nenumăratelor table de imagini diferite. Şi încă cu mult mai mult le-a oferit lor învățarea citirii, căci în imaginile lor doar totuşi s-au ivit atât de ieşit din comun de multe şi felurite situații, ca,cu realizarea lor am putea umple o întreagă nemărginire. La acest punct nu este într-adevăr uşor de înțeles, ce şcoli mai înalte ar mai putea fi încă aici.

Lăsați numai cu bine această întrebare; ceea ce urmează vă va arăta, ce lucruri mai trebuie învățate aici. Voi nu trebuie să vă gândiți că în împărăția spiritelor ca însuşi duh deja oarecum, cum obişnuiți voi să spuneți şi-a însuşit toată înțelepciunea cerului cu lingura şi aceasta încă cumva cu o înghițitură pe deasupra. Pentru că aceasta ar fi într-adevăr o monotonie a vieții ieşită din comun de mare, dacă ne-am afla într-o asemenea situație, care nu ar mai fi capabilă de nici o desăvârşire. Dacă însă *Domnul Insuşi* întotdeauna, ceea ce fireşte că voi n-o să înțelegeți cum trebuie, *merge înainte în dezvoltarea puterii Sale nesfârşite,* ceea ce voi puteți vedea uşor din reproducerea şi înmulțirea a toate lucrurile, cum ar putea să fie deci vreodată vreo oprire pentru copiii Săi? - Cum însă se întâmplă asemenea progrese, vă va arăta ceea ce urmează. -

Casa cerească de şcoală pentru geografia şi istoria lumii

Uitați-vă, aici în fața noastră este o altă, mult mai mare casă; ce se învață oare aici? Noi vom afla aceasta imediat. Voi ştiți, că, copilaşii nu şi-au putut cunoaşte locul naşterii, adică pământul, din motivul că au murit prea repede după trup, imediat la naşterea lor. Dar pentru că este necesar pentru cunoaşterea Domnului, să cunoască locul mai îndeaproape, pe care l-a ales El ca loc principal pentru milostivirea Sa, de aceea trebuie să cunoască aceşti copilaşi acel loc, pentru a înțelege, cum şi unde a devenit Domnul om pentru a salva întreaga omenire şi să decoreze pământul ca loc de învățare pentru copiii Săi. - Deci, aici se învață de fapt geografia pământului şi aceasta într-un mod mult mai eficient, decât este cazul la voi.

Cum însă este predată aici geografia pământului, de aceasta vrem să ne lămurim de îndată. În mijlocul sălii mari, în care ne aflam noi, se afla pe o schelă mare şi frumoasă un glob aproape de acelaşi fel, cum se găseşte la voi pe pământ. Voi nu trebuie să credeți, ci să fiți convinşi, că pe pământ nu se găseşte în nici într-un domeniu ceva, ce nu a fost de mult timp prezent în spirit. Şi cu aceasta nu este globul pământesc pe pământ nici un fel de invenție, care nu a fost înainte pe teritoriul curat al spiritului, da, care a fost deja prezent de o veşnicie.

Aceasta puteți să observați cu desăvârşire, dacă vă întrebați voi înşivă: ce a existat mai întâi, pământul sau un glob făcut de om, care arăta ființa prezentă a pământului cât se poate de insuficient şi de sărăcăcios?

Eu cred însă, că în spiritul Domnului, pământul se află de multă vreme şi aşa ar avea cu înființarea copiei fidele a pământului, drumurile Sale bune şi înțelepte. Prin urmare, poate fi aceste glob aici prin spirit în ordinea sa şi este în abundența adevărului într-o ordine mult mai mare, decât poate fi vreodată pe pământul vostru.

Mergeți mai aproape şi uitați-vă la el. El nu este desenat pe suprafață, cum este la voi cazul pe pământ, ci el este un adevărat şi plastic tip de raze, la fel ca şi aşa zisele imagini de lumină la voi, care redau şi cel mai neânsemnat lucru într-o măsura mică. Marea diferență însă, între exteriorul tip de raze şi cel spiritual este nemărginit de mare; căci aici nu este voie ca nici după o observație îndelungată să lipsească vreun atom şi toată natura pământului trebuie să fie în totalitate redată.

Şi că toate aceste condiții sunt îndeplinite aici, puteți să observați la prima privire din apropiere; uitați-vă, izvoarele, râurile, fluviile şi mariile sunt foarte naturale; izvoarele, râurile şi fluvile curg spre mare şi aceasta le absoarbe.

Uitați-vă mai departe! Munții, care sunt la fel într-o măsura mică cu cei de pe pământ, sunt vizibil făcuți din acelaşi material. Gheţarii au zăpadă şi gheaţa lor, munții de calcar au calcarul lor, alpii joşi au păşunile şi mai jos pădurile lor. Şi uitați-vă cu atenție, fiecare oraş şi sat este reprodus cu exactitate.

Acolo este spre exemplu oraşul vostru natal. Uitați-vă cu atenție şi veți observa că nu lipseşte absolut nimic. Uitați-vă însă şi la norii cu ceața lor, care se duc în aceeaşi direcție şi formă, cum se găsesc de fapt tot timpul pe adevăratul pământ. Vedeți, acesta este într-adevăr un glob desăvârşit. El este bineânțeles foarte mare; diametrul sau ar trebui să fie după măsurile voastre de douăzeci de stânjeni.

Cum însă poate fi văzut acesta din toate părțile? Foarte uşor; vedeți, în primul rând este acesta agățat sau stă mai mult pe o schelă mare orizontală paralel cu galeria rotundă, care ajunge chiar la înălțimea polurilor. Pe această galerie se află şcolarii noştri, sub ei sunt învățătorii lor şi se uită cu atenție la un întreg meridian. După ce l-au văzut bine, se mută globul cu un meridian mai departe şi în continuare până când este studiat tot pământul.

Este acesta însă singurul glob şi au terminat şcolarii cu această studiere ora de geografie? O nu! Vedeți, mai departe de noi este iar o sală aşa de mare; în acea încăpere să afla un glob care pare la fel cu primul şi arată pământul cu o mie de ani în urmă şi într-o altă sală mare alăturată, este un glob care arată pământul cu mai încă o mie de ani în urmă şi aceasta continuă aşa până la Adam.

În acest fel învață elevii geografia şi istoria omenirii; ei merg însă tot timpul drumul invers. Ei încep cu prezentul şi merg de la strălucire spre motiv; ce vrea să însemne la fel de mult că a merge din afară spre interior.

Voi întrebați aici şi spuneți: pe pământ se întâmplă să se schimbe din an în an lucrurile; cum se pot învăța acestea pe globurile mari din o mie în o mie de ani? Aici nu spun nimic mai mult decât: uitați-vă doar puțin în jur şi observați ce conține o astfel de sală cât se poate de mare. Vedeți, într-o oarecare îndepărtare sunt în fiecare sală încă zece globuri mai mici. Acestea arată pământul dintr-o sută într-o sută de ani aşa de exact cum se poate vedea pe globul cel mare. În spatele acestor zece globuri, veți observa încă o grămadă puse în ordine, care arată pământul din an în an schimbat şi în spatele acestuia se afla ultimul şi cel mai larg rând, în care se află nişte globuri mici, care au un diametru nici măcar de trei pantofi, unde se poate vedea schimbat pământul de la zi la zi.

În prima sală puteți observa, că în ultimul rând după calculele voastre se pune de la zi la zi un alt glob adică în sala, care arată mileniul prezent. Dar ca să nu aibă aşa de mult de lucru elevii cu acele mici globuri, le arată învățătorii deja totul pe marele glob, ce schimbări s-au petrecut în anumite părți. Prin aceasta afla totul elevii şi pot să se convingă după aceea pe micile globuri.

La sfârşitul ultimei săli, unde este pământul arătat pe timpul lui Adam, se află şi o deschizătură, prin care pot elevii noştri să vadă adevăratul pământ ca printr-un tub, pentru a se putea convinge în totalitate, ce au învățat în aceste săli despre pământ.

Cât de mult durează după calcule voastre de timp un asemenea curs de învățare? Cel mult şase până la şapte zile; căci aici trebuie să aveți mult mai mare nestingherită şi spiritual curată capacitate de înțelegere, în urma căreia un copil trezit spiritual pricepe mai mult într-un minut decât voi pe pământ într-un an întreg. În contradictoriu mai există bineânțeles situații în împărăția spiritelor, care duhuri sunt nedesăvârşite şi prin aceasta face un duh într-o sută de ani mai puține progrese decât un om pe pământ într-un minut.

Deci, există şi pe pământul vostru şi mai ales în regiunile de pe lună învățare sau însănătoşire a duhurilor, care fac paşi de avansare cât se poate de mărunți. Dar aceia nu îşi au locul aici, deoarece toate aceste duhuri se află într-o stare desăvârşită şi în naturală puritate.

Ce învață însă copii după acest curs? Vedeți, în fața noastră, mai departe spre amiază, este deja iar o construcție enormă şi mare. Ce se învață oare în aceea? Vă spun eu: nimic altceva, decât ce este fundamentul ființei exterioare a pământului, adică geologia şi formarea pământului. Este aceasta văzuta şi înțeleasă bine, atunci se va trece de la istoria pământului la acea spirituală. Cum însă se predau toate acestea, vă veți putea lămuri mai bine la fața locului, decât v-am convins noi până acum. -

Invățătura despre ființa şi formarea pământului

Noua clădire este în fața noastră şi noi intrăm înăuntru. Ce vedeți voi aici în sala aceasta mare? Voi nu vedeți după cum se pare nimic altceva decât iar un glob, care nu se diferențiază de celelalte deloc.

Cum se va putea studia geologia pe un astfel de glob? Să mergem noi mai aproape şi vom vedea lucrul acesta mult mai clar.

Vedeţi, în primul rând se desparte acest glob în două bucăţi de la pol la pol. Este nevoie doar de o împingere şi toată imaginea interioară a pământului se poate vedea de la un pol la altul. Structura şi construcţia sunt făcute exact după pământul adevărat; da, chiar mineralele, cum se poate vedea aici, sunt întru totul la fel? Când priviţi acum globul înjumătăţit, veţi putea observa, cum pământul conţine într-o mică măsură un alt pământ, care este totuşi prins de pământul exterior cu benzi tari şi organice.

În acest pământ mai mic vedeţi mai spre polul nord o altă bilă tăiată în două care este ceva mai lunguiaţă; aceasta este în interior plină de canale şi vene. Exact sub ecuator vedeţi un spaţiu mare şi gol, care pare a fi plin de o masă ca de foc. De la această masă de foc vedeţi în nenumărate organe cum se urcă focul spre exteriorul pământului şi de la acest gol cu foc vedeţi mai ales spre polul sud mai multe tuburi răsucite, prin care trec aburi, care se formează prin intrarea apei din exteriorul pământului în acest spaţiu de foc şi prin fluxul enorm spre polul sud produce rotirea zilnică a pământului.

Nu este acum timpul, să vă explic toată fiinţa pământului, ci doar să vă arăt, în ce fel şi chip învaţă elevii spirituali avansaţi fiinţa interioară a pământului. Eu cred că nu mai trebuie menţionat, deoarece fiecare poate observa de la sine la prima vedere, că geologia sau construcţia pământului nu poate fi invăţată într-un mod mai înţelept şi priceput de elevi, decât cum este aceasta.

Dar în acelaşi timp, pe lângă geologia materială, se mai atrage atenţia, cum toate stofele şi organele care rezultă din ele nu sunt în fond nimic mai mult decât forme spirituale, în care este prinsă o viaţă duhovnicească şi este pregătită spre eliberarea sa. Li se arată şi etapele, cum viaţa prinsă din centrul pământului urcă prin nenumărate etape şi în exteriorul pământului formează în continuare noi forme nenumărate. - Vedeţi, toate acestea le învaţă copiii în această sală.

Voi întrebaţi fireşte: La chiar atâţia elevi duhovniceşti va fi totuşi prea puţin un asemenea glob? O uitaţi-vă numai puţin împrejur în această sală şi voi veţi descoperi încă o grămadă destul de mare de aparate asemănătoare, parţial într-o formă tot aşa de mare şi pe de altă parte în forme mai mici. Şi toate aceste globuri sunt astfel rânduite, că ele pot fi dezasamblate în toate părţile posibile. După ce noi am văzut şi aceasta, putem astfel să ne ducem deja iarăşi cu o sală mai departe.

Noi suntem în a doua sală alăturată. Vedeţi, aceasta are forma unei foarte mari şi înalte rotonde, care de jur împrejur este împărţită în o mie de nişe de coloană semnificativ de mari şi destul de adânci sau, altfel spus, oarecum în capele. Aici vedeţi voi în mijlocul acestei rotonde nimic altceva decât peste o masă mare un nor superficial şi de o lumină albă spre gri.

Ce înseamnă acesta? Uitaţi-vă numai în toate direcţiile la ferestrele rotunde, care din fiecare capela străluceşte fiecare lumină exact pe această masă.

Prin îmbinarea razelor se formează tocmai aceşti nori aparenţi. Ce să înveţe însă elevii din acest lucru? Nimic altceva decât formarea în ordine a unei lumi. Cum, însă, după un asemenea conflict de raze, trebuie să se formeze o lume după voia Domnului, acest lucru se poate vedea în aceste o mie de capele aşezate împrejur.

În primele capele vedem noi într-o măsură ceva mai mică acelaşi fenomen pe care l-am văzut deja în mijlocul sălii. În următoarea capelă are acel nor înainte încă neordonat deja mai mult o formă rotund-lunguiaţă, care însă este încă foarte fluctuantă.

În fiecare capelă următoare devine forma tot mai stabilă şi oarecum şi mai solidă. Deci, să mergem prin o sută de capele. După capela o sută descoperim prin mingea de nori bine transparentă deja plutind o picătură de apă limpede ca cristalul. Şi dacă noi trecem iarăşi prin o sută de capele, atunci noi vom vedea în fiecare minge de apă devenind tot mai mare, până ce aceasta primeşte în sfârşit deja mărimea mingii de nori precedente.

De aici în colo vedem noi în mijlocul mingii de apă mici cristale transparente, nu neasemănătoare cu acei fulgi de zăpadă netezi şi îngheţaţi, care la un frig semnificativ nu arareori zboară în toate părţile ca tăbliţe mici de diamant.

În următoarele capele, care urmează după aceasta, descoperim noi tot mai multe asemenea cristale, împrejurul cărora, înspre centru, începe să se încolacească un fel de împletitură albăstruie şi în acest fel, se conecteaza unele cu altele cristalele mici mai înainte libere.

În mersul mai departe prin aceste capele vedem noi în mijlocul mingii de apă deja tot mai mult un cocoloş gri şi intransparent, în jurul căruia ca în jurul unei crăci de pom în iarna rece se depun iarăşi cristale noi şi limpezi şi strălucesc prin mingea de apă ca diamantele.

Dacă mergem mai departe, atunci vedem iarăşi aceste cristale nou depuse ca legate printr-un ţesut nou şi albăstrui şi din cocoloaşe care devin încontinuu tot mai întunecoase, vedem noi deja iarăşi şi o grămadă de bule de aer rotunde din toate părţile mişcându-se în sus, prin care peste mingea de apă începe deja să se formeze o formă de aer atmosferic. Şi voi vedeţi că aceasta acţiune, cu cât mai departe mergem noi, devine cu atât mai mare şi vizibilă.

După ce la această formare înceată am parcurs noi deja iarăşi câteva sute de capele, ni se arată aici, în acea alăturată şi următoare, deja un cocoloş foarte tare furtunos în mijlocul unei mingi de apă destul de mari. Bule de aer însemnate se ridică continuu şi sunt aici deja purtătorii unui fel de substanţe tulburi, care se răspândesc peste suprafaţa mingii de apă la spargerea bulelor care ies la suprafaţă şi se răspândesc ca o ceaţă uşoară peste suprafaţa apei. Şi uitaţi-vă, aceste acţiuni devin tot mai vehemente de la capelă la capelă. La capela o sută, vedem deja pe ici pe colo, prin mingea de apă deja tare cristalizată, nişte locuri ardente, din care tot timpul, ca la o apă în fierbere, se ridică la suprafaţă aburi şi acest lucru se întâmplă în nenumărate bule şi bulisoare.

Mai în faţă, descoperim noi deja vârfuri de cristal însemnate ieşind afară peste suprafaţa apei şi eliberează mingea de apă numai pe ici pe colo de aburii plutind peste ea.

Mai departe în faţă, vedem deja raze însemnate de foc, rupând din interior spre exterior suprafaţa apei, vedem apa mişcându-se imens, prin aceste valuri, mici cristale nou formate curgând în interiorul îmbinărilor şi astfel devenind această minge interioară invizibilă tot mai rotundă şi în sine încontinuu mai tare pe suprafaţa apei.

Iarăşi mai departe, mergând înainte de la capelă la capelă, ne întâlnim deja cu fulgere, care fireşte că se formează în aburi în măsura mai mică, care ocupa deja foarte tare mingea ca atare, aşa încât, prin acesta, se poate încă vedea mingea numai cu greutate.

Către sfirşitul acestui muzeu de formare a lumii vedem noi erupţii de foc foarte imense, care ridică substanţa tare din interior peste suprafaţa apei şi astfel formând munţi şi alt pământ tare şi uscat. În mersul mai departe, descoperim pe ici pe colo roca goală şi tare deja acoperită cu muşchi şi în locurile mai joase, un pământ mai moale, care s-a format prin acoperirea cu muşchi a rocii şi prin descompunerea aceleaşi prin foc.

În desfăşurarea ulterioară descoperim noi deja apa, cum obişnuiţi voi să spuneţi, însufleţită ifuzoric şi formarea pământului vegetativ se face mai repede. La capela următoare descoperim noi deja un fel de viermi în apă. Iarăşi mai departe, devine formarea animalică în apă tot mai intensificată şi mai bogată; şi astfel vedeţi voi printr-o asemenea înaintare de la capelă la capelă, vedeţi pământul în sfârşit până la acea stare evoluat, în care facerea omului îşi are începutul. Acest lucru nu mai este totuşi aici, ci se poate vedea într-o sală următoare.

Cum însă sunt deci diferenţiate aceste capele între ele din punct de vedere al intervalului de timp? - Eu vă spun: Chiar dacă aceste intervale de timp oarecum nu se aseamană pe deplin, voi însă puteţi totuşi să luaţi în calcul milioane de ani de la capelă la capelă şi voi tocmai nu veţi greşi prea mult. Pentru că dacă priviţi la mărimea pământului, atunci voi veţi şi putea înţelege, ce fel de multiplicări de timp sunt necesare pentru faptul de a câştiga o picătura de rouă din eterul neconţinând nimic pe deplin şi pe aceasta s-o vedeţi, desigur fireşte printr-o creştere continuă şi tot mai intensificată, lărgindu-se şi în sfârşit întărindu-se până la mărimea actuală a pământului. - Mai mult de-abia mai trebuie să spun.

Că elevii prin acest fel pot învăţa cel mai bine şi practic formarea unei lumi şi aici anume a pământului pe calea unor asemenea intuiţii povăţuitoare, se înţelege de la sine. Şi astfel, noi putem păşi în următoarea sală, unde este arătată facerea omului şi cu aceasta îşi are începutul şi pământul istoric şi duhovnicesc. -

Despre şcoala sfântă a vieţii

Nu este aici bineânţeles locul, ca noi să explicăm oarecum punct cu punct toată istoria facerii omului, precum şi istoria lui până în timpul actual, ci noi vedem aici doar modul şi felul, cum toate acestea sunt predate micilor noştri elevi duhovniceşti.

Aşa ceva puteţi voi să presupuneţi că este de dinainte în mod deajuns cunoscut, că aici, în împărăţia duhurilor desăvârşite, totul se pregateşte în mod corespunzător nespus de mult mai înţelept şi mai deştept, pentru a atinge un oarecare scop bun, decât pe pământ. Aceasta se întâmplă şi din acest motiv foarte simplu, pentru că aici nu se începe a număra de la unu până la infinit, ci aici se începe oarecum a număra de la înfinit şi se numără aici înapoi până la unu, sau ce este acelaşi lucru, aici nu se merge din interior spre exterior, ci din exterior spre interior; care desigur ar fi pe pământ cea mai bună cale, dacă oamenii n-ar fi aşa de mândri spre nebunie şi aşa de proşti.

Dar fiindcă oamenii pe pământ se străduiesc doar după lucruri zadarnice şi deşerte, aşa că ei cred şi au încredere în Domnul numai atâta timp (să fiu bine-înţeles, la cea mai bună riglă de măsurat a omului), cât nu le lipseşte nimic într-un mod încântător. Dacă însă vine o ispită slabă, atunci ei cad imediat înapoi în îndoielile lor vechi şi în loc să se arunce în mâinile Domnului, se *aruncă numai în mâinile lumii puţin folositoare şi foarte rău ajutătoare.* Deci, aşa este natura încă a celor mai buni oameni; din care lucru însă reiasă că simţul lor nu este deloc îndreptat înspre interior, ci numai spre exterior.

Unde însă credinţa, încrederea şi dragostea pentru Domnul sunt de o natură aşa de peste măsura de insuficienţă, acolo fireşte că nu se poate desigur aştepta nici o formare duhovnicească asemănătoare, în care omul într-un minut ar face o mai mare evoluţie decât în modul obişnuit şi foarte sărăcăcios lumesc în douăzeci de ani, ba chiar câteodată de-abia în o sută, dacă viaţa omenească ar dura într-adevăr aşa de mult.

Toţi oamenii depind, ce-i drept, de acel fapt şi acela este dat de la Domnul, să nu accepte o altă educaţie decât numai această *educaţie singură.* Dar ei lasă şcoala sfântă a vieţii să se odihnească şi nici nu ştiu de loc, ce să facă ei din aceasta şi se zbat astfel mai degrabă o viaţă întreagă cu cunoaşteri neimportante despre natura moartă şi relaţiile ei. Şi dacă ei se întreabă atunci la sfirşitul vieţii lor: La ce lucru important şi mare am ajuns într-adevăr acum prin studierea noastră trudnică? atunci le va da propriul lor simţ răspunsul: Noi am ajuns atât de departe, că noi, acum, în cel mai important moment al vieţii noastre nici măcar nu ştim într-adevăr, dacă suntem de genul masculin sau feminin; şi nu ştim, dacă noi mai avem acum încă o viaţă de aşteptat sau nici una.

Sunt cerul, iadul şi lumea spiritelor poveşti, inventate de indivizi leneşi care stau în mănăstiri; sau să fie oare un sâmbure de adevăr în acestea? Dacă nu este nici un adevăr în acestea, ce este atunci şi ce va fi atunci cu noi? Dacă însă este un adevăr în această direcţie, atunci unde vom merge, în sus sau în jos?

Vedeţi, acestea sunt fructele sigure ale ştiinţei lumeşti exterioare. Se va zice bineânţeles: Dacă acestea sunt deja fructele ştiinţei, ce fel de fructe vor avea atunci acei oameni, care atât la ţară cât şi în oraşe nu cresc cu mult mai rezonabil decât animalele pe păşune şi animalele sălbatice în păduri? La aceasta idee eu nu vă spun nimic altceva, decât ce a spus Domnul Insuşi:

„Cine nu se va naşte din nou în duh, acela nu va intra în împărăţia cerurilo rsau a vieţii veşnice! “

Pentru obtinerea naşterii din nou în duh, este însă necesară respectarea acelei *şcoli sfinte a vieţii* în toate părţile ei pe care le-a propovăduit oamenilor pământului marele Invăţător sfânt a toată viaţa din propria Sa gură sfântă şi a pecetluit-o cu propriul Său sânge!

Cine nu vrea să cuprindă această şcoală la îndemână într-un mod cât se poate de eficace, cum este arătat acest lucru în şcoală, acela trebuie numai pe sine însuşi să se învinuiască, dacă el îşi pierde astfel viaţa duhului său.

Acest lucru este însă totuşi într-adevăr sigur, fiecare cât se poate de simplu proprietar unei oarecare proprietăţi trebuie şi va şi şti, că el este mai întâi un proprietar al unui bun format, cum, depinde de caz şi în al doilea rând va şti, ce fel de bun şi ce fel de valoare are acel bun pe care îl posedă.

Dacă cineva doreşte să-i conteste averea, aceluia îi va atârna de gât cu siguranţă un proces crunt; şi de ce? Pentru că ştie cu siguranţă că este un proprietar şi ştie ce posedă el.

Dar dacă cineva este pe lângă aceasta proprietar al vieţii în spirit, poate să întrebe oare acela, dacă sufletul şi duhul se va stinge, sau nu o dată cu viaţa trupului? Cine întreabă : Cum, când şi ce, de unde şi încotro? Acela nu este cu siguranţă proprietar al vieţii veşnice, ci doar un târguitor salariat al lumii şi se teme mai presus de toate, de pierderea vieţii trupului; dar oare de ce? Pentru că el nu cunoaşte o alta.

Aceia însă, care sunt şi au fost adevăraţi elevi ai şcolii pentru viaţa eternă a Domnului, dispreţuiau moartea trupului şi aşteptau cu mare bucurie şi plăcere evaporarea totală a grelelor lanţuri ale vieţii pământeşti. Ei dovedesc adevărul şcolii de viaţă din Domnul - ca martiri cu sângele lor.

Cautaţi acum, în prezent, martiri! - Există ici şi colo bravi apărători ai şcolii de viaţă din Hristos, Domnul. Dar aceşti apărători seamănă ca găinile într-un pom, care îşi bat joc de vulpea care danseaza sub ele, pentru că le spune instinctul lor, că duşmanul nu poate ajunge la pielea lor. Dar dacă sunt găinile pe pământ şi vulpea vine printre ele, atunci s-a terminat cu „bătaia de joc” a duşmanului şi frica de moarte îi obligă pe curajoşii eroi cu pene la o fugă imediată.

Aşa este şi în ziua de astăzi cu tăria credinţei. Atâta timp cât cineva se află într-un colţ al lumii şi adapostit de ghearele habsâne ale puternicilor de pe lume, atâta timp vorbeşte şi el exact ca Moise pe muntele Sinai. Dacă însă aceşti puternici şi mari prieteni ai lumii şi duşmani ai adevărului lui Moise l-au depistat şi fac mutre să-l primească într-un fel neplăcut lumesc, atunci se uită predicatorul noastru al adevărului împrejur, dacă nu există cumva o uşiţă de scăpare care încă este deschisă. Dacă aceasta este blocată, atunci se va pune în aplicare, la testul sever lumesc, acea regulă de măsură din partea ameninţatului profet, la care a apelat şi ştiinţa voastră cu cercetătorul de stele Kopernicus, când s-a văzut spre mică lui alinare în faţa rugului; sau ce au făcut câţiva oameni credincioşi în Spania pe timpul lăudatei Inchiziţii, deoarece au vrut mai degrabă să ardă câteva învăţături de la Domnul Insuşi receptionate, decât să dea peste un inconvienent important.

Dar mai sunt totuşi oameni care pot fi lăudaţi şi care merită atenţie, căci în ei înşişi sunt convinşi de adevăr, doar înspre exterior ei nu au curajul să recunoască aceasta.

Domnul a spus bineânţeles: „Cine Mă va mărturisi în faţa lumii, pe acela îl voi mărturisi şi Eu în faţa Tatălui! ” sau altfel spus: cine Mă va primi cu adevărat în duhul său, acela Mă va recunoaşte şi pe Mine în abundenţa puterii adevărului din el în faţa întregii lumi; Eu îl voi recunoaşte de aceea pe el în marea dragoste a Mea, de Tată.

Dacă se exprimă aşa acest lucru, atunci nu va ieşi altceva la suprafaţă, decât în primul rând, cum sună în cuvintele Domnului: „Mulţi sunt chemaţi, dar puţin sunt cei aleşi! ” - sau mai concret spus: Mulţi vor ajunge în lumea de apoi la viaţa veşnică, dar doar câţiva vor avea marele noroc, să fie primiţi ca copii în adevărata casă a Tatălui. Căci primirea acestei mile costă foarte mult; şi cei care nu o vor trage cu forţă spre ei, aceia nu o vor primi.

Dar pe de-alta parte se spune şi în felul următor: Povara Mea este blândă şi sarcina Mea uşoară. ! - Această frază ajunge acelora spre alinare, care sunt în sine convinşi de adevăr, dar mai au totuşi atâta lumesc în ei, care le răpeşte curajul, să recunoască întregul adevăr în faţa lumii. Aceştia au din pricina adevărului vieţii veşnice care există în ei, o povoară blândă şi o sarcină uşoară. Acei puţini însă, care au scos totul din ei ce este lumesc, primesc duhul forţei şi al tăriei, nu se mai tem de nici o lume, recunosc veşnicul adevăr viu deschis, prin forţa credinţei lor şi prin dragostea lor spre Domnul şi spre casa Tatălui.

Dar aceasta puteţi observa şi din faptul, dacă un cap de familie ar avea o fermă la ţară şi ar avea mai mulţi slujitori drepţi şi bravi împreună cu copiii săi. Dacă intră însă hoţii şi banditii în casă, atunci se vor ascunde slujitorii de teamă şi de frică; dar fiii adulţi i-ar apuca cu toată puterea şi cu tot curajul pe hoţii şi banditii nemernici şi ar proteja cu curajul şi cu forţa lor viaţa tatălui şi a mamei.

Sunt slujitorii din această cauză răi, pentru că s-au ascuns? Nu, ei nu sunt răi; ei sunt însă slabi, cu puţina viaţă şi prin aceasta, fiinţe fără pic de curaj. Dar copiii au viaţa tatălui la baza lor; de aceea nu le este nimic mai sfânt decât aceasta. Dar ar trebui slujitorii să fie recompensati pentru ascunderea lor? Eu cred ca nu trebuie să fi un jurist, pentru a înţelege, că în astfel de cazuri, pentru ascunderea fricoasă, nu se primeşte nici o recompensă.

Aşa ceva conţin doar şi cuvintele vieţii: „Cine va semăna mult, acela va recolta mult şi cine seamănă puţin, acela ve recolta puţin.

Eu cred că din cele spuse până acum nu va fi greu de recunoscut, că oamenii de pe drumurile actuale ale şcolii de viaţă nu au dobândit prea mult din viaţa veşnică; şi semănarea cât se poate de slabă va aduce prin urmare o recoltă foarte slabă.

De aceea vă arăt eu după voinţa Domnului viile şcoli ale copiilor în soare, pentru a putea culege din aceasta, cum trebuie procedat de fapt pe pământ în şcoala vieţii! - Noi suntem acum în sală, unde se va învăţa următorul lucru despre *povestea creaţiei omului* şi povestea sa în continuare şi starea spirituală tot a acestuia. -

Sala de predare a istoriei de creaţie a omului

Uitaţi-vă, şi în mijlocul acestei săli mari, se află un glob enorm de mare, în jurul căruia este amplasată o galerie. Şi pentru că şi această sală este o rotondă mare, a cărei perete rotund este înzestrat cu o capelă semnificativ de mare, noi totuşi observăm în aceste capele încă şi o grămadă de globuri mai mici, care servesc acolo la scopul dinainte fixat.

Să mergem însă pe galerie şi să privim acolo la globul mare aşezat drept în picioare; peste tot acolo vom privi la istoria creaţiei omului. - Noi suntem pe galerie; aşa ca fiţi aşadar atenţi, cum un asemenea învăţător prezent aici, le va face aşa ceva cunoscut elevilor săi.

Vedeţi, el se apleacă peste acea mare bilă şi o atinge. Şi vedeţi, în acel loc, unde el a atins-o, se arată de îndată o lumină puternică, lumina se cuprinde, se formează şi capătă o formă şi *forma este asemenea ca a unui om.* - Şi uiaţi-vă mai departe: învăţătorul atinge bila încă o dată şi un praf fin se ridică din locul atins, înfăşoară înfăţişarea de mai înainte şi lumina nu mai străluceşte acum deloc şi este deja înfăşurată în aceeaşi formă cu un înveliş pământesc.

Şi priviţi acum, învăţătorul se apleacă acum iarăşi acolo şi suflă spre acea formă neânsufleţită şi ea devine vie, se mişcă pe acel loc de una singură şi examineaza lucrurile din jurul ei. Şi uitaţi-vă iarăşi mai departe: forma devine obosită de atâta privire împrejur, ea cade jos şi intră într-o stare de somn.

Dar acum se apleacă învăţătorul iarăşi la ea şi atinge lateral forma care doarme şi voi vedeţi, de la lateralul acestei forme, ridicându-se iarăşi o lumină, lumina se cuprinde spre o *a doua formă omenească* şi stă încă nemişcată în faţa primei forme care încă mai doarme. Dar învăţătorul atinge iarăşi prima formă şi o masă puţin umedă şi transpirată ca o picătură tulbure, se smulge din prima formă, se evaporă într-o ceaţă mică şi înfăşoară în această stare a doua formă de lumină. - Lumina dispare şi a doua formă este asemănătoare cu cea dintâi, dar ea încă nu este însufleţită; de aceea o atinge învăţătorul încă o dată - şi priviţi, ea trăieşte şi se mişcă sprintenă încoace şi încolo.

Dar, acum, atinge iarăşi învăţătorul şi prima înfăţişare; priviţi, ea se scoală şi pentru că observă o a doua, care îi este asemănătoare, ea are de aceea o bucuria mare vizibilă şi poartă deja un dialog cu aceasta prin expresia feţei sale. - Invăţătorul Îl reprezintă oarecum pe Domnul şi înfăptuieşte acum aparent acelaşi lucru cu puterea dată lui de Domnul pentru aşa ceva, ceea ce Domnul a făcut în marea

realitate. El şi spune excact acelaşi cuvinte pe care le-a rostit Domnul şi elevii observă de asemenea şi marea putere a unor asemenea cuvinte.

Acum, însă, priviţi, cum învăţătorul se destăinuie acestei perechi de oameni mai întâi create şi cum el învaţă acest cuplu omenesc.

Priviţi, învăţătorul se atinge la piept. Numaidecât se duce o rază luminoasă de la locul atins înspre perechea omenească nou creată şi se pune în faţa acesteia tot aşa ca un al treilea om de lumină. Şi ce învăţătorul vorbeşte acum în faţa elevilor după cuvintele Domnului cunoscute vouă, acelaşi lucru spune şi acel al treilea om provenit din raza care a ieşit din pieptul învăţătorului către acea pereche de oameni mai întâi creată.

Nu este mai departe necesar, să vă las să priviţi mai departe la desfăşurarea prezentării ulterioare, pentru că acum se întâmplă totul, ce ştiţi voi din cuvântul cel vechi şi cel nou, literalmente în acelaşi fel, numai că la aceasta sunt învăluite momentele de zămislire. Fiindcă pentru aşa ceva este încă un alt timp oarecum duhovnicesc, în care elevii noştri, la mai marea maturizare a fiinţei lor, sunt învăţaţi despre acest lucru într-un fel foarte constructiv.

Eu vă fac însă atenţi asupra faptului că învăţătorii descriu în acelaşi mod elevilor lor toată conducerea ulterioară a neamului omenesc în cea mai adecvată formă şi la sfârşit, populează toată suprafaţa pământului şi lasă aceste popoare să actioneze de la sine. Acestea construiesc colibe şi oraşe, îmblânzesc animale pentru necesitatea lor, ţin războaie şi se persecută tot aşa, cum a fost pe pământ în realitate cazul. Şi priviţi, acestea se întâmplă până în timpul actual.

Momentele speciale în marea istorie a lumii sunt aici mai întâi creaţia omului, apoi potopul lui Noe, apoi încheierea legământului cu Avraam, Isaac şi Iacov, apoi marea conducere a poporului izraelian prin Moise şi urmaşii acestuia, apoi istoria sub domnia lui David şi Solomon, apoi naşterea Domnului şi din acest punct cele mai importante momente ale răspândirii învăţăturii Sale constituie părţile principale ale predării.

Dacă este o dată încheiată o asemenea parte principală a predării, atunci sunt conduşi elevii la globurile mai mici, care se află în capele şi trebuie acolo să le repete învăţătorilor lor într-o formă de sine creatoare, ce le-a arătat învăţătorii pe acel mare glob. Prin aceasta devine viu însuşi întregul tot al predării şi elevii ştiu atunci întâmplările pământului punct cu punct tot aşa de viu, de parcă ei ar fi fost pe adevăratul pământ în toate ei înşişi martori participanţi.

Când elevii şi-au însuşit acest domeniu important de învăţământ, de-abia atunci ei sunt conduşi iarăşi la acel glob mare şi învăţătorii le arată atunci, în acelaşi timp, pământul duhovnicesc şi cum acesta se formează din neamul omenesc.

Ei le arată sferele, cum acestea se înfăţişează tot mai curate şi luminoase peste pământul material propriu zis şi cum tocmai aceste sfere primesc atunci o înfăţişare de peisaj, de îndată ce duhul unui om decedat urcă în sus în oricare sferă şi ia în posesie proprietatea cuvenita lui.

Dar, în acelaşi timp, le arată învăţătorii elevilor sferele de desubt şi devenind tot mai întunecate şi cum sufletele oamenilor răi decedaţi se scufundă în asemenea sfere întunecate. Acolo, unde ei iau în posesie o oarecare proprietate cuvenită lor, în acel loc se şi îmbulzesc acuşi mai mulţi, încep să se împingă, trecând astfel într-o stare de mânie, încep să se şi aprindă şi o dată ce ei sunt aprinşi, văd elevii astfel, cum asemenea suflete întunecate se transformă atunci într-un mod corespunzător în cele mai variate şi urâte înfăţişări şi în acestea, se scufundă în tot mai adânci şi întunecate sfere.

La această ocazie, li se şi explică elevilor, ce *este păcatul* şi cum o fiinţă liberă, care trăieşte pe pământ, poate cădea în păcat.

Dacă elevii au înţeles bine toate acestea, atunci ei sunt conduşi din această sală în afară şi sunt duşi într-o altă grădină mai mare, unde se află instituţii de predare deja mai inalte. Că elevii în această primă grădină nu învaţă bineânţeles încontinuu, ci au între predări ore de joacă bine ordonate, acest lucru se înţelege de la sine. Pentru că şi duhul are nevoie, conform ordinii, de o perioadă de odihnă spre întărirea lui, ceea ce Domnul a arătat deja la prima istorie de creaţie prin faptul că El, după cele şase zile de lucru la creaţie, a stabilit a şaptea zi de odihnă.

Şi în timpul lui Hristos a arătat Domnul Insuşi că El, după lucrul făcut, s-a odihnit asemenea ca oricare alt om. Deci şi duhurile trebuie să aibă aici o perioadă de odihnă, în care ele se întăresc iarăşi spre noi învăţări; şi astfel, intră în vigoare, mai ales la păşirea dintr-o grădină de învăţare într-alta, o perioadă de odihnă semnificativă. În aceasta, li se permite elevilor, cu învăţătorii lor, dacă ei sunt dispuşi la aşa ceva, chiar să facă *vizite la rudele lor* pe adevăratul *corp pământesc*, care lucru se întâmplă însă întotdeauna numai atunci, când locuitorii pământului înrudiţi cu ei sunt într-un somn adânc şi în starea trează ştiu numai foarte rar ceva despre acest lucru; mai ales atunci deloc, dacă ei sunt îndreptăţiţi în cugetul lor mai mult spre cele lumeşti decât spre cele duhovniceşti.

Unii dintre asemenea elevi, deoarece ei ştiu despre Domnul deja destul de multe, au dorinţa, să-l vadă pe Domnul. O asemenea dorinţă este însă îndeplinită numai foarte rar şi aceasta din acel motiv, că ei, ca duhuri, sunt încă prea slabi, să rămână perseverenţi în faţa Duhului dumezeiesc veşnic şi atotputernic şi

să poată suporta o asemenea apropiere. Cea mai semnificativă recreaţie adorată de ei constă însă în aceea, dacă ei au voie să o viziteze pe Maria, ea fiind conducătoarea lor duhovnicească şi generală de frunte şi mamă. Maria vizitează foarte des toate aceste instituţii mari de învăţământ; dar nu totdeauna vizibilă pentru acele mici duhuri, desigur, însă, învăţătorilor.

Voi întrebaţi, dacă toţi copiii decedaţi trebuie să parcurgă această şcoală de la naştere până în al doisprezecelea an al lor? Intr-adevăr, dar nu în una şi aceeaşi grădină; pentru că aici există pentru fiecare vârstă o grădină de început proprie. Dar în ceea ce priveşte a doua grădină, acolo ei vin deja toţi împreună. - Însă, cum şi ce învaţă acolo duhurile de copii aproape nenumărat de multe şi în ce fel de stare trec ei, vă va arăta ceea ce urmează. -

Casa de şcoală ale celor 12 porunci dumnezeieşti
Prima sală - Explicaţia primei porunci

Noi nu trebuie să facem de aici o călătorie prea mare şi îndepărtată, grădina următoare va sta de indată în faţa ochilor noştri. Uitaţi-vă acolo, într-o depărtare medie ne salută deja rânduri de pomi nesfârşit de departe lărgite, în spatele cărora zărim un palat foarte mare şi simetric plin de strălucire. Aceasta este deja grădina, în care noi vrem să ajungem, în aceasta voi veţi întâlni chiar şi acei copii, care vi i-a luat Domnul pe pământ.

Dacă, însă, voi îi veţi recunoaşte de indată, aceasta este fireşte desigur o altă întrebare; pentru că, în duh, nu mai au copiii asemănarea înfăţişării părinţilor lor pământeşti, ci numai asemănarea în măsura corespunzătoare după capacitatea de a primi darul dragostei şi adevărul credinţei din Domnul cu Domnul. - Lasând aceasta deoparte, pot ei însă să şi preia asemănarea pământească la unele ocazii, care rămâne prinsă de sufletele lor şi astfel, să se facă cunoscuţi, după forma, acelor oameni, care ajung de pe pământ aici şi încă tocmai nu ştiu prea mult despre raporturile duhovniceşti.

Noi însă, nu vrem deocamdată să vorbim prea mult despre acest lucru, ci vrem să ne ducem mai degrabă în grădină, pentru a ne convinge peste tot şi de toate cu proprii ochi duhovniceşti, ceea ce noi altfel ar trebui să rezolvăm aici doar cu gura.

La rândurile de pomi sau alei am ajuns deja, în care voi descoperiţi cele mai frumoase cărări înflorite şi de asemenea, pe ici pe colo, vedeţi copiii mergând voioşi pe acestea. Să mergem însă mai departe şi adânc în acestea şi noi ne vom afla de îndată la palatul mai întâi observat.

Priviţi, aici se află el deja în faţa noastră şi acest lucru într-o lungime aproape necuprinsă cu ochii şi nesfârşit de departe lărgită. O mie ori o mie de ferestre sunt într-un rând. Fiecare este înalt de aroximativ şapte stânjeni. Deasupra înălţimii ferestrelor descoperim noi încă un rând mai mic de ferestre, care însă peste tot se află exact peste ferestrele mari de dedesubt.

Voi spuneţi şi întrebaţi la acest punct: Dar pentru voia Domnului, este toată această clădire, acest palat necuprins cu ochii de lung, numai o singură sală? - Eu vă spun: aşa ceva el nu este în nici un caz, ci el constă din douăsprezece secţii. În înălţime însă, unde voi aţi remarcat al doilea rând al acelor ferestre mici, se întinde fără întrerupere o galerie minunată şi largă în jurul întregii săli, de la care galerie, fără să-i deranjeze oarecum pe elevi pământul prea plan, se pot cuprinde cu vederea toate cele douăprezece secţii una după alta şi te poţi convinge de toate lucrurile care se găsesc în ele. - Să megem însă acum înăuntru, ca totul să vă fie limpede.

Vedeţi, noi suntem deja la intrare. Noi nu trebuie însă să urcăm spre galeria aceea mare, deoarece trebuie în mare măsură să ramânem invizibili pentru duhurile de copii mici. Observaţi suntem doar de invăţători; aceştia sunt însă înştiinţati de ce ne aflăm noi aici.

Vedeţi acum, suntem deja în prima sală. Ce vedeţi în mijlocul acestei mari săli pe o tablă albă scris, care este agăţată de un stâlp vertical? Voi spuneţi: mai întâi cifra 1 binecunoscută, care cu siguranţă este numărul sălii şi mai jos: *Drumul spre libertatea spiritului!* - Cifra unu înseamnă, vă spun eu, nu numărul sălii, ci specifică *prima poruncă a lui Dumnezeu prin Moise.*

Voi vă întrebaţi: ce vor aceşti mulţi copii, care par aici destul de maturi, cu porunca pământească care a primit-o Moise şi ar trebui să fie valabilă doar pentru oamenii pământeşti şi nu pentru copii, care, ca spirite curate, sunt deja de mult convinşi de existenţa lui Dumnezeu, deoarece la primele învăţăuri elementare, cum am văzut noi, li s-a arătat în abundenţă la fiecare ocazie acest lucru?

Dragii mei prieteni şi fraţi, situaţia este cu totul alta, decât credeţi voi. Ceva asemănător vedeţi şi pe pământ, peste tot unde puteţi întreba sau observa copii şi voi veţi găsi la toţi o adevărată credinţă vie pentru Dumnezeu. Căci nimeni nu este mai credincios decât copiii şi nu prea există o pereche de părinţi rătăcioşi, care ar refuza copiilor lor deja de la începutul existenţei să recunoască un Dumnezeu, deoarece este valabil în fiecare religie şi din motive politice şi morale, au obligaţia să înveţe copiii şi să-i lase să recunoască aceasta.

Nu ar trebui să credem, că astfel de copii învăţaţi de Dumnezeu, nu au nevoie de o învăţătură îndepărtată la timpul ei despre Dumnezeu? - Voi trebuie să recunoaşteţi aici şi să spuneţi: da, o astfel de

învățătură este necesară fiecăruia până la sfârşitul vieții; căci mult prea uşor se şterg primele impresii ale copilăriei şi atunci, sunt oameni în toată firea, aşa de parcă nu ar fi auzit în veci ceva de Dumnezeu. Eu vă spun: o asemenea ştergere nu este bineânţeles uşoară aici; dar trebuie să presupuneți, că aceşti copii, din cauza sosirii lor rapide, nu au avut nici o ocazie pentru *proba de libertate* a spiritului lor, care de fapt este proba vieții şi trebuie trecută. De aceea, trebuie aplicată acţiunea importantă pentru viața duhului în plină lucrare. Până acum au fost aceste duhuri de copii nişte aşa zise maşini vii spirituale. Aici însă, este vorba de vietatea din ei înşişi şi de aceea trebuie să cunoască toate poruncile, să le încerce prin lucru pe ei inşiăi şi să afle, cum se comportă ființa lor spiritual vie sub astfel de legi.

Şi aşa s-a dat şi aici prima poruncă, care este următoarea: *„Tu trebuie să crezi într-un Dumnezeu şi să nu te gândeşti niciodată, că nu ar exista Unul, sau ar fi doi, trei sau mai mulți Dumnezei. “*

Aici se pune întrebarea mai departe: cum se poate porunci aceluia să creadă în Dumnezeu, care oricum crede cu tărie şi nu are nici un dubiu despre autenticitatea lui Dumnezeu? Aceasta este bineânţeles o remarcă bună; de aceea sunt aduşi copiii, prin tot felul de învățături şi fapte, într-o stare de învățătorii lor, în care au tot felul de *dubii* despre prezența lui Dumnezeu, iar acest fel de învățământ se numeşte aici *stârpirea propriului duh.*

Dar pentru a-i aduce pe copii într-o astfel de stare, lasă învățătorii ca din greşeală să apăra lucruri în fața elevilor lor, îi lasă să observe şi îi întreabă atunci, dacă Dumnezeu a fost prezent, deoarece ei nu l-au văzut să acţioneze. Spun la aceasta copiii, Dumnezeu poate face aceasta doar prin voința Sa, fără a fi neapărat prezent şi la aceasta lasă profesorii să se gândească elevii lor la lucruri diferite şi deja sunt prezente în fața lor. La aceasta îi întreabă învățătorii pe copii, cine a făcut acest lucru?

Prin acest lucru sunt deja mulți nesiguri. Unii spun, că ei înşişi au reuşit să facă acel lucru, alții cred, că învățătorii au făcut aceasta după recepţionarea gândurilor copiilor. Unii spun, că ei s-au gândit la aceasta; dar un Dumnezeu atotputernic a îngăduit, că cele gândite de ei să stea în fața lor ca o lucrare desăvârşită.

Dacă elevii rămân încă în credința întărită la un Dumnezeu, atunci îi întreabă învățătorii, de unde ştiu ei că există un Dumnezeu? Elevii răspund de obicei: aceasta ne-au invățat primii învățători înțelepți. Acum încep să întrebe mai departe învățătorii şi spun: ce ați spune voi, dacă noi, ca vizibili învățători înțelepți, spunem şi învățăm, că nu există nici un Dumnezeu şi tot ce vedeți voi aici, este făcut şi construit de noi? Şi ce veți spune, dacă vom afirma, că noi suntem de fapt adevărații Dumnezei?

Vedeți, aici se încruntaăcopiii foarte tare şi îi întreabă pe învățători, ce să facă oare într-un astfel de caz?

Invățătorii însă le spun lor: căutați în voi ce trebuie să faceți; *dacă este un Dumnezeu, atunci trebuie să-l găsiți în voi,* dacă nu există nici unul, atunci nu veți găsi în veci unul.

Când întreabă copiii, cum să procedeze la o astfel de căutare, atunci spun profesorii: încercați să-l iubiți pe Dumnezeu, care credeți voi că este în inima voastră, aşa de parcă ar fi unul. Iubiți cu toată forța şi dacă există un Dumnezeu, atunci vă va răspunde în dragostea voastră, dacă nu este nici unul, atunci nu veți primi nici un răspuns în inimile voastre.

Vedeți, aici încep elevii să intre în înteriorul lor şi încep, să-l iubească pe acel Dumnezeu din copilarie cu toată seriozitatea. Dar se întâmplă ca, Dumnezeu Domnul, nu se anunță şi prin aceasta, îi pune pe copiii noştri în dubii semnificative. - Cum sunt însă scoşi din această stare, se va arăta în continuare. -

Cum trebuie să-l cauți pe Dumnezeu?

Vedeți, sunt deja unii, care se adresează spre învățătorul lor cu remarca, că ar fi întru totul obligați să creadă că nu există un alt Dumnezeu în afară de învățătorii lor, care produc minunății, deoarece Dumnezeu nu şi-a făcut nici măcar puțin simțită prezența, cu toate că l-au prins în inimile lor cu toată dragostea lor.

Ce fac însă învățătorii la aceste afirmații ale elevilor? Ascultați numai, pe acel (învățător) care a auzit această afirmație şi vorbeşte spre elevii săi:

Dragii mei copii! Poate fii adevărat, că Dumnezeu nu s-a anunțat încă la voi; dar mai poate fi şi faptul, că s-a anunțat, voi însă ați fost neatenți şi nu ați luat la cunoştință o astfel de înştiințare.

Spuneți-mi de aceea: *unde ați fost voi,* când l-ați prins pe Dumnezeu în inimile voastre? Ați fost oare afară în grădină sub pomi sau în galeriile sălii, sau ați fost pe marele pridvor al sălii sau într-o oarecare cămăruță, sau ați fost în camerele voastre, care sunt în afară sălii de lectură şi bogat construite? Şi mai spuneți-mi, ce ați văzut ici şi colo, ce ați observat şi simțit.

Copiii vorbesc: Noi am fost afară sub pomi şi ne uitam la minunățiile creației lui Dumnezeu, în care ar trebui să credem şi să-l lăudăm, pentru că a făcut aceste lucruri minunate. Noi ni-il imaginăm ca pe un Tată foarte drag, care vine cu plăcere la copiii Săi şi ne-a prins de aceea şi un dor mare în inimă

pentru a-l zări şi a-l întâmpina cu toată dragostea noastră copilărească, să-l atingem şi să-l iubim după puterea noastră, fiecare cum putem mai mult.

Doar, că nu a venit din nici o parte un Tată la noi. Noi ne-am întrebat reciproc, dacă unul sau altul nu observă încă nimic de-ale Tatălui. Dar fiecare dintre noi a recunoscut cinstit, că nici pe departe nu observă nici măcar o urmă.

Noi am părăsit locul şi am mers repede la pridvorul sălii de lectură şi am făcut acelaşi lucru. Doar succesul a fost tot acela ca şi sub pomi. De acolo am mers în camerele noastre de locuit, în ideea, că aici ne-ar vizita Domnul cel mai degrabă, căci, acolo, ne-am rugat mult şi l-am rugat din tot sufletul, să ni se arate nouă. Dar totul a fost în zadar! Pentru că ne-am conformat fără nici un succes părerii tale, ne simţim forţaţi să fim de acord cu învăţătura ta, adică mai degrabă nu există, decât faptul că există un Dumnezeu. Şi aşa am hotărât între noi: dacă există undeva vreun Dumnezeu, atunci nu există totuşi unul întreg, ci unul separat în toate fiinţele libere şi cu viaţă, cum sunteţi voi şi cum suntem noi. Dumnezeu este prin urmare doar o noţiune a unei forţe vii, care devine liberă şi de recunoscut pentru alţii prin fiinţe, cum sunteţi voi şi prin aceasta, pare măreaţă.

Uitaţi-vă la aceşti mici filozofi şi recunoaşteţi concomitent şi motivul sau sământa rea de răsad, ale cărui fructe sunt toate speculaţii lipicioase de raţiune!

Ce spune învăţătorul la aceste filozofii ale elevilor săi? Ascultaţi, aşa sună cuvintele sale: dragii mei copilaşi! Acum am văzut motivul limpede în voi, de ce nu vi s-a arătat nici un Dumnezeu, nici sub pomi, nici în pridvor, nici în camerele voastre de locuit (aceasta înseamnă: nici în cercetarea naturii prin aflarea şi împărţirea sa, nici pe drumul mai înalt şi rezonabil al speculaţiilor de inteligenţă, nici în fiinţa voastră de zi cu zi), pentru că voi toţi aţi ieşit afară cu dubii.

Voi nu l-aţi aşteptat *concret pe Dumnezeu,* ci în cel mai bun caz aţi sperat să vină. Dumnezeu însă, dacă există unul, trebuie să fie în Sine Însuşi cea mai înaltă şi desăvârşită fermitate. Dacă voi, cu nesiguranţa gândirii voastre, a credinţei şi a puterii căutaţi cea mai înaltă dumnezeitate fermă, cum ar fi putut să vi se arate vouă? Ţineţi minte ce vă spun eu vouă, acum:

Dacă vreţi să-l căutaţi pe Dumnezeu şi doriţi să-l şi vedeţi, atunci trebuie să ieşiţi afară cu cea mai mare fermitate pentru a-L căuta pe El. Voi trebuie să credeţi tot timpul fără nici un dubiu că El este şi chiar dacă nu-l veţi vedea mult timp la faţă, trebuie să-l *cuprindeţi ferm* atunci cu dragostea voastră , tot atât de ferm cum credeţi în El. Doar atunci se va arăta dacă aţi ajuns voi în gândire, credinţă, voinţă şi dragoste la cea mai înaltă certitudine.

Dacă voi aţi obţinut aceasta, vi se va şi arăta Dumnezeu cu siguranţă, dacă este Unul. Dacă voi însă n-aţi obţinut această certitudine, atunci voi vă veţi întoarce la mine tot aşa cu lucrul făcut pe jumătate, cum a fost de dată aceasta cazul. -

Priviţi, copiii se gândesc bine la învăţătura învăţătorului şi unul, aparent *cel mai slab* dintre ei, păşeşte la învăţător şi spune: Asculta-mă, tu drag învăţător înţelept! Nu eşti tu aşadar de părere, dacă aş merge eu singur singurel în odaia mea de locuit şi să vreau să-l cuprind hotărât acolo pe Dumnezeu Domnul, ca *cel mai plin de dragoste Tată,* numai prin dragostea mea, fiindcă eu încă niciodată n-am putut să mă îndoiesc tare de faptul, dacă ar fi un Dumnezeu, ci în mine - neţinând cont de nici o dovadă contrarie - am rămas tot timpul ferm în credinţă într-un singur Dumnezeu. Nu eşti tu în consecinţă de părere că El mi s-ar arăta, dacă eu vreau să-l iubesc pe El singur? Pentru că multă gândire şi credinţă în această direcţie mi se par oricum puţin cam prea obositoare.

Invăţătorul îi spune copilului: Du-te acolo, dragul meu copilaş fă, ceea ce consideri tu că este bine; cine ştie deocamdată, dacă tu nu ai dreptate? - Eu nu pot să-ţi dau nici un răspuns afirmativ şi nici unul negativ, ci îţi spun: Mergi şi află, ce lucruri poate dragostea!

Acum priviţi, copilaşul fuge din sală în odaia lui de locuit şi ceilalţi elevi îl întreabă pe învăţător, dacă el ar prefera mai mult acţiunile acelui copil, care s-a îndepărtat acum în odaia lui de locuit, decât ceea ce ei gândesc să facă acum după sfatul lui şi anume, să meargă afară cu toată certitudinea şi să cerceteze după Dumnezeu.

Invăţătorul spune însă: Voi aţi auzit, ceea ce eu am spus acelui şcolar deopotrivă cu voi şi anume nici un Da şi nici un Nu; tocmai acelaşi lucru vă spun şi vouă. Mergeţi acolo, sau afară; faceţi ceea ce vi se pare cel mai potrivit şi experinţa va arăta, care cale este mai bună sau mai scurtă, sau dacă una este greşită sau celalaltă este corectă, sau dacă amândouă sunt greşite sau amândouă corecte.

Acum, priviţi, pe o parte din copii îi cuprinde certitudinea, o alta însă, numai dragostea singură. Acei care au cuprins certitudinea merg afară în grădină plini de gânduri adânci, de voinţă şi de credinţaătare; o parte însă se duc în odăile de locuit, pentru a-L căuta pe Dumnezeu. -

Dar, uitaţi-vă acolo, tocmai vine copilul care mai întâi s-a grăbit afară cu dragostea pentru Dumnezeu, acompaniat de un *bărbat simplu,* intră în sală şi merge direct la învăţător. Oare ce va spune probabil acesta?

Ascultaţi, el (copilul) spune: Drag şi înţelept învăţător, uită-te o dată aici! Atunci când eu, în odaia mea de locuit, am început să-l iubesc bine pe marele Tată drag ceresc, atunci a venit acest om simplu la

mine şi m-a întrebat, dacă eu l-aş îndrăgi pe Tatăl din ceruri într-adevăr şi în serios aşa de mult? Eu însă i-am spus: O bărbat drag, acest lucru doar poţi să-l citeşti de pe expresia feţei mele. - Atunci însă m-a întrebat bărbatul, cum mi l-am închipuit pe marele Tată ceresc în cugetul meu. Şi eu i-am spus: Eu mi-l închipui aşa ca pe un om; dar numai că El trebuie să fie foarte mare şi tare şi bineânţeles, să aibă de asemenea desigur şi o mare strălucire împrejurul Lui, pentru că deja şi această lume şi soarele, care vă străluceşte vouă, este aşa de minunat şi strălucitor.

La acest punct, m-a ridicat sus *bărbatul simplu*, m-a strâns la inima Sa, mi-a dat un sărut şi mi-a spus atunci: Condu-mă dincolo, în sala de predare, la învăţătorul tău; acolo, noi vrem să precizăm alte lucruri mai amănunţite şi să vedem destul de temeinic, cum arată Tatăl ceresc, dacă El este unul şi cum crează, conduce şi guvernează El toate din Sine. Şi acum uite, dragă şi înţelept învăţător, sunt acum, aici, cu acest bărbat simplu. Ce ţi se pare acum într-adevăr, cine ar fi acest bărbat, fiindcă el s-a purtat chiar atât de drăgăstos cu mine?

Şi învăţătorul spune în dragostea vizibil cea mai mare şi în cel mai mare respect: O, copil peste măsură de fericit, tu l-ai găsit desigur pe acel adevărat; uite *acesta este Dumnezeu, Tatăl nostru cel mai plin de dragoste!* Şi Domnul se apleacă aşadar jos, ia copilul pe braţul Său şi îl întreabă: Sunt Eu într-adevăr Acela, Care M-a prevestit învăţătorul tău ceresc? Şi copilul vorbeşte cu mare emoţie: O da, Tu eşti Acela, acest lucru îl recunosc din bunătatea Ta nesfârşită, pentru că cine este aşa de bun ca Tine, ca să mă ia pe braţele Sale şi să doreasca să mă strângă la piept şi să mă sărute aşa ca Tine? ! Eu te iubesc acum aşa de neimaginabil, că eu veşnic nu mă voi mai putea despărţi de Tine; de aceea nu mai trebuie să mă mai laşi aici, dragă Tată sfânt! Pentru că o asemenea bunătate şi dragoste eu n-am simţit-o încă niciodată ca acum, în braţele Tale! - Şi Domnul spune: Nu te teme, copilaşul Meu! Cine M-a găsit o dată aşa ca tine, acela veşnic nu Mă va mai pierde. Dar, acum, tu trebuie să fii foarte tăcut în ceea ce Mă priveşte pe Mine; pentru că vin şi ceilalţi copilaşi care M-au căutat, dar încă nu M-au găsit. Pe aceştia vrem noi să-i punem la o mică încercare, ca şi ei să mă găsească; de aceea, fii acum tăcut, până ce Eu îţi voi da un semn! -

Dorul faţă de Dumnezeu - o mărturie pentru existenţa Lui

Priviţi acum, tocmai intră şi ceilalţi copii care caută. Din expresiile feţelor lor se poate vedea limpede, că ei nici în primul fel şi nici în celălalt fel nu l-au găsit pe Acela, pe care să-l caute s-au dus afară. Ei se apropie de aceea pentru a doua oară, foarte timizi, de învăţătorul lor şi învăţătorul îi întreabă: Aşadar, copiii mei dragi, cum stă deci căutarea sub copaci, sau în pridvor, sau pe galerii, sau cu căutarea acelei părţi dintre voi, care şi-au propus, să-l caute pe Domnul în odaia de dormit? Aşa cum văd eu, voi astfel toţi daţi din umeri; nu l-aţi văzut sau nu l-aţi găsit aşadar pe bunul şi dragul Tată, acel unul Dumnezeu a toate cerurile şi a toate lumile? - cum stau lucrurile acum cu credinţa voastră? Mai aveţi încă dubii în ceea ce priveşte existenţa lui Dumnezeu?

Copiii spun: Ah dragă şi mareţule învăţător, în ceea ce priveşte dubiile, noi astfel avem acum mai multe din acestea decât înainte; pentru că uite, nici voinţa noastră tare, nici credinţa noastră cea mai vie, a noastră a tuturor, nici voinţa noastră de dragoste puternică n-au ajutat la nimic. Dacă ar fi vreun Dumnezeu şi Domn, atunci El totuşi ar fi trebuit să ni se destăinuie într-o formă sau într-alta; pentru că uite, la sfârşit, noi ne-am unit toţi şi am adoptat credinţa tare, că ar trebui să fie un Dumnezeu şi Tată sfânt, bun şi drag. Noi l-am cuprins cu toată dragostea noastră şi L-am chemat pe numele Lui făcut cunoscut nouă de tine, prin faptul că am spus: Ah dragă şi sfânt Tată Iisus, vino, vino totuşi la noi, ascultă implorarea noastră copilărească şi arată-ne, că Tu eşti Unul şi ne şi îndrăgeşti, cum noi Te îndrăgim! - Şi uite, dragă învăţător ales, aşa am strigat o bucată bună de vreme; dar nici o urmă nu s-a putut vedea şi simţi de vreun Tată ceresc. Totul a fost în zadar; de aceea suntem noi acum pe deplin siguri de faptul că, în afară de voi, învăţători mareţi, nu este nici un alt învăţător mai mare sau un Dumnezeu.

Noi, de fapt, încă nu vrem să susţinem prin aceasta şi să spunem: Dubiile noastre sunt fondate exact pe pământ solid. Dar acest lucru îl putem admite cu siguranţa că, după o asemenea osteneala de cercetare fără efect despre existenţa lui Dumnezeu, se pot mai degrabă ridica dubii decât o credinţă tare în această privinţă.

Dar noi îl vedem de asemenea şi pe acela, care s-a separat de noi, căutându-L pe Domnul cu dragostea singură; nici acesta n-a găsit nimic?

Invăţătorul spune: Dragii mei copilaşi despre acest lucru eu nu vă pot spune deocamdată nici nu şi nici da. Copiii însă, îl întreabă pe învăţător mai departe: Dragă învăţător mareţ! Cine este deci acel bărbat străin şi simplu de acolo, în jurul căruia se află acela dintre noi şi priveşte la el chiar aşa de îndrăgostit? A ajuns probabil încoace tatăl acestuia de pe pământ?

Invăţătorul spune: Dragii mei copilaşi acest lucru este iarăşi ceva ce eu nu vă pot spune. Atât de mult, însă, să luaţi deocamdată la cunoştiinţă, că acel bărbat simplu este chiar ieşit din comun de înţelept, de

aceea, voi trebuie să vă adunați gândurile într-adevăr bine, dacă el ar dori cumva să discute cu voi despre aceasta sau cealaltă.

Copiii spun: Ah dragă măreț învățător, pot fi aşadar şi înțelepții asemenea oameni foarte simpli? Pentru că uite, noi am aflat până acum că învățătorii, în afară de tine, cu cât au devenit mai înțelepți, au şi arătat tot mai măreț şi strălucitor. Acel om însă, nu arată chiar aşa de măreț şi strălucitor, ci este cu foarte mult mai simplu şi mai modest decât tine. Atunci, ni se pare acest lucru puțin cam straniu, ca el să fie chiar nemaipomenit de înțelept.

Invățătorul spune: Da, dragii mei copilaşi în privința înțelepciunii interioare şi cea mai adâncă, nu contează absolut deloc strălucirea exterioară, ci, în acest caz, este astfel: Cu cât mai multă strălucire pe din afară, cu atât mai puțină lumină din interior, cu cât mai multă lumină însă din interior, cu atât mai puțină strălucire pe din afară. - Mergeți acolo şi întrebați-l o dată despre ceva şi voi vă veți convinge imediat, *cât de înțelept este el.*

Acum, merg copilaşii la Domnul şi îl întreabă încă într-un mod necunoscător: Tu drag bărbat simplu şi modest! Nu doreşti tu deci să ne permiti, ca noi să avem voie să te întrebăm despre ceva?

Domnul spune: O cu drag din toată inima, dragii Mei copilaşi! Întrebați numai şi Eu Mă voi descurca cu răspunsul. Copiii îl întreabă pe Domnul: Deoarece tu ne-ai permis să te întrebam, atunci noi te întrebăm exact despre acel lucru, care ne stă nouă tuturor cel mai mult pe buze. Uite, noi căutăm şi dovedim deja de un timp îndelungat încoace şi încolo, pentru şi împotriva, dacă există un Dumnezeu, care ar fi acolo în ceruri un Tată foarte bun al tuturor oamenilor, oriunde ar trăi aceştia. Noi, însă, nu putem niciunde să-i dăm de urmă acestui Tată şi învățătorul nostru însuşi nici nu vrea sau nu poate să ne spună nimic lămurit în această privință. Acest lucru ne-a spus el însă, că tu ai fi chiar foarte înțelept; de aceea, dorim noi într-adevăr să aflăm de la tine, dacă există un asemenea Dumnezeu şi Tată, sau nu? Dacă ştii tu ceva despre acest lucru, atunci spune-ne dar. Noi te vom asculta chiar foarte atenți şi să nu iasă din gura ta un cuvânt pe care noi să nu vrem să-l luăm foarte tare în considerare cu cea mai mare atenție.

Domnul spune: Da, dragii Mei copilaşi aici, Mi-ați pus fireşte o întrebare foarte grea la care cu greu vă voi putea răspunde; pentru că dacă vă spun, există un asemenea Dumnezeu şi Tată, atunci voi veți spune, asta nu ne ajunge, atâta timp cât noi nu-L vedem. Şi dacă voi spuneți atunci, lasă-ne să-l vedem pe Tatăl, ce vă voi spune Eu vouă atunci? Eu aş putea să vă arăt cu degetul acolo sau dincolo şi voi nu veți zări nimic; fiindcă oriunde Eu aş vrea să arăt, voi totuşi nu l-ați găsi niciodată pe Dumnezeu şi Tatăl vostru. Dacă Eu aş vrea însă să vă spun vouă: Copii, Tatăl este aici între voi! Veți crede voi într-adevăr acest lucru?

Nu ați întreba voi: Unde este El, aşadar? Este El unul dintre învățătorii acestei săli mari? Şi dacă Eu vă spun atunci: O nu, îndrăgiții Mei copii! Ce veți face voi, atunci? Voi veți privi foarte stupefiați spre Mine şi veți spune: Uite, bărbatul ne vrea cel mai bun lucru. Dacă nu este El unul dintre cei mulți învățători, cine este El atunci? Tu doar n-o să fii tu acela? Fiindcă aşa de simplu, modest şi fără strălucire cum eşti tu aici, doar nu poate să arate Tatăl ceresc cel mai măreț!

Şi dacă voi Mi-ați dat atunci un asemenea răspuns, ce să vă răspund Eu într-adevăr la acesta? De aceea, trebuie voi să mă întrebați tocmai un alt lucru; pentru că cu răspunderea acestei întrebări a voastre, se pare că nu vrea să iasă treaba chiar aşa de potrivit.

Copii vorbesc: o tu drag şi înțelept bărbat! Vezi aceasta nu merge aşa. Nu prea este important pentru noi răspunsul unei alte întrebări, doar la faptul, *dacă există* sau nu un *Tată* ceresc, acest lucru este important pentru noi. Căci, dacă există un Tată în ceruri, suntem cu toții foarte fericiți, însă dacă nu este nici unul, atunci suntem cu toții, aşa de parcă nu am avea nici un rost şi nu ştim pentru ce, prin ce şi cum? De aceea, dacă îți este posibil, răspunde tu cum poți la prima întrebare; pentru aceasta te rugăm cu toții din tot sufletul.

Că tu eşti un bărbat foarte înțelept, am înțeles noi deja din răspunsul tău ocolit. De aceea condu-ne doar cu câțiva paşi mai aproape de Tatăl, căci cu siguranță trebuie să existe unul. Aceasta putem înțelege din faptul, că ni se aprinde din ce în ce mai tare dorul pentru acest Tată ceresc, cu cât mai mult El vrea să se ascundă în spatele dubiilor noastre copilăreşti.

Dacă nu ar exista într-adevăr, de unde ar fi atunci dorul acesta în noi, care este tot aşa de viu ca noi înşine? *Cu dorul deci trebuie doar să şi crească certutudinea către o existență a Tatălui ceresc!*

Domnul vorbeşte: Deci, dragii Mei copilaşi voi îmi luați pur şi simpul cuvintele din gură! Este adevărat, în *dor* este o mare *dovadă;* ce este însă urmarea dorului? Nu este adevărat, dragii Mei copii, că urmarea va fi, ca să vrem să se confirme ceea ce ne dorim. Voi ați spus că acesta este un răspuns bun. Eu vă întreb însă pe voi: ce este motivul acestei nostalgii? - Voi îmi spuneți, că este dragostea pentru acela, după care ne este dor.

Dacă se vrea ceva să se vadă din motivul şi în abundența adevărului, este îndeajuns oare, să ramâi doar la dor şi urmările sale? Voi îmi spuneți: o nu, drag bărbat, plin de cea mai înalta înțelepciune! Trebuie să ne reântoarcem la baza motivului. Dacă nu apare acolo marele adevăr, atunci este totul

greşit; dacă însă se anunţă acolo, atunci s-a ajuns la convingerea vie, că pe veci nu se va putea căuta altundeva decât în motivul în sine, pentru a-l recunoaşte şi a-l vedea.

Dar uitaţi-vă dragi copii încoace! Acest singur frate din voi a mers acest drum; şi *el l-a găsit pe Tatăl!* Întrebaţi-l, unde este şi el va arăta cu degetul spre Tatăl!

Acum merg toţi la acel unul şi cer aceasta de la el. Şi acel unul vorbeşte: o dragii mei fraţi! Uitaţi-vă încoace, cel pe care îl credeţi simplu şi modest, *Acela este Însuşi El,* pe care l-aţi căutat atâta timp fără nici un succes, acesta este bunul şi iubitorul Tată ceresc - sfânt, foarte sfânt este numele Său! Credeţi-mă că eu am văzut deja minunaţiile Sale. Nu credeţi pentru că vă spun eu aceasta, ci apropiaţi-vă cu toţii în inima voastră de El şi voi îl veţi găsi într-adevăr cu minunăţie, aşa cum l-am găsit şi eu!

Vedeţi, aceşti copii strigă toţi deodată, pentru că îl recunosc deodată pe Tatăl: o Tată, Tată, Tată! ! ! Tu eşti, da, Tu eşti într-adevăr! Noi am bănuit aceasta cu multă putere în apropierea Ta! Dar pentru că te-am găsit acum, nu te mai ascunde de noi, pentru ca să nu mai avem aşa de mult de căutat după Tine!

Şi Domnul vorbeşte: Amin! Copilaşi de acum înainte n-o să vă mai fie întors chipul vostru de la Mine! Dacă nu voi fi tot timpul prezent la voi, adică aşa cum sunt acum, voi fi totuşi în acel soare, care străluceşte acum, de găsit! - Celelalte lucruri vă vor dezvălui învăţătorii voştri despre Mine. -

A doua şi a treia sală, invăţătura despre a 2-a. şi a 3-a. poruncă

Noi nu trebuie să urmărim în continuare, ce mai aud aceşti copii de la învăţătorii lor despre Domnul; căci epoca sau starea, în care l-au pierdut pe Domnul cu totul, au trecut peste ea şi prin aceasta şi prin prima sală de învaţătură, care sunt în această secţie, cum aţi văzut voi mai devreme, doisprezece de acest fel. - Ar fi prea complicat, să participăm în următoarele săli la învăţăturile următoare ale acestor copii. Dar ca să ştiţi totuşi ce se învaţă în aceste săli şi în ce fel, vă spun eu, că aţi putut observa aceasta din prima tablă din mijlocul primei săli, despre ce ar putea fi vorba în această clădire mare de învaţătură - despre nimic altceva decât despre *cele zece porunci ale lui Moise şi în sfârşit, despre cele două porunci ale dragostei.*

În fiecare sală care urmează se învaţă şi se exersează practic o nouă poruncă şi aceasta în acelaşi fel, cum aţi putut observa în prima sală, deoarece aţi avut suficent timp, să învăţaţi prima poruncă.

În următoarea sală este învaţată deja porunca: *„Să nu iei numele lui Dumnezeu în deşert"* - Aceasta nu puteţi înţelege bineânţeles nici voi, ce vrea de fapt să spună de fapt aceasta poruncă, de aceea vreau eu se vă explic adevăratul sens al poruncilor prin mici împulsuri.

Prin urmare, nu se interpretează în aceasta a doua sală porunca în următorul fel, adică nimeni să nu rostească cu voce tare numele Domnului fără respectul şi frica necesară şi în nici într-un caz la o ocazie neimportantă şi această poruncă nu ar însemna aproape nimic. Căci dacă cineva este de părere, că trebuie doar în cazuri extreme de urgenţă şi aceasta tot timpul cu mare respect şi frică să pronunţe numele Domnului, atunci acest lucru nu înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât: nu trebuie pronunţat niciodată numele lui Dumnezeu, în care rămân două condiţii, în ce împrejurări se poate exprima numele lui Dumnezeu. Aceste condiţii sunt însă bazate pe nişte şuruburi, că cu siguranţă nici un om nu ar putea ajunge la convingerea, la ce ocazie urgentă s-ar ivi şi care ar fi cât de cât demnă pentru a putea pronunţa numele sfânt. În al doilea rând, dacă se întâmplă o astfel de ocazie, ca de exemplu la pericolul vizibil, care poate paşte un om, concomitent la aceasta se pune întrebarea, dacă vreun om într-o asemenea situaţie ar fi aşa de receptiv şi ar poseda puterea, să pronunţe cu respectul cuvenit numele Domnului?

Dacă vă uitaţi la explicaţia a a 2. -a porunci, cum apare pe pământ deseori, atunci trebuie neapărat să ajungeţi la verdictul final, că numele Domnului nu ar trebui pronunţat niciodată şi aceasta din simplul motiv, pentru că ambele motive s-ar putea ansambla vreaodată împreună. Eu aş vrea să-i cunosc pe acei oameni pe pământ, care la cel mai mare pericol s-ar linişti pentru a putea spune într-un fel respectos numele lui Dumnezeu.

Dacă ar fi adevărat aceasta, atunci nu ar mai avea voie nici un om să se roage, căci în rugăciuni rosteşte numele lui Dumnezeu. Omul însă ar trebui să se roage zilnic şi să dea Domnului respect şi nu trebuie rostită rugăciunea doar în cazul extrem.

Din toate reiese, că porunca nu este bine înţeleasă. Pentru a da capăt gândirii cu o lovitură, vă spun eu pe scurt, cum ar trebui înţeleasă această poruncă de la baza sa. Şi se spune: „Să nu iei numele lui Dumnezeu în deşert" aceasta înseamnă aşa de mult ca:

Tu să nu rosteşti *numele lui Dumnezeu* doar cu gura, nu doar nişte sunete articulate şi câteva silabe spuse, ci, deoarece Dumnezeu este motivul vieţii tale, să Il rosteşti tot timpul *din baza vieţii tale*, aceasta înseamnă, tu nu trebuie să-l pronunţi mecanic, ci tot timpul cu viaţa în toate mişcările tale; căci orice faci tu atunci, faci cu puterea lui Dumnezeu dăruită ţie. Dacă folosesti această putere la lucruri

rele, atunci evident iei sfinţenia dumnezeiască din tine; şi aceasta este puterea ta, numele viu al lui Dumnezeu!

Vedeţi, aşa de mult spune aceasta poruncă, că, în primul rând, trebuie recunoscut numele lui Dumnezeu, ce este El şi din ce constă El; şi acesta nu trebuie pronunţat cu cuvinte exterioare banale ca un alt fel de nume, ci tot timpul cu putere, pentru că numele lui Dumnezeu este puterea oamenilor. De aceea ar trebui să facă omul tot ce face, în Numele acesta. Dacă face acest lucru atunci, nu este unul care spune numele lui Dumnezeu cu banalitate, ci cu *putere* şi *pronunţat cu vietate în sine.*

Şi iată, în acest fel, deci practic, învaţă elevii în aceasta a doua sală porunca a doua şi se repetă de atâtea ori la fiecare, până când a ajuns în sine, prin aceasta, la o performanţă. A ajuns el o dată la aceasta, merge în a treia sală la a treia poruncă, care sună, cum bine ştiţi:

„Să sfinţeşti ziua de sabat. " - Ce vrea să spună cu aceasta, mai ales aici unde nici o noapte nu schimbă ziua şi prin aceasta rămâne ziua veşnic? Când este atunci oare sabatul? Dacă este aceasta porunca de la Dumnezeu, atunci trebuie să aibă o veşnică regulă a timpului şi trebuie să aibă tot aceeaşi semnificaţie în împărarăţia duhurilor cât şi pe pământ.

La voi se zice, că în ziua de sabat, ca sărbătoare, să nu lucri, prin care se înţelege lucrul pentru hrană. Dar este totuşi permis să fie spectacole, să dansezi la fel ca păgânii. O zi de post înainte de sabat este obligatorie, pentru a putea mânca la sabat mult mai bine şi mai mult. Deci, îi este permis şi hangiului, să-şi vândă produsele şi să-şi înşele clienţii la sărbători mai mult decât de obicei. Aceasta înseamnă în dreaptă măsura să sfinţeşti sabatul; doar să nu lucrezi pe câmp şi pe ogoare, în rest totul este permis la sabat.

Domnul însă a arătat pe pământ, că se poate lucra cu spor şi se poate face bine în ziua de sabat. Dacă a lucrat *Domnul Insuşi în ziua de sabat*, atunci cred eu, că fiecărui om ar trebui să-i fie dovada deajunsă, că sub „sfinţirea sabatului" ar trebui să se înţeleagă cu totul altceva decât faptul să nu lucri ceva cu mâinile ce este necesar şi hrănitor.

Dar, prin urmare, ce se înţelege prin sfinţirea sabatului? Ce este sabatul? Eu vreau să vă spun pe scurt:

Sabatul nu este nici sîmbată nici duminică, nici în duminica de paşti sau de florii, nici într-o altă zi a săptămânii sau în an, ci el nu este nimic altceva decât *ziua duhului în om,* lumina dumnezeiască în spiritul omenesc, soarele de răsărit al vieţii în sufletul omenesc. Aceasta este *ziua vie a Domnului în om,* pe care ar trebui să-l recunoască tot timpul şi să-l laude prin toate lucrarile sale, care ar trebui să le facă din dragoste pentru Dumnezeu şi din aceasta, din dragoste pentru aproapele sau.

Dar pentru că omul nu mai poate şi nu mai vrea să găsească aceasta zi de odihnă a Domnului în turbulenţa lumii, trebuie de aceea să se retragă din lume şi să caute în sine însuşi acea zi de viaţă a linişti sfinte a lui Dumnezeu.

De aceea, i-a şi fost poruncit poporului lui Israel, să stabilească cel puţin o zi pe săptămână, în care el să se retragă de la treburile lumeşti şi să caute în sine doar această zi a vieţii. Dar legea este privită doar din punctul de vedere exterior şi material şi s-a ajuns pe această cale la sfârşit aşa de departe, că nici măcar nu a mai fost recunoscut Domnul sabatului, El Tatăl sfânt, atunci când El, împins de o dragoste nemărginită, a venit la copiii Săi pe pământ!

Eu sunt de părere că din aceste cuvinte ar trebui să vă fie pe deplin de înţeles, ce trebuie să se înţeleagă prin sfinţirea zilei de sabat şi cum trebuie să se aplice aceasta.

În acelaşi timp însă, ar trebui să vă fie de înţeles şi întrebarea, dacă cinstirea voastră a duminicii este într-adevăr în realitate o sfinţire a sabatului, dacă printr-o oră de scurtă slujbă religioasă, atunci însă printr-o grămadă de distractii lumeşti se poate într-adevăr ajunge la ziua de odihnă a Domnului interioară şi veşnic însufleţită?

Dacă eu aş fi cu voi pe pământ, atunci aş dori într-adevăr să pun o foarte mare recompensă pe dovada, dacă prin mergerea la biserică, atunci prin haleală zdravănă, în sfârşit prin plimbare, condus sau călărit, câteodată şi prin dansare, jucat şi băut de alcool mult, nu rar prin minciună şi înşelăciune, prin facerea de vizite de obicei defăimătoare şi mai multe asemenea intreprinderi se poate găsi şi sfinţi, în duh, adevărata zi de sabat. Cine ştie, dacă nu există filozofi, care ar fi în stare să aducă asemenea dovezi; - la noi el fireşte că ar găsi atâta adevăr ca la o monedă falsă.

Că, aici, copiilor le este predat şi sunt ei exersaţi într-un mod practic numai în sfinţirea vie a sabatului, de-abia mai trebuie menţionat mai îndeaproape. Şi voi vă puteţi face din acest lucru o noţiune temeinică, cum din temelia temeliei ar trebui înţeleasa într-adevăr această poruncă a Domnului.

Aşa însă, că aceste două porunci şi mai înainte prima, vrem noi să verificam în cel mai scurt mod încă şi celelalte, că voi să primiţi o noţiune temeinică, în ce idee le sunt aduse copiilor la cunoştiinţă toate poruncile, aici. Şi aşa vrem noi pentru ce urmează să luăm în considerare imediat în cel mai scurt mod a patra poruncă din sala a patra. -

A- 4 -a porunca din sala a patra (în înţelesul duhovnicesc)

A patra poruncă, cum voi o aveți pe pământ, sună așa: *„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca tu să trăiești mult și să-ți meargă bine pe pământ“.* - Această poruncă este tot așa de o origine dumnezeiască ca și primele trei. Ce poruncește ea însă și ce înseamnă ea? Nimic altceva decât ascultarea copiilor de părinții lor și pentru aceasta ascultare, o favoare temporară.

Nu poate la acest punct fiecare să întrebe și să spună: Cum, o poruncă dumnezeiască se sancționează doar prin promisiuni temporare și nu are nimic vizibil în planul din fond, în care s-ar oferi avantaje veșnice și duhovnicești? La ce folosesc într-adevăr asemenea favoruri temporare? Ce folosește traiul bun, la ce folosește viața lungă, dacă după aceasta nu urmează ceva mai înalt?

Este adevărat: să trăiești bine și îndelungat este mai bine decât să trăiești un timp scurt și rău. Dacă însă apare moartea neprimitoare la sfirșitul duratei de viața, ce privilegiu are viața bună și lungă față de cea proastă și scurtă? Eu sunt de părere că, pentru acest lucru, tocmai nu trebuie să fi un matematician fundamental, pentru a putea spune: diferența este peste tot un veritabil zero; pentru că după prima vine tot așa că și după a doua un veritabil nimic și atunci se întreabă oricum puțin, cum a fost calea spre această primire, bună sau rea.

Atunci ar fi așadar, privit după această măsura de măsurat, a patra poruncă bazată pe un sol foarte delicat și părinții ar fi într-adevăr într-o situație foarte proastă, dacă copiii lor s-ar naște pe pământ deja cu o asemenea filozofie și copiii înșiși vor găsi puține motive la o asemenea considerare, să asculte de părinții lor. - De altfel, se poate face asupra acestei porunci încă și următoarea considerație critică. Așa cum sună porunca, ea are așadar numai o bază temporară, deci, semnificând doar îndatorarea copiilor față de părinții lor.

Se pune astfel întrebarea: Ce necesitate ar avea așadar această poruncă aici, în împărăția spiritelor, unde copiii sunt eliberați veșnic de părinții lor? Dacă ei sunt însă eliberați de părinții lor, atunci ar fi ei totuși cu siguranța eliberați și de îndatorările pământești față de aceștia. Totuși observăm noi aici, în această a patra sală, scrisă pe tabla aceasta poruncă. Să fie cumva ea pentru acești copii raportată la Domnul? Acest lucru ar fi într-adevăr potrivit, dacă pe sub numai n-ar sta scris propoziția de făgăduința: „Ca tu să trăiești mult și să-ți meargă bine pe pământ“. - Dacă acolo ar sta scris: „Ca tu să trăiești veșnic și să-ți meargă bine în ceruri“, atunci ar fi o asemenea transversiune a legii foarte ușor de înțeles; dar o făgădiunța temporară în veșnica împărăție a duhurilor sună așadar totuși puțin cam straniu.

Ce credeți voi într-adevăr, ce se va putea face în acest caz, pentru a-i oferi acestei legi un aspect dumnezeiesc bine întemeiat? Voi firește că dați din umeri și spuneți foarte încet în voi: Dragă prieten și frate! Dacă, aici, ar fi decisivă analiza noastră, atunci va fi un cusur însemnat în ceea ce privește sfera curat dughovnicească și dumnezeiască a acestei legi; pentru că, conform analizei de mai sus, nu se poate găsi acolo cu un efort ușor așa, cum se crede, tocmai prea multe aspecte duhovnicești.

Eu vă spun însă, că tocmai această poruncă, precum aproape nici o alta, este curat duhovnicească. Voi faceți acum, ce-i drept, ochi mari; dar de aceea totuși nu este situația altfel. Că voi însă să înțelegeți aceasta dintr-o lovitura, așa eu nu vreau să fac altceva, decât să spun aceasta lege cu niște cuvinte puțin schimbate, așa cum ea este predată și aici, în aceasta sala de învățământ și voi veți înțelege imediat abundența adevărului. Cum însă suna ea aici? - Ascultați!

Copii! Ascultați de ordinea lui Dumnezeu, care își are originea în dragostea și înțelepciunea Lui (va să zică mama și tata), ca voi să trăiți mult pe pământ în buna-stare. Ce este viața lungă și ce este dimpotriva viața veșnică? „Viața lungă” semnifică viața în înțelepciune; și este înțeleasă cu cuvântul „lung” nu ca durată, ci ca răspândire a devenirii tot mai puternice și mai mari a vieții; pentru că cuvântul sau noțiunea „Viața” înglobează doar deja pentru sine durata veșnică. Dar cuvântul „lung” nu înseamnă absolut deloc o durată, ci numai o răspândire a puterii de viață, cu care ființa vie ajunge tot mai mult în adâncurile vieții dumnezeiești și tocmai prin aceasta face viața să proprie tot mai desavârșită, tare și eficace.

Pe acestea le-am avea explicate; dar „Bună-starea pe pământ” - ce înseamnă aceasta, așadar? Nimic altceva decât însușirea vieții dumnezeiești, pentru că prin cuvântul „Pământ” se înțelege aici ființa proprie și buna- stare în această ființa nu este nimic altceva decât existența liberă în sine însuși conform ordinii dumnezeiești însușită pe deplin.

Această explicație scurtă este îndeajuns, pentru a accepta, că tocmai această lege este de o natură pe deplin curat duhovnicească. Dacă voi vreți să o verificați mai exact pe timp de tihnă, atunci voi veți găsi pe pământul propriu, că așa stau lucrurile. Tot așa însă, se învață și aici copiii intr-un mod practic și acest lucru cu cel mai mare folos. - Deoarece noi știm însă acum astfel de lucruri, de aceea să ne ducem de îndată în sala a cincea. -

Porunca a- 5 - a în sala a cincea - explicată duhovnicesc

Voi vedeți în această a cincea sală iarăşi o tablă aşezată şi pe aceasta stă scris cu un scris bine citeț: *„Să nu ucizi".* - Dacă voi analizați această poruncă numai câtuşi de puțin la lumină şi la aceasta, luați împreună în aspect şi istoria poporului isrelian, atunci ar trebui ochii voştri să fie acoperiți cu mai mult decât cu o albeață triplă, dacă voi n-ați vedea în primul moment, că această poruncă are un cusur straniu. „Să nu ucizi! " Cum, *unde, când şi ce,* aşadar?

Ce înseamnă într-adevăr „a ucide"? Inseamnă a ucide doar a face trupul incapabil de a mai trăi sau înseamnă aceast lucru a fura duhului puterea lui de viață cerească? Este uciderea doar limitată legal în ceea ce priveşte trupul omului, atunci este totuşi imposibil ca să se facă prin aceasta referire la uciderea duhului; fiindcă doar tocmai se spune, că fiecare om trebuie oarecum să-şi omoare carnea sa, pentru a da viață duhului, precum şi Domnul Insuşi spune: „Cine îşi iubeşte viața, ceea ce înseamnă viața cărnii, acela o va pierde; cine însă renunța la ea pentru numele Meu, acela o va câştiga. "

Tot astfel, se arată aceasta şi în natura lucrurilor. Dacă la un fruct nu este adusă spre moarte crusta sau coaja exterioară, atunci fructul nu va ajunge la nici un germen viu. Acest lucru însă reiasă din toate acestea, că o omorâre a cărnii nu poate fi în acelaşi timp şi o omorâre a duhului. Dacă însă, prin aceasta lege se înțelege doar omorârea duhului, cine este atunci într-adevăr sigur de viața trupului său?

În contrariu însă, este în acelaşi timp şi fiecăruia cunoscut faptul că, mai ales în timpul actual, înviorarile cărnii deseori petrecute nu sunt nimic altceva decât „Omorâri ale duhului". Dacă voi priviți, imediat pe lângă, istoria poporului israelian, căruia oarecum, cum obişnuiți voi să spuneți, i-au fost date aceste legi proaspăt gătite, atunci găsiți voi contrastul straniu, că aducătorul de legi Moise însuşi a poruncit să fie omorâți o sumedenie de israeliți; şi urmaşii săi au trebuit să facă acelaşi lucru cu cei care au fost vinovați de încălcarea legii.

„Să nu ucizi" - această lege s-a aflat în chivotul legii tot aşa de bine ca şi celelalte. Ce a făcut însă toată oastea israelitiană, atunci când a intrat în țara făgăduinței, cu locuitorii de dinainte ale acestei țări? Ce a făcut însuşi David, bărbatul după inima lui Dumnezeu? Ce a făcut cel mai mare profet Elisei? - Vedeți, ei toți au omorât şi acest lucru foarte de multe ori şi chiar deseori, într-un mod destul de îngrozitor.

Acela dintre voi care este aici cu duhul limpede şi fără idei preconcepute, nu trebuie acela să rostească în sine judecata şi să spună: Ce fel de poruncă este aceasta, împotriva căreia, cum împotriva niciuneia, au fost nevoiți să procedeze chiar primii profeți înşişi rânduiți de Dumnezeu?

O asemenea poruncă este doar totuşi aşa de mult ca nici o poruncă. Şi în timpurile noastre este uciderea fraților în războaie chiar un act de cinste! Da, Domnul Insuşi omoară zi de zi legiuni de oameni după trup; şi totuşi se spune: „Să nu ucizi! " Şi David a trebuit chiar să poruncească uciderea unui conducător de oşti, fiindcă el s-a purtat cu indulgență, fireşte într-adevăr călcând juramântul, împotriva unei cetăți rânduite spre distrugere.

Bine, spun eu, aşa stau lucrurile pe pământ cu porunca aceasta. Aici o vedem însă în împărăția cerurilor, unde nu mai poate nici o ființă să o omoare pe alta şi cu siguranță nimeni nu va îmbrățişa niciodată nici măcar cel mai slab gând, să ucidă pe cineva. Pentru ce stă ea scrisă, deci, aici, pe tablă? Cumva din considerații pur istorice, ca elevii să învețe aici, ce fel de porunci sunt şi au fost pe pământ? Sau să fie cumva aceste cele mai blânde duhuri de copii transpuse un timp într-o plăcere de a ucide din cauza acestei porunci şi pe aceasta să o combată atunci față de lege în sine însuşi? Acest lucru l-am putea adopta, ce-i drept; dar care concluzie sau care rezultat de sfârşit am primi atunci din aceasta? Eu nu vă spun altceva decât: Dacă plăcerea de a ucide trebuie să li se ia copiilor totuşi iarăşi la sfârşit, deoarece ei, ca indivizi cu plăcerea de a ucide, s-au încercat îndeajuns față de lege, trebuie doar să şi adoptăm ideea că ei, la aceasta, nici n-ar fi câştigat ceva nici n-ar fi pierdut nimic, dacă ei n-ar fi fost niciodată pătrunşi de plăcerea de a ucide.

Eu văd însă, că, la această expunere temeinică a acestei ideei, voi înşivă nu ştiți acum, ce să faceți aşa de fapt din această poruncă. Nu vă faceți griji; puține cuvinte vor fi îndeajuns, pentru a vă pune toate lucrurile până acum îndoielnice în cea mai clară lumină şi legea va străluci de îndată demnă ca un soare pe cer, precum pe pământ, aşa şi în cer!

Pentru ca voi însă să înțelegeți explicația următoare uşor şi temeinic, de aceea vreau eu numai să vă trezesc atenția spre faptul că *în Dumnezeu este veşnica menținere a tuturor duhurilor create, condiția de fond de neschimbat a toată ordinea dumnezeiască.* - Dacă voi ştiți acum acest lucru, atunci priviți la contrariu, anume la distrugere; şi voi aveți porunca în mod duhovnicesc şi trupesc plin de însemnătate în fața voastră.

Spuneți astfel în loc de: Să nu ucizi - *să nu distrugi,* nici pe tine însuți, nici toate acelea, ce aparțin fratelui tău; pentru că menținerea este legea veşnică de fond în Dumnezeu Insuşi, conform căreia El este veşnic şi nemărginit în puterea Sa. Pentru că, pe pământ, este necesar şi trupul omului până la timpul fixat de Dumnezeu pentru perfecționarea veşnic durabilă a duhului, aşa nu are nimeni dreptul fără o poruncă precisă a lui Dumnezeu, să distrugă intenționat nici trupul său propriu nici cel al fratelui său.

Dacă deci, aici, este vorba de menținerea poruncită, atunci, însă, se şi înțelege de la sine, că fiecare este încă mai puțin în drept, să distrugă duhul fratelui său precum şi al sau propriu prin oricare mijloace şi să-l facă incapabil, pentru dobândirea vieții veşnice. Dumnezeu omoară fireşte zi de zi trupuri ale oamenilor; dar la timpul potrivit, dacă duhul a dobândit o maturitate ori printr-un fel ori prin celălalt fel. Şi îngerii cerului, ca slujitori neconteniți ai lui Dumnezeu, omoară încontinuu trupurile oamenilor pe pământ; dar nu mai degrabă, decât atunci când ei au însărcinarea de la Dumnezeu şi atunci numai în acel fel şi chip, cum vrea Domnul să fie.

Astfel, învață însă aici şi copiii într-un mod practic duhovnicesc, din ce constă menținerea lucrurilor create şi cum ea, împreunată cu voia Domnului, trebuie să fie folosită tot timpul în modul cel mai grijuliu. Şi dacă voi ați înțeles aceasta acum numai întrucâtva, atunci va fi cu siguranță limpede, mai întâi să înțelegi marele merit al acestei legi însuşi şi în al doilea rând, de ce ea apare şi aici în împărăția duhurilor copiilor cereşti. - Deoarece noi ştim asemenea lucruri, atunci noi putem să ne şi ducem de îndată în sala a şasea. -

Porunca a- 6 -a în sala a şasea - Ce este desfrâul?

Aici vedem noi iarăşi o tablă în mijlocul sălii a şasea. Pe tablă stă scris cu un scris bine citeț: *„Să nu te dai la desfrâu, să nu comiți adulter“.* - Neîndoielnică este această a şasea poruncă, care a dat-o Domnul prin Moise poporului israelian. Această poruncă este cu siguranță una dintre cele mai grele, pentru a o înțelege în condiția sa de fond şi atunci, să o şi priveşti exact în temelia de viață.

Ce se interzice de fapt prin această poruncă? - Şi cui i se adresează mai ales această poruncă, duhului, sufletului sau trupului? Care dintre aceste trei potente de viață să nu se dedea la desfrâu? Aceasta ar fi o întrebare. Ce este însă de fapt desfrâul şi ce adulterul? Este desfrâul actul de împerechere reciproc? Dacă acesta este cazul, atunci prin această poruncă este pusă potcoveala fiecărei zămisliri; pentru că noi nu găsim în această poruncă simplă de loc pusă nici o excepție condiționată; aşa se spune o dată: „Să nu te dedai la desfrâu“.

Dacă deci, actul de împerechere este oarecum văzut ca punctul culminant al desfrâului, atunci eu însumi aş vrea să-l cunosc pe acela, care, sub înfățişarea actuală a lucrurilor, ar putea înfăptui pe pământ o zămislire fără acest act interzis. Dacă acum în cununie sau în afara cununiei, actul este acelaşi. Dacă el este comis într-adevăr cu intenția de a zămisli copii sau nu, el este acelaşi. În afară de aceasta, n-are porunca însăşi nici o condiție în sine, prin care o cununie reglementată ar fi exceptată de la desfrâu.

Priviți însă lucrurile pe de-altă parte, trebuie doar să-i fie fiecărui om limpede, că Domnului îi este cu precădere importantă reproducerea neamului omenesc şi o educație înțeleaptă a aceluiaşi. Pe ce cale însă ar putea să se reproducă neamul omenesc, dacă actul de zămislire îi este înterzis cu amenițarea morții veşnice? Eu sunt de părere că acest lucru îl poate cuprinde fiecare om cu mâinile, că aici, treaba are evident un cusur.

La aceasta însă, trebuie fiecare să-şi dea în sine însăşi o mărturie silit de împrejurări, ca la nici o poruncă de urmat nu aruncă în general natura omului o bătaie aşa de puternică sub picioare, de care el trebuie să se împiedice, decât tocmai la aceasta. - Fiecare om, dacă educația sa a fost cât de cât ordonată, nu găseşte nici o greutate, sau cel mult numai una foarte redusă, în ținerea celorlalte porunci; dar la această poruncă trage natura tot timpul o linie puternică chiar prin socoteala unui apostol Pavel!

Evident, vedem noi o interzicere a dorinței cărnii, care este legată de nedespărțit cu actul de zămislire. Dacă, deci, porunca este valabilă numai pentru dorința cărnii şi nu în acelaşi timp şi pentru actul de zămislire, atunci apare întrebarea, dacă este de despărțit actul de zămislire conform ordinii de dorință a cărnii? Care dintre voi poate să dovedească aşa ceva şi să susțină că cele doua părți cununate după ordinea legii n-ar simți la actul de zămislire nici o dorință temporară? Sau unde este acea pereche de cununie, care n-ar fi cel puțin pe jumătate împinsă prin dorința cărnii iminentă spre actul de zamislire?

Noi vedem aşadar din acestea, ca noi, cu această poruncă, în ceea ce priveşte neprihănirea nu putem de loc să găsim o soluție în aplicarea pe actul de zămislire trupesc. Ori trebuie să fie un act de zămislire curat, care nu are nimic de-a face cu dorința cărnii, dacă nu se poate dovedi un asemenea act, nu trebuie să fie actul de zămislire al cărnii sub această judecată este deja constatat, că această lege se pronunță liberă fără cruțare şi față de fiecare condiție exceptată.

Existența necesară a omului se pronunță însă cu voce tare împotriva interzicerii acestui act, aşa cum natura doritoare tot timpul fără cruțare. Pentru că acolo poate să fie cineva, de oricare pătura socială el ar aparține, aşa că el nu este dezlegat de acest lucru, când a ajuns la maturitatea sa. El ar trebui să se lase aşadar ciuntit şi să omoare natura lui, căci altfel nu iasă în nici un caz cel puțin în pofta sa acest lucru, chiar dacă el prin împrejurări exterioare este oprit de la activitate.

Deci, nu se referă aceasta în nici un caz la *carne.* Poate că această lege se referă numai singură la suflet? Eu sunt de părere, fiindcă sufletul este pe deplin principiul în viață al trupului şi libera acționare a acestuia depinde numai de suflet, fără care carnea este moartă, aşa că ar fi deci totuşi într-adevăr cu greu de găsit pe undeva un învățat de super clasă, care ar putea susține în serios în acest punct, că sufletul n-ar avea nimic de-a face cu acțiunile libere ale trupului.

Trupul este totuşi numai unealta sufletului, artificial rânduit spre folosirea lui; ce să fie aşadar cu o poruncă numai pentru trupul singur, care de fapt este o maşină moartă? Dacă cineva a făcut cu târnăcopul o lovitură stângace, a fost de vină târnacopul sau mâna lui? Eu sunt de părere că aşa ceva totuşi nu vrea nimeni să susțină, că târnacopul ar fi de vină aici pentru lovitura stângace.

Tot aşa de puțin se poate şi la actul de zămislire da vina trupului, ca fiind o faptă păcătoasă a acestuia, ci numai principiului activ singur, care este aici sufletul în viață. Deci, trebuie şi iluminarea critică de până acum ale acestei porunci să fie valabilă doar pentru suflet, care în carne gândeşte, vrea şi acționează; şi astfel este tocmai sufletul liber într-un mod necesar de la această poruncă după criteriul desfăşurat. Deci, nici cu sufletul nu merge; atunci va merge totuşi cu duhul? Noi vrem să vedem, ce se va lasă obținut de la duh.

Ce este aşadar *duhul?* Duhul este principiul de viață propriu zis al sufletului şi sufletul este nimic fără duhul decât un organ substanțial eteric, care desigur posedă toate capacitățile spre primirea vieții, dar fără duh nu este nimic decât un polip substanțial- duhovnicesc- eteric, care îşi întinde brațele sale continuu spre viață şi suge tot în el, ce corespunde naturii sale.

Sufletul fără duh este deci doar o putere tăcută polară, care poartă în sine simțul greoi al saturării, de sine stătător însă nu posedă o putere de decizie, din care i-ar fi limpede, cu ce se satură şi la ce îi foloseşte săturarea. El este de comparat cu un cretin din temelie, care nu simte altă poftă în sine decât aceea, să se sature. Cu ce şi de ce? Despre aceasta el nu are nici o noțiune. Dacă el simte o foame mare, atunci el mănâncă, ce îi stă la îndemână, dacă gunoaie sau pâine sau dacă cea mai veritabilă mâncare pentru porci, acest lucru îi este tot una.

Vedeți, acelaşi lucru este *sufletul fără duh.* Şi aceşti *cretini* dați ca exemplu au şi ei numai o viață sufletească, ceea ce înseamnă, în suflet este ori un duh prea slab ori adesea nici un duh.Aşa este cazul, pentru acest lucru, nu trebuie voi nimic altceva să faceți decât să aruncați o privire în lumea duhurilor întunecate; ce sunt acestea? Ele sunt suflete care trăiesc în continuare după moarte, care în viața trupească au slăbit în sine atât de tare şi au apăsat duhul lor în jos în cel mai nesocotit mod şi adesea într-un mod răuvoitor, ca el, într-o asemenea stare, de-abia este în stare să le ofere activarea de viață cea mai sărăcăcios proporționată, la care însă toată avantajele de viață nu arareori trebuie să rămână în veşnicul plan de fond!

Cum însă se comportă asemenea ființe în lumea cealaltă față de duhurile mântuite şi în viață? Nu altcumva decât ca prostănaci puri, deci *cretini duhovniceşti,* în toate formele încă diforme, aşa încât nu rar nu mai este de descoperit nici cea mai slabă urmă a unei înfățişări omeneşti. Aceste ființe sunt în lumea spiritelor numai atât de puțin responsabile pentru felul lor de a proceda, cum îmbecilii la voi, pe pământ. Din aceasta însă se trage aşadar concluzia, că nu sufletul pentru sine, ci numai posesia duhului, căruia singur îi aparține voința liberă, este responsabil, în fond, deci, numai duhul.

Dacă, însă, acum este dovedit evident acest lucru, atunci se pune întrebarea: Cum şi în ce fel poate aşadar să facă desfrâu duhul absolut? Poate duhul să aibă pofte spre carne? Eu sunt de părere că o mai mare contrazicere de-abia ar putea să fie decât aceea, dacă cineva ar vrea într-adevăr să-şi închipuie un „duh de carne", care, silit de împrejurări, ar trebui să fie material, pentru ca să aibă el însuşi pofte dur materiale în sine.

Dacă un arestat în arestul lui cu siguranță nu găseşte cea mai mare plăcere, aşa că, cu atât mai mult duhul absolut va avea o mai mică pasiune, cu ființa sa liberă să se împreuneze pentru totdeauna cu materia dură şi să-şi găsească la aceeaşi pofta a sa. În acest sens este deci un duh făcând desfrâu totuşi cu siguranță cea mai mare prostie pe care o poate spune un om vreodată. Acum, se pune în consecința întrebarea: *Ce este deci desfrâul şi* care să nu se dedea la acesta, întrucât noi am văzut, că şi trupul şi sufletul şi duhul nu pot pentru sine să facă desfrâu, aşa cum noi le cunoaştem pe acestea până acum? -

Despre dragostea de două feluri

Unii ar trebui să spună: Moise a explicat acest lucru mai târziu amănunțit, prin care a permis actul de reproducere doar între soți binecuvântați, iar în oricare alt fel a interzis aceasta şi zămislirea cealaltă, mai ales între un bărbat căsătorit cu femeia altuia care doresc acest act, a prescris, ca aceasta să fie văzută ca un adevărat adulter şi aceşti adulteri sunt vinovați de ambele părți şi sunt pedepsiți cu moartea. Aceasta este drept, dar prescrierile urmate după această poruncă nu schimbă de fel înfățişarea acesteia. Cine vrea să se lege de aceasta, trebuie să treacă un proces după prima lege; căci nici desfrâul sau adulterul nu sunt într-un anume fel interzise.

Noi am înțeles până acum clar, ce se poate înțelege în orice caz sub desfrâu. După ce toate acestea însă indică actul de reproducere, atunci este imposibil să fie felurile noastre presupuse de desfrâu privite ca fiind interzise.

Dar acum se înscrie în această problemă un cunoscător: sub desfrâul, care este interzis, se înțelege doar satisfacerea goală a instinctelor senzuale. Bine, spun eu; dacă un bărbat şi cu femeia altuia, care nu poate fi fecundată de bărbatul ei, produc într-adevăr un copil, atunci întreb eu, poate să fie socotit aceasta ca un adulter păcătos? Eu întreb mai departe: dacă un tânăr, mânat de natura sa produce un copil cu o fată, poate să fie acuzat de desfrâu?

Eu întreb mai departe: dacă un bărbat ştie din experiență că nevasta sa nu poate rămâne însărcinată, dar se culcă totuşi cu ea, pentru că are o carne îmbelşugată, care îl ațâță şi evident el îşi satisface doar goalele instincte senzuale; poate oare acest act să-l învinovățească de păcatul de desfrâu?

Eu întreb mai departe: Există în special în aceste vremuri, cum a existat tot timpul, o mulțime de oameni de ambele sexe, care sunt totuşi apți de reproducere şi posedă o mare natură de dor aprig; dar ei nu sunt în stare din cauza pozițiilor lor politice şi a stărilor insuficiente să se căsătorească. Dacă aceşti oameni dublu încolțiți comit actul de reproducere, păcătuiesc oare contra acestei a şasea porunci?

Se va spune: să jertfească instinctele lor lui Dumnezeu şi să nu se împerecheze, aşa nu vor putea păcătui. Eu însă spun: care judecător poate să declare această greşeală ca un adevărat păcat? Ce beneficiu are bogatul că poate să-şi aleagă o nevastă ordonată față de cel sarac, care trebuie să renunțe la această fericire? Oare să aibă cel înstărit un drept mai mare de reproducere decât cel sărac? Sfințesc banii reproducerea de aceea, că bogatul se poate pune în stăpânirea unei femei ordonate, ce este imposibil pentru multe mii fără posibilitate?

La aceasta se mai poate întreba: cine este de fapt vinovat pentru multipla sărăcie a oamenilor? Cu siguranță nimeni altcineva decât bogatul fericit, care prin speculațiile sale strânge multe comori, prin care de obicei multe mii de oameni ar putea să intre într-o căsnicie ordonată. Şi totuşi este soțul bogat scutit de păcatul desfrâului, dacă reproduce cu nevasta sa copii şi doar săracul să rămână calul de bătaie, pentru că nu poate să-şi ia o nevastă? Nu ar fi această sentință exact aşa ca şi cum s-ar alege la întâmplare un loc pe pământ şi s-ar porunci, ca prin urmare nu are voie nimeni să viziteze acel loc pe jos, pentru a primi de acolo o oarecare milostivire, ci fiecare, care viziteza acel loc şi care doreşte să primească acea milă, trebuie să fie condus într-un echipaj cât se poate de elegant?

Cui i-ar fi bine o astfel de poruncă, acela ar trebui într-adevăr să fie dintr-o lume, de care nu ar ştii nici măcar Creatorul cerului şi a pământului şi aceasta ar însemna, ca această lume nu există niciunde; sau acela ar trebui să fie un trimis de-al lui Satana!

Dar noi vedem căa din acest unghi, nu se poate explica deloc cea de-a şasea poruncă. Ce vom începe, pentru a putea explica cu sens această poruncă? Eu vă spun din timp: nu este aşa uşor acest lucru, cum îşi imaginează cineva. Da, eu spun:

Pentru a înțelege adevăratul sens al acestei porunci, trebuie apucat foarte adânc şi prin acest lucru de la rădăcină sa; căci, altfel, se va rămâne în starea de dubii, în care uşor se poate privi ceva, care nu este nici pe departe un păcat şi ceea ce este într-adevăr unul, nu va merita nici un efort pentru a fi privit, ca fiind unul.

Unde este însă rădăcina? Noi o vom avea imediat. Voi ştiți, că *dragostea* este *fundamentul* şi *condiția de bază a tuturor lucrurilor*. Fără dragoste nu ar fi fost conceput nici un lucru şi fără dragoste nu ar fi nici o existență imaginabilă, exact aşa cum nu s-ar fi format lumea fără forța gravitației după voința Domnului. Cine nu va putea înțelege aceasta, acela să se gândească la o lume fără poluri şi imediat va vedea, cum toți atomii unei lumi s-ar despărți unul de altul şi ar disparea în nimic.

Deci dragostea este motivul în tot şi în acelaşi timp, cheia tuturor secretelor.

Cum însă se poate face legătura între dragoste şi cea de-a şasea poruncă a noastră, pentru a o putea explica? Vă spun eu, nimic nu este mai uşor decât aceasta, prin care la nici un act de pe lume nu este aşa de multă dragoste cum este la acesta, care îl socotim cel mai desfrânat.

Noi ştim însă că omul este capabil de două *feluri de dragoste*, cea *dumnezeiască,* contra cea de sine şi *dragostea de sine,* care este contra dragostei dumnezeieşti.

Acum, se pune întrebarea: dacă cineva comite actul reproducerii, a cărui motiv a fost dragostea, dragostea de sine, sub care este şi orice fel de plăcere, sau a fost dragostea dumnezeiască, care vrea să transmită doar ceea ce are şi uitând de sine însuşi cu totul? Vedeți, noi suntem deja foarte aproape de miezul problemei.

Să comparăm acum doi oameni: acel unul care comite actul doar din propria satisfacție, celălalt însă din mulțumire pentru puterea de reproducere că poate să-i dea soției lui o sământă, pentru a putea trezi fructul în ea. Care dintre cei doi a păcătuit oare? Eu cred că aici nu este foarte greu să fii un judecător ca să poți decide o sentință dreaptă.

Dar, ca să ne fie clar acest lucru, trebuie să cunoaştem mai îndeaproape termenul „desfrâu". Ce este inocența şi ce este desfrâul? *Inocența este acea stare a omului, în care este liber de orice fel de egoism,*

sau curat de oricare fel de dragoste de sine. Desfrâul este acea stare, în care un om are grijă şi face totul doar pentru sine şi pe oamenii din jur, dar mai ales pe nevasta sa o uită complet.

Dar *acest egoism* nu este niciunde mai rău decât exact la acel act, unde este vorba de *reproducerea unui om.* Şi de ce? Motivul este la lumină. Cum este baza, adică sământa, aşa va fi şi fructul. Dacă este dragoste dumnezeiască, adică inocenta sământa, atunci va ieşi la vedere un fruct dumnezeiesc; dacă este dragostea de sine, egoism şi propria plăcere, adică starea de desfrâu a fiinţei de sământa, ce fel de fruct va reieşi de acolo?

Vedeţi, aceasta este ce este interzis în a şasea poruncă. Dacă ar fi fost observată această poruncă, atunci ar fi pământul încă un paradis, căci nu ar mai exista oameni lacomi şi egoişti pentru putere şi avere! Dar această poruncă a fost încălcată deja de la începutul omenirii şi fructul acestei încălcări a fost egoistul şi de sine interesatul Cain.

Din aceasta reiese, că nu doar aşa zisa descriere falsă „de destrăbălare” care ar putea fi mai bine numită „senzualitate“, intră în rândul păcatelor despre care vorbim, ci acea senzualitate cum este de fapt ea, dar mai ales, când un bărbat foloseşte femeia şi aşa slabă pentru senzualităţile sale, iar aceasta se poate privi ca pe un păcat de desfrâu. - O mică urmare ne va limpezi acest lucru mai bine în faţa ochilor. -

Ce înseamnă destrăbălarea?

S-ar putea spune aici, cum este de fapt cea de-a şasea poruncă: „Să nu fi desfrânat“, că destrăbălarea nu poate fi privită ca fiind interzisă, că niciunde nu este în cea de-a şasea poruncă: Tu nu ai voie să fi destrăbălat. - Eu însă spun: ce este destrăbălarea, în oricare fel ar fi ea, spirituală sau carnală? Ea este o modestie sigură a greului şi aceasta în următorul fel: se filozofează peste posibilele păcate şi se aşează toate într-o lumină a „necesitatilor naturale“. Dacă cineva cere propriei fiinţe satisfacerea, atunci face omul după mintea şi imaginaţia sa, doar ceva de laudă şi de slavă, dacă poate crea mijloace pentru necesităţile naturii sale, ca aceasta să poată să fie satisfăcute pe deplin. Animalul trebuie să-şi satisfacă necesităţile în cel mai dur fel instinctiv, pentru că nu are nici o judecată, nici o deşteptăciune şi nici un duh de invenţie. Dar prin aceasta se ridică omul deasupra animalelor , că poate alina necesităţile sale în feluri rafinate. De aceea spune intelectul unui om de cultură:

Cine poate să zică că un om a păcătuit, dacă cu ajutorul minţii sale şi-a construit o casă frumoasă şi schimbă aceasta cu fosta lui groapă sau cu cea a unui pom gol? Cine poate spune că a păcătuit omul, dacă îmbunătăţeşte fructele pomului şi din mere şi din pere acre le face dulci şi bune la gust? Cine poate condamna un om spre păcat, dacă îşi construieşte o caleaşcă, îmblânzeşte calul şi cu aceasta face o călătorie mai comodă decât cu picioarele sale slabe şi pline de dureri? Cine poate mai să considere o greşeală la om, dacă îşi ia fructele naturii şi le fierbe şi le condimentează pentru a fi pe gustul său? Sau sunt lucrurile de pe lume create pentru altcineva decât pentru om, ca el să le poată folosi eficace? -

Cât de multe lucruri frumoase şi folositoare a descoperit omul pentru bunăstarea şi înveselirea lui! Să-i fie lui aceasta socotită ca o greşeală, dacă el îi face cinste făcătorului său prin mintea lui, fără care ar fi corpul lumesc atât de necultivat ca un veritabil deşert, în care toate ar creşte fără ordine într-o dezordine haotică, ca varza, sfecla şi urzicile?

Dacă însă îi este omului cultivarea variată a pământului imposibil să i se socotească ca greşeală, chiar dacă ea în sine nu conţine deloc un alt lucru folositor decât savurarea mai agreabilă şi mai convenabilă a lucrurilor lumii; aşa nu va putea fi totuşi în nici un caz socotită pe de-alta parte şi o savoare de zămislire mai rafinată ca fiind o greşeală, prin care, de altfel şi cel mai educat om însuşi s-a deosebit în acest act cel mai puţin de animal. Deci şi acest instinct al omului trebuie să poata fi satisfăcut într-un fel mai ales şi rafinat şi aceasta din acelaşi motiv, din care se construiesc case de locuit agreabile, se fac haine moi, se gătesc mâncăruri gustoase şi mai multe asemenea conforturi.

Să se ia doar cazul, un om de rang cult are alegerea pentru satisfacerea lui între două persoane feminine, una este o slujitoare de la ţară murdară şi ordinară, cealaltă însă, ca faţa unei case bine văzute, este o faţă bine crescută, foarte frumos îmbrăcată, pe tot corpul fără cusur şi altfel voluptoasă şi încântătoare. Intrebare: Pe care o va alege acel bărbat cult? Răspunsul nu va avea nevoie aici de multă gândire; cu siguranţă pe Nr. 2, pentru căa faţă de Nr. 1 el va simţi o scârbă. Deci, este aici un rafinament cu siguranţa la locul cel mai potrivit, pentru că omul mărturiseşte prin ea, că este o fiinţă superioară, care are în sine deplina putere şi forţă să cureţe şi să pună într-un mod mai confortabil tot ce este neplăcut şi murdar.

Pentru că, bărbatul ca şi femeia simt tare în sine deseori nevoia să se satisfacă în această direcţie, în timp ce totuşi nu tot timpul se poate pune pretenţia, să zămislească un copil, va fi în acest caz iarăşi obligaţia de exercitare a puterilor sale mintale, dacă el pune în funcţiune mijloacele, prin care satisfacerea acestui instinct se poate îndeplini, chiar dacă este numai prin culcarea oarbă cu femei sau

prin autosatisfacție sau, în caz de necesitate, cu așa numită necinstire a copiilor? Pentru că astfel se deosebește omul de animal, în acest instinct natural, se poate satisface pe o altă cale decât numai pe aceea, la care el a fost indicat de natura dură. Şi astfel sunt doar de acceptat mai ales case de bordel bine condiționate şi mai multe asemenea locuri şi nu pot să-i facă minții omului în nici un caz necinste, ci numai cinste! ?

Vedeți, ce se poate împotrivi, privit din punct de vedere natural, contra toate acestea? Pentru că acest lucru este corect, că animalul nu poate niciodată să pună în aplicare asemenea cultivații şi tot felul de nuanțe în satisfacerea instinctului său de împerechere; şi astfel, este descoperit incontestabil în aceasta oarecum o competiție a minții omenești. Toate acestea sunt corecte, animalul are în toate acestea timpul sau, în afară căruia el rămâne incapabil pentru satisfacerea acestui instinct.

Dar ce este tot acest rafinament? Aceasta este o întrebare scurtă, dar răspunderea ei este mare şi semnificativă. - Acest rafinament nu are totuşi cu siguranță nimic altceva ca motiv de bază decât senzualitatea îngrozitor de neplăcută. Senzualitatea însă, știm noi, este un copil neindoielnic al dragostei de sine, care păşeşte foarte identic împreună cu dragostea pentru putere.

Este adevărat, într-o casă impunătoare se poate locui mai agreabil decât într-o colibă mică de pământ. Să privim însă la locuitori! Cât de mândru şi pompos îl vedem mergând pe un proprietar al unui palat şi cât de umil se apleacă un locuitor modest de colibă în față unui asemenea domn strălucitor al unui palat!

Să privim la locuitorii unui oraş mare şi concomitent, pe aceia a unui sat mic de țărani. Locuitorii oraşului mare nu știu cum să se salveze din aşa de multă senzualitate, toți vor să trăiască confortabil, toți vor să se distreze, toți vor să strălucească şi chiar să domnească puțin. Dacă vine un locuitor sărac de la țară în marele oraş, atunci el trebuie să-l stimeze pe fiecare curățător de cizme şi aşa mai departe cu „Stimate domn“, dacă el nu vrea să se expună vreunei durități.

Dacă mergem însă în sat, acolo vom găsi încă părinți ai căşii, nu arareori vecini paşnici, care nu se intitulează „Stimate domn” şi „domnul de“. Ce este într-adevăr de preferat, dacă un țăran îi spune celuilalt: „Frate! ” sau dacă, în oraş, un individ mai puțin bogat îi spune unuia mai bogat „stimate domn” şi „domnul de” şi mai multe asemenea lucruri?

Eu sunt de părere că va fi de-abia necesar, să urmărim mai departe asemenea roade a rafinamentului minții umane, ci noi putem de îndată să spunem cuvântul de bază: Toate asemenea rafinamente senzuale nu sunt după privirea de dinainte nimic altceva decât idolatrii; pentru că ele sunt victime ale duhului omenesc față de măsura naturală exterioară.

Dacă acestea sunt însă idolatrii, atunci sunt ele şi cea mai veritabilă destrăbălare şi că acestea nu se pot primi în sfera castității, dovedeşte tendința lor.

De ce însă a fost Babilonul numită „desfrânată? Pentru că acolo era că la ea acasă tot rafinamentul imaginabil. Deci înseamnă „a face desfrâu” în sensul propriu zis: slujirea incastității cu toate puterile de viață. Aşa este un bărbat bogat, care doar din cauza desfătării şi-a luat o femeie voluptoasă şi senzuală, nimic altceva decât un veriatbil desfrânat şi femeia o veritabilă desfrânată. Şi tocmai aşa se arată şi aici acestor copii incastitatea în fundamentul ei, cum anume ea este un adevărat egocentrism şi o adevărată senzualitate.

A fost necesar, să analizez această poruncă pentru voi în mod mai temeinic, pentru că omul nu trece peste o altă lege mai uşor decât peste aceasta. - Eu sunt de aceea de părere că voi înțelegeți acum şi acest discurs; şi aşa vrem noi aşadar să ne şi ducem imediat în sala a şaptea. -

Sala a şaptea - a- 7 -a poruncă

Noi suntem în sala a şaptea. Priviți, în mijlocul acesteia pe o tablă aflată pe o columnă strălucitoare şi albă stă scris cu un scris limpede citeț: „*Să nu furi! ”* - Aici, se impune totuşi fiecăruia imediat întrebarea la vederea acestei table de legi:

Ce să se poata *fura* aici, deoarece nimeni nu posedă o proprietate, ci fiecare este numai un uzufructuar a aceea ce Domnul dă? Această întrebare este naturală şi îşi are bunul ei sens, poate însă să fie pusă cu acelaşi drept pe corpul lumesc; pentru că pe corpul lumesc dă totul, ce este acolo, Domnul şi totuşi pot oamenii să se fure unii pe alții în toate formele posibile.

Nu s-ar putea şi aici întreba şi spune: N-a făcut Domnul toată lumea pentru toți oamenii la fel şi nu are fiecare om acelaşi drept asupra a tot ce ofera lumea creată spre savurarea de tot felul? Dacă însă Domnul n-a creat lumea cu siguranță numai pentru câțiva, ci pentru toți şi astfel, fiecare posedă dreptul, să savureze produsele lumii după necesitațile sale, - pentru ce a fost deci bună această lege, prin care totuşi evident i s-a dat omului un oarecare drept de avuție şi prin care fapt de-abia a devenit posibil furtul? Pentru că acolo unde nu există un al meu şi al tău, ci doar un universal tot al nostru, acolo eu aş vrea totuşi să-l văd pe acela, care la toată dorința lui să-l fure pe aproapele său ar putea face ceva.

N-ar fi fost astfel mai inteligent, în loc de această poruncă, prin care un drept de proprietate separat se admite într-un mod periculos, să se anuleze fiecare drept de proprietate pentru totdeauna? Astfel, ar fi atunci această poruncă pe deplin inutilă, toate judecățile de proprietate ale lumii nu s-ar fi format niciodată şi oamenii ar putea să trăiască între ei în cel mai uşor mod ca adevărați frați.

La aceasta, mai trebuie încă se se ia în considerare, că Domnul a dat această poruncă prin Moise exact într-un timp, în care nici măcar un om din toți copiii numeroşi ai lui Israel n-a avut vreo bogăție proprie; pentru că aurul şi argintul luat cu ei din Egipt a fost proprietatea întregului popor sub supravegherea conducătorului lor.

Însă, în ceea ce priveşte îmbrăcămintea, ea a fost foarte simplă aşa de sărăcăcioasa, că o singură haină în timpul vostru actual n-ar întrece cu siguranță valoarea unor bani amărâți. În afară de aceasta, n-a avut nici măcar unul dintre evrei o provizie de haine, ci ceea ce el purta pe trup, a fost tot, ce el deținea.

Atunci a venit astfel această poruncă. Cu siguranță trebuia să se fi întrebat poporul evreu între ei cu ochi mari: Ce să furăm într-adevăr unii de la alții? Cumva copiii noştri, deoarece totuşi fiecare este bucuros în această situație de strâmtorarea de față, dacă el este aşa de sărac în copiii precum este posibil? Să ne furăm cumva unii de la alții oalele noastre? Ce să câştigăm însă astfel? Pentru că cine nu are o oală, acela are oricum dreptul, să-şi fiarbă în oala vecinului, dacă el are ceva de fiert. Dacă însă el are o oală, atunci el nu va fi nevoit, să-şi însuşească încă o a doua şi astfel să aibă încă mai mult de cărat încoace şi încolo. Este într-adevăr de neânțeles, ce am putea fura noi aici unii de la alții. Cumva onoarea? Noi suntem toți slujitori şi servitori al unuia şi aceluiaşi Domn, care ştie foarte bine prețul fiecărui om. Dacă noi am şi vrea să ne facem mai mici unii pe alții, ce vom înfăptui cu aceasta în fața aceluia, care ne pătrunde din temelie? Noi nu ştim aşadar deloc, ce să facem din această poruncă. Să fie această poruncă valabilă pentru vremuri viitoare, dacă Domnul ar vrea să ne dea o dată o proprietate separată? Dacă aşa este, atunci El să ne lase mai degrabă aşa, cum suntem noi şi porunca se anulează de la sine.

Vedeți, aşa a cugetat într-adevăr pe ici pe colo şi poporul evreu şi aşa ceva nici nu i-a fost de luat în nume de rău în situația lui în deşert; pentru că, acolo, a fost doar fiecare la fel de bogat şi la fel de mare în cinstea sa.

N-ar putea însă acum nici poporul actual, credincios în Noul Testament să ceară insistent cu critică şi să spună: O Doamne! de ce ai dat Tu aşadar atunci o asemenea poruncă, prin care cu timpul oamenilor de pe pământ li s-a permis un drept de proprietate separat şi tocmai în consecința acestui drept de proprietate s-a format o grămadă nenumărată de hoti, tâlhari de stradă şi criminali? De aceea, anulează această poruncă, că oastea hoților, a criminalilor şi a tâlharilor şi a tot felul de înşelăciuni şi o a doua oaste de judecători lumeşti să înceteze a mai fi în funcțiune, fiecare în forma ei scutită de toată dragostea pentru aproapele!

Eu spun aici: strigătul este demn de luat în seamă şi apare sub această analiză critică pe deplin îndreptățit. Cum şi de ce, deci? Mai întâi nu se poate aştepta de la Dumnezeu cel mai înalt Tată plin de dragoste totuşi cu siguranță nimic altceva decât ce-i mai bun. Cum am putea aici într-adevăr să ne gândim că Dumnezeu, ca cel mai bun tată al tuturor oamenilor, a vrut în acest caz să le dea lor o constituție, care evident că trebuie să-i facă nefericiți şi anume din punct de vedere al timpului şi al veşniciei?

Dacă trebuie spus de Dumnezeu că are cea mai mare milă, cea mai înaltă înțelepciune şi prin aceasta este atotştiutor, prin urmare trebuie doar El să ştie cu certitudine, ce fel de roade va avea o astfel de poruncă, pentru că oricum nu se poate pune întrebarea: Doamne! De ce ne-ai dat o astfel de poruncă, prin care deseori ne faci fără margini nefericiți? A fost într-adevăr voința Ta, sau nu ai dat Tu această poruncă, ci oamenii au introdus-o spre folosul lor, prin care şi-au propus, să se debaraseze de numărul fraților lor şi în această stare, să-şi strângă comori pentru a se ridica, ca stăpâni cu ajutorul lor mai uşor peste frații lor mai săraci? Vedeți, toate acestea se pot auzi şi nimeni nu poate pune aceasta la îndoială. Ar trebui pe lângă aceasta aruncate judecății omeneşti câteva bucăți adevărate de tămâie, dacă în aceste timpuri s-a sinchisit, să ilumineze legile lui Moise în acest fel critic. Dar cine a câştigat ceva la această critică? Oamenii nu au câştigat şi Domnul cu siguranță nu, căci în această critică nu se poate înțelege nimic din dragostea dumnezeiască şi înțelepciune. *Cum însă să fie luate şi văzute legile,* pentru a putea fi desăvârşit de sfânte în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor, că este rostită cea mai înaltă dragoste dumnezeiască şi înțelepciune şi în sine poartă cea mai înțeleaptă grijă a Domnului în acea vreme şi veşnicile câştiguri de fericire? Deci, cum a fost până acum explicat şi mai ales în acest timp, ar fi trebuit bineânțeles să răspândească doar nenorociri. De aceea vrem noi să dezvăluim prin milostivirea Domnului adevăratul sens al acestei porunci, pentru ca oamenii să găsescă în ea o alinare şi nu nenorocirea lor. Dar pentru a reuşi aceasta, vom clarifica mai întâi, ce trebuie înțeles prin cuvântul furt. -

Ce înseamnă „a fura“?

Prin cuvântul „furt” este imposibil de înţeles luarea lucrurilor materiale ale unei persoane, reiese clar, că pe timpul când s-au dat aceste legi nimeni din poporul israelit nu a posedat nici o proprietate. Chiar şi atunci când a ajuns poporul în ţara făgăduinţei, au fost făcute în aşa fel legile, ca nimeni din acea ţară nu putea poseda ceva întru totul. Ci a fost mai mult bazat ca într-un colectiv şi fiecare israelit care necesita ajutor şi trăia în rest sub ordinea lui Dumnezeu, primea tot timpul cea mai drăguţă primire şi cazare.

Dar dacă s-ar fi înţeles această poruncă prin furtul şi luarea bunurilor unei alte persoane, atunci ar pica, cum s-a văzut clar la această explicare, fără greş mustrarea pe acel care a dat legea, prin care şi-ar fi dat în tăcere consimţământul la această industrie şi prin aceasta şi la această exploatare. Căci aceasta trebuie să-i fie limpede fiecărui om, dacă este în stare să gândească mai luminat, că dreptul de proprietare este întru totul sancţionat şi cu bună ştiinţă introdus, până când se dă o lege, prin care se va asigura cu totul proprietatea fiecăruia.

Dar, pe de altă parte, ce lege se poate aştepta de la acela care o face şi care cu propria gură a vorbit spre elevii săi: „nu vă îngrijoraţi, ce veţi mânca şi bea şi cu ce vă veţi îmbrăca trupul, toate aceste lucruri sunt treburile păgânilor. Căutaţi în primul rând împărăţia lui Dumnezeu; tot restul va veni pe parcurs de la sine “

Mai departe vorbeşte tot acela care a dat legi: „păsările au cuiburile lor şi vulpile vizuini, dar fiul omului nu are o piatră, pe care o poate pune sub capul său! ” Pe de altă parte îi vedem pe elevii săi cultivând în ziua sabatului, adică evident *furând*. Când s-a plâns proprietarul pământului de aceasta, ia spuneţi: cine a primit o dojană cruntă de la omul legii? Trebuie doar să vă uitaţi în carte şi totul va fi limpede.

Mai departe vedem tot acelaşi om al legii într-o situaţie, în care trebuie să plătească o taxă de dobândă. Şi-a băgat el oare mâna în buzunarul său propriu? Da de unde, ci el a ştiut, că în lacul apropiat a înghiţit un peşte un ban pierdut. Petru a trebuit să meargă şi prin puterea primită de la Domnul a luat moneda din gâtlejul peştelui şi cu acel ban a mers şi a plătit taxa de dobândă.

Eu întreb însă: După drepturile voastre de proprietate are cel ce a găsit dreptul de proprietar la orice bun găsit? Nu ar fi trebuit să ştie marele om al legii - sau nu a vrut să ştie - că bunul din gâtlejul peştelui îi aparţine doar pe o treime şi aceasta doar după dezvăluirea publică şi anunţarea autorităţilor? El nu a făcut aceasta. Prin urmare a furat două treimi sau, ce este tot acelaşi lucru, a comis o sustragere.

Mai departe se poate pune întrebarea drepturilor - dacă anticipăm, că doar puţini iudei au ştiut în mare măsura *cine* a fost de fapt *Hristos* -, cine i-a dat dreptul, s-o ia pe acea măgăriţă proprietarului său şi după aceea s-o folosească după bunul său plac.

Aici, se va spune: El a fost doar stăpânul naturii şi Lui îi aparţine şi aşa totul. Aceasta este adevărat, dar cum vorbeşte el pe înţelesul lumesc, că fiul omului nu ar avea nici o piatră şi pe de altă parte vorbeşte el, că nu a venit să anuleze acea lege, ci s-o îndeplinescă până la cel mai mic amănunt.

Dacă am vrea să urmărim povestea sa, am mai găsi câte ceva, unde marele om al legii, după principiile proprietăţii şi după explicaţiile concrete juridice din a şaptea poruncă, a încălcat chiar aceste principii de drept. Ce s-ar întâmpla oare, dacă cineva i-ar distruge unui proprietar un pom sau o mare turmă de porci şi altceva mai mare? Eu cred, că avem destule exemple prin care se poate vedea clar, că marele om al legii a vrut să spună cu totul altceva la a şaptea poruncă, care s-a schimbat în acel timp când oamenirea a fost înebunită după avuţie.

Aici se va spune: este cât se poate de clar şi de limpede; dar în sens ar fi toate acestea legate, acest lucru este încă în spatele unei cortine groase! Eu spun doar: răbdare! Dacă am iluminat îndeajuns sensul greşit al acestei porunci, atunci se va putea găsi şi foarte uşor adevăratul sens; căci cineva care poate pătrunde cu privirea în noapte, aceluia nu îi va fi teamă, că nu va avea destulă lumină ziua.

Ce înseamnă de fapt în adevăratul sens: *„Tu nu ai voie să furi? ”* - În adevăratul sens înseamnă aşa de mult că:

Să nu mai părăseşti ordinea dumnezeiască, să nu te postezi în afara ei şi să încerci să te faci stăpân pe drepturile lui Dumnezeu. -

Dar care sunt de fapt drepturile şi în ce constau ele? *Dumnezeu singur este sfânt şi doar El are toată puterea!* Pe cine sfinţeşte Dumnezeu Însuşi şi îi dăruieşte puterea, acela o posedă cu drept; cine însă o sfinţeşte singur şi trage cu forţa puterea dumnezeiască la sine, pentru a putea domni în strălucirea ei spre folosul său şi este lacom, acela este în adevăratul sens al cuvântului un hoţ, un jefuitor şi un criminal!

Deci, cine, prin propria voinţă şi de dragul său prin orice mijloace vizibile sau înşelătoare, fie ele lumeşti sau spirituale, se ridică deasupra fraţilor săi, acela este, care încalcă această poruncă. În acest sens este învăţată şi de copiii de *aici* şi li se arată pe drumul practic, că nici un spirit să nu se folosescă şi să abuzeze de puterile primite, ci doar şi numai, tot timpul, în ordinea dumnezeiască.

Aici se va spune însă: Dacă aşa stau lucrurile, atunci este permis jefuirea şi furtul binecunoscut. Eu spun doar: răbdare, următoarea temă va aduce totul într-un unghi de lumină potrivit. - Dar pentru moment, vrem să ne mulţumim că ştim acum, *ce* se înțelege prin cuvântul *furt şi* că Domnul nu a introdus niciodată prin aceastăaporuncă dreptul de proprietate. -

Aluzii despre întrebarea socială

Acum se poate pune întrebarea, deoarece Domnul nu a introdus niciodată dreptul de proprietate şi de aceea este imposibil să fi există vreodată o poruncă, prin care trebuie respectată averea multor cămătari şi aceasta din partea a nenumăraţi oameni săraci, - *dacă oare se poate fura atunci,* deoarece aşa mulţi „cămătari" au strâns avere, încălcând legea dumnezeiască? Căci după legile lumeşti i se iau toate bunurile unui hoț pe care le-a dobândit pe cale nedreaptă. Atunci să nu fie cu atât mai mult drept, să li se ia celor mai răi hoti şi jefuitori comorile furate şi să fie împărțite celor săraci?

După judecata logică nu se poate spune nimic la această cerere; dar omul drept are puteri mai mari şi o judecată mai înaltă. Ce vor spune aceştia însă de această concepţie?

Să întrebe dragostea pentru aproapele nostru şi dragostea pentru Dumnezeu. Ce vorbeşte ea în interiorul spiritului veşnic şi viu din Dumnezeu? Ea nu vorbeşte altfel, decât ce a vorbit Insuşi Domnul, prin urmare: *„Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta! "* - Şi cine îşi iubeşte viaţa exterioară, acela o va pierde pe cea interioară; cine însă va fugi de cea exterioară şi nu îi va da importanţă, acela o va păstra pe cea din interior. - Aceasta ar vorbi spiritul din înăuntru.

Noi nu vedem nici unde o invitaţie, ca să ne putem năpusti asupra bunurilor celor bogaţi. Domnul Insuşi vorbeşte: „Daţi Cezarului, ceea ce este al Cezarului. " Aşa nu porunceşte El nici tânărului bogat să-şi vânda bunurile, ci îi dă doar sfatul prietenos pe lângă făgăduinţa a veşnicei vieţi.

Pentru că nu ne lovim nici unde de o poruncă a Domnului, prin care porunceşte precis, să îţi însuşeşti prin vreun fel bogăţia cămătarilor, prin aceasta este şi evident, că un *adevărat om creştin nu are dreptul să-şi însuşească bunurile celor bogaţi.* - Chiar şi aceia care sunt la strâmtoare mare, nu au o dovadă de la Domnul, să-şi însuşescă bunurile nici ale celui mai rău hoţ; dar totuşi are voie *într-o situaţie de criză un popor întreg dreptul la aceasta.*

De ce aşadar? Pentru ca atunci *este Domnul Insuşi în acel popor* şi prin aceasta pricinuieşte pentru nesatulii cămătari o judecata dreapta. - Numai ca nimeni să nu-şi permită, decât la mare strâmtoare, să-i omoare pe cămătari şi pe cei bogaţi şi nemiloşi, ci să le ia doar atâta din comorile lor abundente, cât are nevoie poporul pentru susţinerea necesară, pentru a se putea pune după aceea iar pe picior de pace.

Dar cămătarului bogat să-i fie lăsat atâta cât să nu fie pe lume la strâmtoare; căci aceasta este doar singură plată pentru munca sa. Domnul nu vrea să pedepsească pe nimeni, ci doar să răsplătească pe fiecare după lucrul său.

Şi pentru că bogatul şi cămătarul nu se mai pot aştepta la nimic în această viaţă lumească, atunci este drept şi justificat, ca să-şi găsescă acolo răsplată pentru talentul său unde a muncit.

La aceasta, nu vrea Domnul să judece un om întru totul în această lume, ca să-i rămână la fiecare posibilitatea, să se întoarcă de *bunavoie* de la lume şi să se întoarcă la Domnul. Dacă ar rămâne un cămătar bogat fără nimic, atunci ar părea să fie judecat cu totul; căci disperarea îl va cuprinde şi o nemărginită furie, cu care este imposibil să păşească pe drumul vindecării. Dacă îi rămâne destulă avere, atunci nu va rămâne în primul rând la disperare şi nu pare nerăsplătit cu totul pentru talentul său de economie; în al doilea rând, poate să urmeze un sfat în starea sa, deoarece nu este judecat complet, aşa cum Domnul i-a dat bogatului tânăr şi prin aceasta poate ajunge la viaţă veşnică.

Cel mai puţin însă, să fie la asemenea acţiuni disperate comise acte de îngroziri sângeroase din partea unui popor profund sărăcit; pentru că, de îndată ce se întâmplă aşa ceva, atunci Domnul nu mai acţionează cu poporul şi poporul nu va vedea binecuvântata faptă a sa! Fiindcă dacă astăzi va învinge, atunci mâine va fi el iarăşi biruit şi atunci va curge un sânge tot aşa ca celălalt! Niciodată să nu uite un om, că *toţi oamenii sunt fraţii lui.* Ceea ce el face, acel lucru să-l facă tot timpul cu inima plină de dragoste; nimănui să nu-i vrea să-i facă vreodată ceva rău, ci totdeauna numai ceva bun, mai ales în partea duhovnicească o înfăptuire spre viaţa veşnică.

Dacă de o aşa natură este intenţia lui, atunci va binecuvânta Domnul faptele sale, în contrariu, însă, le va blestema! Pentru că dacă Domnul Insuşi nu vrea să-i fie nimănui un judecător veşnic omorâtor, căruia totuşi îi sunt proprii toate puterile în ceruri şi pe pământ şi El nu trebuie să întrebe pe nimeni, ce să facă El sau ce să nu facă, cu atât mai puţin să facă un om pe pământ ceva după voia sa rea.

Vai însă acelui popor, care fără necesitatea cea mai disperată, se ridică împotriva celor puternici şi bogaţi! Acesta va fi bătut cel mai crunt pentru fapta sa; pentru că săraci*a este a Domnului. Cine Il*

iubeşte pe Domnul, acela iubeşte de asemenea şi sărăcia; bogăția și viața bună este însă a lumii şi a lui Satan! Cine aspiră la acelea, ce sunt ale lumii şi le şi iubeşte, acela s-a făgăduit lui Satan din cap până în picioare!

Atâta timp cât oricare popor se poate numai o dată pe zi cât de cât sătura şi îşi mai poate încă menține viața, atâta timp să nici nu se ridice. Dacă însă, bogații și cămătarii au tras aproape tot la ei, aşa încât pe mii de săraci îi amenință vizibil moartea prin înfometare, atunci este timpul, să se ridice şi să împartă între ei bunurile de prisos ale bogătiilor; pentru că *atunci vrea Domnul*, ca bogații să fie pedepsiți până la o mare parte pentru dragostea lor de sine şi lăcomia infamă.

La sfârşitul explicației acestei porunci ar putea probabil să mai întrebe cineva, dacă *luarea de dobândă* pentru capital împrumutat nu este şi ea oarecum *iarăşi împotriva poruncii a şaptea?* Despre acest lucru spun eu: Dacă într-o țară procentul de dobândă este reglementat prin lege, atunci este şi permis, conform acestui procentaj de dobândă să se ia interesele de la bogați; dacă însă, cineva a împrumutat unui nevoiaş un capital necesar, atunci el să nu ceară pentru această dobândă.

Dacă acest nevoiaş s-a ajutat aşa de mult cu acest capital, că el se simte atunci civic bine în exercitarea meşteşugului lui, atunci el trebuie să încerce, să-i dea iarăşi înapoi prietenului său capitalul împrumutat. Dacă el vrea să plătească din mulțumire dobânzile legale, atunci cel care a împrumutat să nu le primească, să-l amintească însă bine pe cel care a plătit înapoi, să înmâneze acestea fraților săi mai săraci după puterile lui.

Celor foarte săraci însă, nimeni să nu le împrumute un capital, ci ce le dă unul lor, aceea să le dea de tot. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Cine o urmează, acela va avea dragostea Domnului. - Deoarece noi am atins cu aceasta toate lucrurile, care au de-a face cu această poruncă, aşa că noi ne putem duce de îndată în sala a opta, unde vom învăța să cunoaştem o poruncă, care în multe privințe se va asemăna cu cea de-a şaptea. -

Sala a opta - Porunca a- 8 -a
Invelişul material - mijlocul spre a minți

Noi ne aflăm în sala a opta şi vedem acolo scris cu un scris citeț pe tabla rotundă nouă bine cunoscută din toate sălile precedente: *„Să nu depui mărturie mincinoasă”* - sau ceea ce spune tot aşa de mult: *Să nu minți! -*

Aceasta sună desigur straniu în împărăția duhurilor curate, întrucât un duh, în starea sa curată, este incapabil să mintă ceva. Un duh nu poate de loc să vorbească altcumva, decât cum el gândeşte, deoarece gândul este deja cuvântul lui. Duhul în stare curată nu poate de aceea nici să spună vreun neadevăr, pentru că el este o ființă simplă și nu poate avea în sine nici o intenție ascunsă.

De *minciună* este capabil numai *un duh necurat,* dacă el se înfăşoară într-o materie. Dacă însă un duh, chiar şi de structură necurată, este liber de învelişul său mai aspru, atunci nici el nu poate să spună vreun neadevăr.

Din această cauză se înfăşoară aşadar şi duhurile rele cu tot felul de înfățişări aspre cu ducere în eroare, pentru a putea minți în acest înveliş.

Deci, trebuia şi cunoscutul „Satan” să se înfăşoare în paradis în fața primei perechi de oameni cu o înfățişare materială a unui şarpe, ca el să primească *prin aceasta* în sine *o intenție ascunsă şi* astfel putea să gândească şi să vorbească altfel.

Din acest singur motiv sunt şi oamenii pe pământ în stare să mintă atât de des cât vor ei, pentru că ei au în trupul lor o intenție ascunsă şi începând din aceasta, pot conduce maşina trupului exact în direcția opusă gândirii.

Aşa ceva însă, cum am menționat, nu este posibil duhurilor curate. Ele pot, ce-i drept, dacă se exprimă față de oamenii pământeşti, să se mărturisească prin corespunderi şi nu rar spun atunci cu totul altceva, decât ce reprezintă sensul intertior al cuvântarii lor. Dar acest lucru nu înseamnă a minți, ci să transpui adevărul duhovnicesc în imagini pământeşti, care corespund exact cu acest adevăr.

Noi vedem însă, *că această poruncă nici nu este utilă pentru duhuri,* întrucât capacitatea de a minți le lipseşte cu desăvârşire.

Pentru cine însă este deci valabilă această poruncă? - Eu ştiu că, cu răspunsul se poate fi acuşi la capăt şi se va putea spune: Ea este valabilă pentru duhurile înfăşurate în materie şi le porunceşte, să nu folosească învelişul lor altfel, decât cum este alcătuită în ei gândirea lor şi voința reieşită din aceasta în starea curat duhovnicească.

Noi ştim însă, că această poruncă, aşa de bine ca toate cele precedente, provine din Dumnezeu, ca motivul din începuturi a toată duhovnicia. Fiind astfel, nu poate avea ea numai o însemnătate materială şi nu în acelaşi timp şi una duhovnicească.

Pentru ca să analizăm însă treaba bine până la temelie, trebuie noi să dezbatem, ce este de fapt de înțeles prin „a minți” sau „a da mărturie mincinoasă“. Ce este deci minciuna sau mărturia mincinoasă

în sine însăşi? Voi veţi spune: orice neadevăr. Dar eu întreb: *Ce este aşadar un neadevăr?* La acest punct ar fi desigur şi cineva acuşi gata cu răspunsul şi ar spune: Fiecare propoziție, pe care o rosteşte omul, pentru a duce pe cineva prin aceasta în eroare, este un neadevăr, o minciună, „o mărturie falsă“. Este totul bine din perspectiva de din afară, dar nu din cea interioară. Noi vrem pentru aceasta să stabilim o mică probă.

Intrebare: *Poate voința să gândească?* Fiecare om trebuie să dea un rapuns negativ la aşa ceva, întrucât el trebuie să spună evident: Voința se raportează la om ca animalul de tras la o căruță. Acesta o trage pe aceeaşi desigur cu putere; dar încotro va duce el căruța fără căruțaşul care gândeşte?

Intreb mai departe: *Poate gândul să vrea?* Să ne reântoarcem la căruță. Poate căruțaşul să mute din loc căruța grea cu cea mai bună minte fără puterea de tracțiune a animalului de greutate? Fiecare va spune la acest punct: Acolo pot stabili mii dintre cei mai deştepți căruțaşi lângă căruța greu încărcată toate principiile filozofice posibile şi totuşi ei nu vor mişcă căruța atâta timp din loc cu toate gândurile acestea strălucitoare, decât până ce ei au ajuns în gândurile lor la un acord, ca, în fața căruței, trebuie pusă o putere de tracțiune conform cu aceasta.

Din acest exemplu am văzut aşadar, că voința nu poate gândi şi că gândul nu poate vrea. Dacă însă, gândul şi voința sunt unite, atunci voința poate totuşi să facă numai acel lucru, în care direcție o duce gândul.

Acum însă, întreb mai departe: Dacă aşa stau lucrurile cu această treabă, cine poate atunci minți din om? Voința cu siguranță nu, fiindcă aceasta este un ceva, care se conformează tot timpul după lumina gândului. Poate gândul să mintă? Cu siguranță nu, el este simplu şi nu se poate împărți. Va putea cumva trupul în om să mintă? Cum trupul ar putea să mintă ca fiind pentru sine o maşină moartă, care numai prin gândul şi voința duhului prin suflet este stimulat la o activitate, acest lucru ar fi într-adevăr foarte straniu de a afla.

Eu găsesc tocmai acum un psiholog şi anume din clasa dualiştilor duhovniceşti, acesta spune: Sufletul omului este şi o ființă în sine conştient gânditoare şi gândeşte pe de-o parte din imaginile naturale şi pe de-altă parte din imaginile duhovniceşti. Aşa se pot în el chiar bine forma două feluri de gânduri, anume naturale şi duhovniceşti. El poate de aceea să gândească bine în sine acelea duhovniceşti, deoarece însă îi stă la dispoziție şi voința duhului, aşa poate el să rostească în loc de adevărul de spus cu voce tare sau a gândului duhovnicesc a imaginilor naturale, gânduri foarte opuse față de adevărul duhovnicesc. Şi dacă sufletul face aşa ceva, atunci el minte sau depune o mărturie mincinoasă. Ce credeți voi într-adevăr, este corectă această concluzie?

Aparența corectitudinii are ea într-adevăr, privit pentru omul exterior, dar în temelia temeliei ea este totuşi greşită; pentru că ce activitate ar ieşi într-adevăr la iveală, dacă la transportarea în altă parte a vreunei căruțe am dori să amplasăm şi să înhămăm în față tot aşa ca în spate la fel de mulți şi la fel de puternici cai de tracțiune şi pe lângă aceştia şi căruțaşi pentru conducerea cailor?

Aşa cum căruța nu ar fi niciodată mutată din loc, tot astfel va arăta situația totuşi desigur şi cu viața unui om, dacă aceasta ar vrea să se întemeieze pe două principii vii opuse. Aceasta ar fi exact aşa de mult ca plus 1 şi minus 1, care adunate dau zero.

Trebuie deci să fie numai *un* principiu viu; *cum* însă poate acesta să *mintă* şi să depună mărturie mincinoasă?

Ori nici nu poate acest un principiu, cum am dovedit, să nu mintă de loc şi să depună mărturie mincinoasă, ori prin noțiunea „a minți” şi „a depune mărturie mincinoasă” trebuie înțeles din principiu cu totul altceva, decât ce a fost înțeles până acum.

La aceasta fireşte că spune cineva: Dacă ideea este astfel de înțeles, atunci este de privit ca nepăcătos şi liber obişnuit fiecare minciună cunoscută nouă, fiecare jurământ mincinos, precum şi fiecare înşelăciune cu cuvinte. Bine, spun eu, împotrivirea n-ar fi aşa de rea, dar după zicala voastră: „Cine râde la urmă, acela râde cel mai bine” ne vom reține o bucurie asemănătoare la sfârşit. -

Ce este o mărturie mincinoasă

Ca noi să şi fim în stare să desfacem acest nod gordian oarecum cu o singură lovitură, vrem imediat să trecem la analiza acestei noțiuni de bază în această a opta poruncă.

Noi ştim că de la Domnul i-a fost dat fiecărui duh o voință liberă şi astfel şi o gândire liberă spre iluminarea voinței libere. Acest gând în duh este de fapt *vederea* şi *lumina duhului,* prin care el poate vedea lucrurile în sfera lor naturală.

Pe lângă această lumină, pe care a primit-o esențial fiecare duh propriu de la Dumnezeu, are el şi o a doua capacitate, să preia de la Dumnezeu o lumină interioară şi foarte sfântă; dar nu prin ochiul său, ci prin ureche, care este şi ea de fapt un ochi. Desigur, nu un ochi pentru primirea aparențelor exterioare, care sunt făcute prin voia atotputernică a Domnului, ci ea este un ochi pentru primirea *luminii curat duhovnicească* din Dumnezeu, anume a *Cuvântului lui Dumnezeu.*

Aşa ceva puteţi voi recunoaşte deja din structura voastră încă naturală, dacă acordaţi numai cât de cât atenţie faptului, cât de diferit este aceasta, ce vedeţi voi cu ochii voştri şi pe lângă, ce auziţi cu urechile voastre. Cu ochii voştri puteţi vedea doar imagini naturale, cu urechile voastre puteţi însă să va însuşiti razele din adâncul cel mai interior dumnezeiesc.

Voi puteţi auzi *limba duhurilor în armonia intonaţiilor* sau mai bine spus: voi puteţi asculta formele secrete ale creaţiei interioare duhovniceşti deja pe din afară prin urechile voastre de carne. *Cât de mult mai în spate se află aici ochiul faţă de ureche!*

Vedeţi, aşa stau lucrurile şi cu duhul. El este împuternicit în baza unor asemenea amenajări, să primească două lucruri, anume metaforicul exterior şi adevăratul interior esenţial.

În această privire dublă a lucrurilor se află temelia secretului voinţei libere.

Fiecare om, să fie el înfăşurat curat duhovnicesc sau cu materie, se află într-un mod foarte natural *între un exterior şi între un interior.* El poate, conform acestei idei, să vadă tot timpul o grămadă nenumărată de forme exterioare, poate însă şi în acelaşi timp să-şi însuşească tot aşa de mult adevărul interior, curat dumnezeiesc.

Cu *lumina din afară* nu percepe el nimic din ceea ce a văzut decât forma exterioară şi poate de aceea, prin această preluare a formelor, să fie *creatorul gândurilor sale.*

Cu acest gând poate pune în funcţiune voinţa sa liber disponibilă, cum şi când doreşte el.

Nu foloseşte el celălalt, *ochiul interior al luminii dumnezeieşti,* ci se mulţumeşte şi se preocupe doar cu formele, atunci el este un om care se înşeală evident pe sine; căci pentru el formele sunt atâta timp apariţii goale, până când nu le va putea înţelege în profunzime.

Dacă un om are concomitent de la Dumnezeu lumina interioară şi o şi poate vedea, dacă el doar vrea să schimbe interiorul formelor, dar se schimbă el însuşi şi produce alte forme, decât cele ale lor cu o semnificaţie înaltă prin ochiul interior, care este de fapt urechea şi aşa redă el formelor exteriore văzute evident, *evident o mărturie mincinoasă.*

Aceasta am localizat de la rădacină, ce înseamnă în fond şi la urma urmei „o mărturie mincinoasă". Dar în principal este important iar faptul, ca omul să nu vorbesca altfel decât cum este *adevărul dumnezeiesc* în el păstrat.

Dar cel mai profund se prezintă în felul următor situaţia: *dragostea este egală cu lumina adevărului, văzută în interior de la Dumnezeu şi înţelepciunea este egală cu lumina care străluceşte din Dumnezeu în toate spaţiile nemărginite.*

Dacă cineva are dragostea, dar nu o foloseşte, ci prinde doar cu lumina exterioară şi cu lumina voinţei sale împărţite care pe din afară străluceşte din ce în ce mai mult în spaţiu, acela devine din ce în ce mai slab, dar, prin urmarea vizitei lui în toate părţile, devine din ce în ce mai umflat spiritual şi tot mai puţin primitor pentru lumina adevărului necesară de dragostea din Dumnezeu.

Dacă acesta este cazul, atunci devine un asemenea om tot mai diferit de Dumnezeu şi dă de aceea cu fiecare atom al existenţei Fiinţei dumnezeieşti, a cărui oglindă ar fi trebuit să fie, o mărturie mincinoasă de la bază.

Cine primeşte de fapt cuvântul dumnezeiesc dar nu îl urmează pe acesta, ci urmează doar pe acela care îl conduce ochiul şi prin aceasta, îi trezeşte voinţa senzualităţii, acela dă cu fiecare pas pe care îl face, cu fiecare cuvânt pe care îl rosteşte, cu fiecare mişcare a mâinii pe care o face o *mărturie mincinoasă.* Dacă ar dori el să vorbească adevărul dumnezeiesc, cuvântul curat al Evangheliei, *atunci minte* totuşi şi îi dă Domnului o *mărturie falsă, pentru că nu acţionează după cuvânt şi după adevăr.*

Dacă cineva se roagă şi se reculege în faţa lui Dumnezeu, dar nu trăieşte după cuvintele Domnului, acela este un mincinos, atâta timp cât este cald şi viu. Rugăciunea sa este doar o formulă exterioară, a cărui valoare interioară se pierde cu totul, pentru că nu se foloseşte lumina interioară dumezeiască pentru a ilumina şi a insufla viaţă în interiorul acelei forme exterioare.

Este exact aşa de parcă cineva ar privi cu cea mai mare încântare o stea. La ce îi foloseşte toată încântarea şi privirea, dacă nu poate vedea steaua din apropiere, ca o lume minunată? El seamănă aici cu unul flămând în faţa unui dulap închis de pâine. El poate să se uite la dulapul de pâine cu dor sau cu respect, dar se va sătura oare din aceasta? Cu siguranţă nu. Căci, atâta timp cât nu poate muşca în pâine pentru ca s-o primească stomacul, nu-i va fi de nici un folos toate privirile, tot respectul şi încântarea în faţa dulapului cu pâine.

Cum însă se poate deschide dulapul şi se poate sătura de adevărata asemănare dumnezeiască? Cu siguranţă nu altfel, decât dacă foloseşti mijloacele interioare şi cu acestea te îndrepţi spre adevărul grăit de Dumnezeu. Că mai departe se preia de la formele exterioare doar ceea ce este necesar, cum şi cât de departe se găseşte aceasta cu lumina interioară cu corespunderea totală. Atâta timp cât nu este cazul, fiecare mărturie falsă despre adevărul interior dumnezeiesc poate fi o minciună curată faţă de fiecare dintre semenii săi.

De aceea vorbeşte Domnul: „Cine se roagă, acela să se roage în duh şi în adevăr“ şi : „Dacă vă rugaţi, mergeţi în camera voastră“ şi mai departe: „Nu vă gândiţi ce veţi vorbi, căci în acea oră vi se vor aşeza cuvintele în gură. “

Evident, aici se arată gândurile exterioare, care nu sunt adevărate în sine, pentru că sunt gânduri; căci *adevărul este înăuntru*, este motivul acţionării după cuvântul lui Dumnezeu şi se prezintă tot timpul mai bine decât râul gol de gânduri.

De aceea ar trebui, ca fiecare să se ghideze după adevărul interior şi să acţioneze după el. Aşa el va lega din ce în ce mai mult gândurile sale cu lumina interioară şi prin aceasta va ajunge la asemănarea dumnezeiască, în care îi va fi imposibil să fie un mincinos.

Dar ca fiecare, care vorbeşte altfel decât gândeşte şi acţionează altfel decât vorbeşte şi gândeşte, se înţelege de la sine că acela este un mincinos; căci un astfel de om este înmormântat deja cu totul în materia sa dură exterioară şi i-a luat spiritului său cu totul forma dumnezeiască. - Deci şi aici li se spune elevilor această poruncă pentru a cunoaşte adevăratul sens. Şi pentru că ştim aceasta acum, putem să mergem imediat în sala a noua. -

Sala a noua - porunca a-9-a

Noi suntem deja în a noua sală şi descoperim iar acea tablă rotundă, pe care este scris:

„Să nu ceri ceea ce este al semenilor tăi, nici casa, nici boii, nici măgarul sau parcela lor de pământ şi nimic din ceea ce creşte pe aceasta. ” -

Când ne uităm la această poruncă, trebuie să ne pierdem în păreri şi să trecem peste tot aceeaşi critică, pe care am cunoscut-o deja la a şaptea poruncă. Căci şi aici, este iar vorba de proprietate şi ca să nu ceri ceea ce a dobândit unul sau sau altul cu drept.

Cineva să pună imediat întrebarea şi să spună: *cum a putut această poruncă să* fie dată poporului israelit *în deşert,* unde nimeni nu a avut o casă, un bou, un măgar, nici chiar o parcelă şi o cultură pe aceasta? Probabil că şi-a imaginat poporul israelit aceste proprietăţi reciproc. Şi acolo ar putea fi vorba doar de faptul: dacă urmaşul tău îşi va imagina ca posedă ceva asemănător, atunci să nu-ţi imaginezi şi tu ceva asemănător sau să iei imaginaţia aproapelui, aşa de parcă ar fi într-adevăr proprietatea ta sau de parcă ai vrea s-o posedezi.

Eu cred că nu va fi nevoie de prea multe critici, pentru a putea vedea de la prima vedere sensul gol al unei asemenea porunci. O poruncă trebuie să fie ca siguranţa la o realitate tare, prin care pierderea ei ar afecta pe mulţi. Dar ce pierde un arhitect de palate de aer contra alt arhitect de palate de aer, dacă unul din ei ar îndrăzni să încalce legea, ca să construiască tot astfel de palate de aer, eu cred că, pentru a putea cântări o asemenea pagubă, ar fi nevoie de un cântar eteric spiritual foarte fin. La părerea unei anumite secte pe pământ este arhanghelul Mihail dotat într-adevăr cu astfel de instrumente, dar eu sunt totuşi ferm convins: un astfel de cântar fin îi lipseşte cu siguranţă cu desăvârşire.

Eu spun aceast lucru aici, pentru a *vă arăta nimicul total* al unei proprietăţi imaginabile în faţă ochilor. Dacă aşa stau lucrurile însă, *de ce mai este nevoie de o astfel de poruncă,* care cu siguranţă nu poate asigura proprietatea altuia, deoarece nimeni nu posedă o astfel de proprietate şi după această poruncă să nu se ceară aşa ceva?

Aici, se va putea spune ceva: Domnul a prevăzut aceasta, că oamenii îşi vor face în timp printre ei o lege de proprietate şi la această problemă a dat din timp această poruncă, prin care să fie proprietatea, care va urma a oamenilor, asigurată şi nimeni să nu aibă dreptul, să ia proprietatea aproapelui în vreun anume fel. Acesta ar fi un sfârşit frumos! Eu cred, că nu se poate dezonora mai uşor dragostea şi înţelepciunea dumnezeiască, decât printr-o astfel de sentinţă.

Domnul, care cu siguranţă i-ar da sfatul fiecărui om, să nu-şi ia nimic pe pământ, Domnul, căruia îi este groază de bogăţia pământească, să fi dat o poruncă pentru susţinerea cămătarilor, lacomilor, cei zgârciţi şi iubăreţi de sine, o poruncă sigură pentru a trezi invidia reciprocă?

Eu cred că nu va fi nevoie să mai pierd alte cuvinte; căci contradictoriul unei asemnea afirmaţii este clar în faţa ochilor tuturor, pentru a mai fi necesar, să vă explic în lung şi în lat.

Dar pentru ca să înţeleagă şi cei mai orbi, întreb eu un jurist adevărat: pe ce se bazează de fapt dreptul de proprietate? Cine le-a dat primilor oameni dreptul de proprietate asupra unui lucru. Să luăm o duzină de emigranţi pe o fâşie nelocuită. Ei găsesc acea fâşie şi se colonizează acolo. După care drept sau act de proprietate se pot numi ei proprietarii unei astfel de ţări şi să se instaleze acolo ca stapânii de drept?

Eu ştiu deja ce se va spune aici: cine vine primul are dreptul fundamental. Bine, spun eu, cine are atunci de fapt din acei doisprăzece emigranţi drepturi mai mari sau mai mici la acea ţară găsită? Se va spune: amănunţit luat are cel ce a planificat această călătorie sau poate acela care a zărit de pe puntea vaporului prima oară tărâmul are mai mult drept. Bine, dar ce are organizatorul călătoriei în plus faţă de

ceilalţi? Dacă nu ar fi mers cu ei, atunci cu siguranţă ar fi rămas şi el acasă. Ce are primul ce a văzut tărâmul mai înainte decât ceilalţi? Ca poate avea un ochi mai bun decât ceilalţi doisprăzece? Să fie el din cauza acestui avantaj mai presus decât ceilalţi? Deci cu siguranţă trebuie toţi cei doisprăzece să aibă acelaşi drepturi la pământul găsit. Ce vor trebui însă să facă, să realizeze pe pământ acelaşi drept de proprietate? Ei vor trebui să împartă pământul în doisprăzece părţi egale. Cine nu va ştii că la aceasta împărţire vor urma şi discuţiile? Căci cu siguranţă va spune A spre B: de ce trebuie să iau neapărat eu această parte a pământului, care după părerea mea este mai rea decât a ta? Şi B va răspunde din acelaşi motiv: eu nu înţeleg, de ce să schimb eu parcela mea cu a ta. Şi aşa putem să-i lăsăm pe cei doisprăzece colonişti ai noştri să împartă pământul zece ani şi noi nu vom trai, ca această împărţire să fie făcută pe placul tuturor.

Dar dacă s-ar înţelege cei doisprăzece şi ar face acel pământ pentru colectiv; poate să fie datăporunca la unul din cei doisprăzece? Poate unul sau altul să-şi ia ceva, dacă tot pământul îi a tuturora în aceeaşi măsură şi prin aceasta şi produsele de pe pământ, din care poate să ia fiecare după necesităţile sale, fără a-i întinde celuilalt o chitanţă de plată?

Se vede aici în primul caz, că la început n-a fost uşor imaginabilă o creare a dreptului de proprietate. Pentru a vedea, că acesta este într-adevăr cazul, aţi putea voi doar privi la primii colonişti unor oarecare împrejurimi a ţării voastre proprii, de exemplu la aşa numiţii domni- clerici -de mănăstiri, care oarecum au fost primii colonoşti ale anumitor împrejurimi. Dacă ei ar fi făcut faţă împărţirii şi dacă ar fi socotit-o pe aceasta ca fiind bună, atunci ei cu siguranţă n-ar fi format nici un bun obştesc.

Simplu spus şi bine, noi putem face, ce vrem noi, că noi nu vom găsi *nicăieri un drept de proprietate iniţial.* Şi dacă cineva vine în această direcţie cu dreptul său de bază, atunci întreb eu, dacă pe urmaş, la apariţia lui în lume, ar trebui să-l lăsăm omorât imediat ori să-l lăsăm să moară încet de foame? Sau ar trebui să-l izgonim din această ţară, sau să-l lăsăm pe seama milostivirii proprietarilor de pământ, lui însă imediat să-i impunem faţă de aceia această cea mai nouă poruncă?

Eu sunt de părere că, la acest punct, s-ar putea totuşi într-adevăr întreba, din ce motiv un asemenea urmaş să fie făcut un ţap ispăşitor faţă de proprietarii de pământ imediat după prima sa apariţie, pentru care el nu este de vină, în timp ce primii nu pot niciodată să se păcătuiască în acest fel unul împotriva celuilalt? Care jurist poate să-mi dovedească într-adevăr o asemenea purtare, ca fiind cu putere de lege? Eu sunt de părere că, aici, ar trebui să-l faci numai pe un Satan spre a fi avocat, care ar fi în stare să dovedească aşa ceva; pentru că fiecărui om, care gândeşte numai cât de cât corect şi potrivit, ar trebui să-i fie imposibil o asemenea dovada de drept.

Eu văd însă deja că se va spune: La primele colonizări ale unei ţări bineânţeles că nu poate să aibă loc între colonişti nici un drept de proprietate reciproc, mai ales când ei s-au înţeles de comun acord pentru proprietatea comună. Dar între colonializări, care sunt primele formări de stat, intră totuşi cu siguranţă dreptul de proprietate în vigoare, de îndată ce ei s-au constatat reciproc ca fiind în vigoare.

Bine, spun eu, dacă este cazul, atunci fiecare colonie trebuie să se legitimeze cu un drept de proprietate iniţial. Cum însă poate ea aceasta, după ce ea are numai un drept de uz dat de Domnul, dar nici un drept de proprietate?

Dreptul de uz îşi are certificatul în burtă şi pe piele. Unde însă se pronunţă dreptul de proprietate, mai ales dacă se ia în calcul, că fiecare om, orice ar fi el ceresc sau străin, aduce cu sine în stomacul său şi pe piele acelaşi certificat de drept de uz dumnezeiesc şi cu totul valabil, cum îl are cel localnic? Dacă se spune: Dreptul de proprietate îşi are originea lui iniţială în dreptul de uz, atunci această propoziţie anulează orice proprietate specifică, pentru că fiecare are acelaşi drept de uz. Dacă însă se întoarce cazul şi se spune: De-abia dreptul de proprietate îi conferă cuiva dreptul de uz, atunci nu se poate spune împotriva acestui lucru nimic altceva decât vechiul cuvânt de drept: > Potiori jus < , ceea ce vrea să spună cu alte cuvinte tot aşa de mult ca: Omoară atât de mulţi proprietari ai dreptului de uz, ca tu să-ţi poţi însuşi pe deplin ţie singur o bucată de pământ prin puterea pumnului tău.

Dacă le-ar veni apetitul încă câtorva proprietari ai dreptului de uz, să-ţi conteste, conform dreptului lor de proprietate dumnezeiesc, proprietatea ta câştigată prin forţă, atunci omoară-i pe toţi sau fă-i cel puţin într-un caz mai bun supuşi plătitori de bir, ca ei să lucreze pentru tine în sudoarea feţei lor în proprietatea ta câştigată cu forţa şi tu să le poţi atunci măsura dreptul lor de uz după bunul plac al tău.

Cine poate, privit din partea dumnezeiască, să justifice războiul? Ce este el? Nimic altceva decât o cea mai crudă lovitură de violenţă, pentru a-i lua omului dreptul de uz şi în locul acestuia să introduci omului cu forţa un drept de proprietate, ceea ce înseamnă, să distrugi dreptul *dumnezeiesc* şi în locul acestuia să introduci unul diabolic.

Cine ar putea într-adevăr, după această concluzie, să aştepte de la Dumnezeu o lege, care să anuleze legea dreptului de uz iniţială, certificându-se limpede în fiinţa fiecăruia că este dumnezeiască şi în locul acesteia să pună cu putere de lege o lege de proprietate diabolică cu forţa şi autoritatea dumnezeiască? - Eu sunt de părere, că sensul contradictoriu al acestei afirmaţii este limpede ca soarele şi clar vizibil chiar pentru un orb şi este de cuprins cu mâini bagate în mănuşi.

Din aceasta reiasă însă, că *această lege* cu siguranță *trebuie să aibă o altă semnificație,* decât cum o înfățișează oamenii, unde ea asigură numai proprietatea. Ca lege dumnezeiască, trebuie doar să fie valabilă şi în toate cerurile din adâncimea ordinii dumnezeieşti. Unde însă posedă cineva case, boi, măgari şi pământuri în cer? În cer, sunt numai oameni cu dreptul de uz şi Domnul singur este cu drept de proprietate. - Noi vrem de aceea de îndată se trecem la adevăratul sens al acestei legi. -

Considerații la legea a- 9 -a

Inainte, însă, ca noi să vrem să pronunțăm deplina soluție, va fi necesar, să punem înante încă câteva afirmații, prin care câtorva mult mâncători juridici şi propovăduitori de drepturi ale omului prea înşcolați să le fie închisă gura. Pentru că aceştia ar putea să deducă cumva dreptul de proprietate de la dreptul de strângere, prin care ei ne-ar putea învinge cel puțin aparent. De aceea, vrem noi să ne şi baricadăm în această idee.

Nu este într-adevăr de negat faptul că fiecare trebuie să aibă înainte de dreptul de uz dreptul de strângere. Pentru că dacă înainte cineva nu-şi ia ceva şi îşi găteşte cu mânile sale şi cu puterea sa, el nu poate să-şi facă valabil dreptul sau de uz. Acest lucru este o dată corect, înainte ca cineva să-şi bage un mar în gura sa, trebuie el să-l ia din pom sau de pe jos.

Pentru „dreptul de strângere" are el tot aşa de prezentat mai multe dovezi dumnezeieşti. Dovada Nr. 1 sunt ochii. Cu aceştia trebuie el să vadă, unde este ceva. Dovada Nr. 2 sunt picioarele. Cu acestea trebuie el să mişte acolo, unde este ceva. Dovada Nr. 3 sunt mâinile. Pe acestea trebuie el să le întindă şi să ia, de unde este ceva. Deci, conform acestor dovezi, are omul dat de la Domnul dreptul de strângere ca drept de la început spre posesia lui indiscutabilă.

Nu s-ar putea însă spune aici: Nu este atunci ceea ce-a fost strâns pe deplin proprietatea aceluia, care conform dreptului său de strângere dumnezeiesc le-a strâns pentru folosul lui? Are acum un altul dreptul, să-şi îndrepte mâinile sau cerința lui după acelea, ce aproapele său şi-a strâns? Pentru că, evident, un drept condiționeză pe celălalt. Dacă eu am de la făcător dreptul de uz natural, care stă scris în stomac şi pe piele, atunci trebuie eu să am şi dreptul de strângere, pentru că fără dreptul de strângere nu pot satisface dreptul de uz.

Ce îmi foloseşte însă dreptul de strângere, dacă el nu-mi asigură bucata de mâncare, pe care o duc la gură? Pentru că dacă fiecare are dreptul, să-mi ia mărul din mâna, pe care eu l-am luat cu mâna mea şi conform dreptului meu de strângere, pentru că el este cumva prea comod, să-şi ia singur unul, atunci eu evident că mor cu dreptul meu de uz în brațe şi trebuie vrând nevrând să mor de foame.

Este de aceea necesar, ca dreptul de strângere să poată revendica cel puțin asupra dreptului de proprietate, ceea ce el şi-a strâns, pentru că altfel, nu se poate gândi într-un mod cinstit la nici un drept de uz.

Cu acest drept de strângere se conecteaza *dreptul de preparare* şi *dreptul de pregătire.* Dacă nu-mi este însă permis, să fac valabil dreptul de proprietate pe deplin asupra ceea ce eu am preparat şi am pregătit, atunci toată puterea de activitate este pe degeaba şi eu sunt nevoit, mai întâi toate lucrurile comestibile să le mănânc crude în ascuns şi în al doilea rând, să merg tot timpul dezbrăcat. Pentru că dacă îmi fac o haină şi un altul, care este prea puturos pentru această acțiune, mi-o ia conform dreptului său de uz, întrebare, ce mină trebuie să facă deci la aceasta fapta dreptul meu propriu de uz?

Dacă eu îmi zidesc o casă într-un ținut mai friguros şi nu am la aceasta nici un drept de proprietate conform dreptului de strângere şi de pregătire, atunci poate prima societate care mă întâmpină să mă alunge din casă şi ea însuşi să exercite asupra acesteia dreptul ei de uz în locul meu.

Din aceasta este însă limpede, că, cu dreptul de achiziție natural trebuie să-i fie dat omului care exercită o meserie un oarecare drept de proprietate prerogativ (legal străvechi), fără un asemenea drept de proprietate, privit la lumină, nu se poate nici măcar imagina o societate umană, ca fiind posibil să existe.

Dacă, însă, acum, dreptul de strângere şi de pregătire este dat ca fiind pe deplin valabil, atunci trebuie şi o bucată de pământ, pe care eu am cultivat zarzavaturi, ca un pom, pe care l-am plantat şi l-am altoit, să-mi fie adjudecat prerogativ ca proprietate.

Intrebare însă mai departe: Cine îmi adjudecă aşa ceva la începutul unei colonii? Treaba se poate uşor explica. Coloniştii aleg din mijlocul lor un şef liber de toată lăcomia şi în acelaşi timp şi cel mai înțelept. Acestuia îi conferă drepturile de împărțire şi de adjudecare, sub asigurarea reciprocă de protecție cu jurământ pentru menținerea în funcțiune şi urmarea cuvântului său. În consecința acestei asigurări, este respins înapoi unul sau altul care se împotriveşte de la acei iubitori de ordine în bara justiției din partea căpeteniei. În ceea ce priveşte mijloacele, cum şi prin ce, nu sunt ele importante, pentru că acestea pot şi trebuie să fie stabilite şi atunci mânuite după măsura de împotrivire.

Cine nu vede aici cu prima privire supunerea şi prima întemeiere monarhică a unui stat? Cine însă nu acceptă în acelaşi timp, ca, de îndată ce dreptul de strângere, dreptul de achiziționare şi cel de preparare

este sistematic legat cu un drept de proprietate prerogativ, nimănui nu i se poate îngrădi dreptul de strângere, de achiziționare şi de preparare pe proprietatea lui atribuită. În caz contrariu, trebuie să fie şeful conducător doar nu mai cu seamă interesat în direcția de a-i încuraja pe cei pe care îi conduce atât de mult pe cât posibil spre hărnicia de strângere şi de preparare pe proprietățile lor date într-un mod specific. Şi cu cât mai mult îşi adună cineva pe proprietate sa prin hărnicie, într-o cu atât mai bună situație el se transpune, să îndeplinească dreptului său de uz garanția neângradită.

Dacă este o dată stabilit într-un mod necesar acest drept de proprietate spre asigurarea dreptului de strângere, de achiziționare şi de uz, atunci această lege trage neapărat după sine dreptul de păşune, pentru ca fără acest drept nu este nimeni un proprietar în drept de proprietate a posesiei adjudecate lui de şef.

Acest *drept de păşune* însă*,* condiționeaza mai întâi o măsurare exactă. Dacă sunt o dată limitele bine trase, atunci de-abia poate fiecare proprietar să facă uz de dreptul de păşune sau de dreptul de apărare a proprietății sale.

Acest drept de păşune nu este realizabil fără păzitori împuterniciți. Trebuie, deci, să se dispună *oameni de apărare*, care au dreptul nelimitat, să asigure granițele fiecăruia. Ei trebuie de aceea să aibă dreptul de executor, deci un drept de pedepsire şi de aplicare de pedeapsă corporal. Cine însă ar trebui să conducă aceşti oameni de apărare? Cu siguranță nimeni altcineva decât şeful conducător al întregii colonii.

Aici, avem deci necesară formarea *castei de militărie,* în acelaşi timp, însă şi constatarea unei puteri neângradite a şefului, care acum deja prin oamenii săi de apărare poate porunci şi sancționa poruncile lui.

Dacă noi am ajuns aşa de departe, cine mai poate aici încă apărea şi să spună: Constituțiile de stat actuale nu sunt bazate pe dreptul dumnezeiesc? Da, unui critic totul îi este potrivit, numai că încă nu poate înțelege dreptul de supremă proprietate a unui monarh. Eu spun însă: Dacă am dovedit ce a fost mai înainte, ceea ce a fost cu mult mai greu, atunci se poate foarte uşor dovedi pe lângă aceasta dreptul de suprema proprietate a unui monarh.

\- Noi vrem să vedem.

Dacă din partea şefului conducător este totul proprietate de drept şi şeful pentru apărarea coloniştilor primeşte soldați apți de muncă, atunci nu are oare şeful două drepturi să-i întrebe pe coloniştii, pe care i-a fericit cu înțelepciunea sa şi să spună: eu sunt în mijlocul vostru, am avut grijă de voi prin înțelepciunea mea şi voi m-ați făcut chiar de aceea conducătorul vostru, pentru că ați recunoscut că eu sunt omul cel mai puțin lacom dintre voi.

Prin urmare, eu am împărțit cu dreptate pământul între voi şi am grijă cu înțelepciunea mea şi cu soldații înțelepți ghidați de proprietățile voastre. Dar, prin urmarea împărțirii, am uitat cu totul de mine din cauză că sunt cel mai nelacom. Dar voi veți înțelege cu siguranță, dacă vă pasă de ghidarea mea înțeleaptă, că eu nu pot trăi cu aer. Ce să am eu spre întreținerea mea pentru a putea trăi? Timp ca să strâng nu am, căci eu trebuie să folosesc timpul cu gânditul cum se pot asigura din ce în ce mai bine proprietațile voastre.

Voi veți putea deci înțelege, că un muncitor scump este demn şi de răsplata lui. De aceea spun eu, ca voi să vă înțelegeți cu toții să-mi asigurați mie un trai cu bunurile voastre păzite de mine. Eu pot cere aceasta cu un drept cu atât mai mult, pentru că menținerea averii voastre depinde doar şi numai de menținerea mea. Lângă ținerea mea, este nevoie şi de cea a soldaților pentru că nici ei nu au timp de lucrat, deoarece trebuie să păzească granițele voastre în perfectă ordine.

Propria voastră sănătate şi bunăstare trebuie să vă fie în fața ochilor, că eu şi soldații nu avem absolut nici un venit şi că de aceea fiecare dintre voi pentru bunăstarea lui trebuie să se îndure la o anumită taxă.

Această *cerere* spusă pare pentru toți coloniştii foarte dreaptă şi adevărată şi ei se îndură să plătească acel impozit. Pe această cale are conducătorul deja un prim drept natural, chiar dacă nu are dreptul suprem, ci totuşi a impus coloniştilor legea ca să fie el coproprietar.

Intre dreptul de proprietar şi coproprietar este însă aşa o prăpastie mică, că şi un copil micuț poate să bage mâna altui copil într-un sac. Şeful trebuie aici doar să spună: dragii mei colonişti! Nu poate să nu vă fie cunoscut, că o altă colonie ca noi s-a stabilit în cealaltă parte. Dar pentru ca să ne apărăm de ea, trebuie să-mi dați drepturi nelimitate, deoarece atunci când vin situațiile de urgență să fiu eu ca şeful voastru un fel de proprietar suveran al proprietățiilor voastre şi într-un asemenea caz, să aranjez eu granițele după înțelepciunea mea. Eu trebuie să am dreptul, în numele vostru al tuturor pentru bunăstarea voastră să negociez cu o națiune dacă aceasta se dovedeşte a fi mai puternică decât noi.

Mai departe trebuie să înțelegeți că eu, ca conducătorul vostru, trebuie să am un loc stabil în mijlocul vostru, unde mă pot menține şi apăra spre folosul vostru. Dar nu este destul pentru siguranța mea şi bunăstarea voastră, ca voi să-mi construiți o casă, ci în jurul casei trebuie să fie şi un anumit număr de case pentru oastea mea. Aceasta înseamnă de fapt cu alte cuvinte: voi trebuie să-mi construiți în

mijlocul vostru o casă (resedință), în care sunt întru totul sigur, atât cât față de atacuri străine cât şi de posibilele voastre atacuri.

Noi vedem aici cu ochiul limpede, cum monarhul se declară ca proprietar suprem al pământului. Dar aceasta nu va fi de ajuns. Noi vom auzi şi alte motive şi acestea din gura fondatorului, pentru că el vorbeşte astfel mai departe:

Dragii mei colonişti, motivul de neclintit pentru construirea unei case solide pentru mine în mijlocul vostru v-am explicat spre binele vostru. Deci, aici ați avea primul motiv. Dar ascultați-mă în continuare: pământul este întins; este imposibil ca eu să fiu peste tot. De aceea vreau să vă testez şi după aceea vreau să aleg pe acei mai înțelepți ca să-i pun ca locțiitorii mei în țară. Aceşti locțiitori trebuie îngrijiti şi ascultați exact aşa ca şi pe mine.

Dacă i se va face o nedreptate unui sau altui subaltern, de locțitorii aleşi prin înțelepciunea mea, atunci are acesta în orice caz dreptul, să se plângă la mine, unde după aceea poate fi asigurat, că îşi va primi dreptatea în funcție de împrejurări. Dar, în schimb, trebuie să-mi dați acordul pentru binele vostru, ca să pre-întâmpinăm certurile, să vă conformați fără nici un cuvânt sentinței finale. În caz opus, trebuie ca fiecare să-mi dea dreptul, să-l oblig cu forța pe cel neascultător pentru a urma indicațiile mele. Dacă toate aceste sunt în ordine, de abia atunci veți fi într-adevăr un popor fericit.

Noi vedem aici un al doilea pas făcut de toți conducătorii:. Nr. 1 pentru conducere absolută şi Nr. 2 pentru posedarea totală a pământului. Şi aşa am arătat primul motiv bazat natural la vedere. Acest motiv poate fi cel natural, de la societatea omenească neapărat numit. Dar cineva vă spune o dată: aceasta este în sine tot aşa de natural de drept, cum este drept ca omul are nevoie de ochi pentru a putea vedea şi de urechi pentru a putea auzi. Noi ne uităm la coloniştii aceştia de început şi vedem într-adevăr că sunt plini de ascultare față de conducătorul lor.

Dar chiar de la această ascultare încep coloniştii a se teme din ce în ce mai mult în fața conducătorului lor. Şi în această teamă se întreabă ba unul ba altul reciproc: care este oare motivul, ca dintre noi toți doar acel om este aşa de deştept şi noi toți suntem față de el adevărați prostănaci? Această întrebare cât de neimportantă pare ea la început, este foarte importantă şi prin răspunderea ei se avizeaza de fapt un monarh ca stăpân al pământului. Aceasta pare ciudat, ar trebui să spună câțiva la început, doar puțina răbdare şi noi vom vedea această problemă din cu totul alt unghi! -

Sensul interior al poruncii a-9-a

Vedeți, până acum am văzut că totul s-a dezvoltat pe motivul naturii; dar lipseşte orice sancțiune mai înaltă dumnezeiască, prin care doar omul de pe pământ şi mai ales în starea sa simpla naturală, poate face observații la toate acele care i-a impus conducătorul lui.

Cu cât mai mult un asemenea monarh primitiv îşi conduce poporul la început înțelept şi cu cât mai mult începe să se convingă populația, că, conducătorul este într-adevăr înțelept, cu atât mai mult vor începe să se întrebe reciproc: de unde are acesta oare toată înțelepciunea sa şi noi de unde avem toată prostia noastră? Poporul nu ştie nimic sau foarte puțin despre Dumnezeu, dar conducătorul are mai mult sau mai puțin habar.

De ce are el nevoie acum, dacă poporul din pricina naturală stă mai mult sau mai puțin ordonat, mai ales atunci când aude din multe părți asemenea întrebări? El îi cheamă pe cei mai deştepți, le vorbeşte despre o ființă mai înaltă, ce a creat totul şi ce conduce totul. Spune atunci el spre a răspunde la acea întrebare, ca spre bunăstarea lor a primit înțelepciunea de la acea ființă înaltă. El arată poporului credul cu o uşurință mare existența de necontestat a unui nemărginit, creator şi conducător Dumnezeu şi că doar aceia primesc acea înțelepciune de la acea dumnezeitate, care sunt numiți pentru a fi conducători ai popoarelor.

Aceasta vrea să însemne aşa de mult că: „Din milostivirea Domnului” sau cum era la romani: < Favante Jove > . Dacă este făcut acel pas, atunci este conducătorul şi stăpânul gata şi stă acum desăvârşit de sigur în mijlocul regatului, ajutat de necesități naturale mari şi de cele spirituale şi mai mărețe.

Fiecare care a citit aceasta cu mare atenție trebuie să spună în sfârşit: adevărat, la toate acestea nu se poate spune nimic, căci sunt legate strâns de primele diplome naturale ale fiecărui om, că nu se poate nici cel mai mic fir de ață să fie separat în două, pentru a nu distruge până la temelii o societate întreagă de oameni fericiți. Căci se poate lua orice şi atunci se va putea observa defectul imediat în principiile naturii ale fiecărui om.

Dar dacă lucrurile stau aşa, atunci este limpede ca lumina zilei, că Domnul cerului şi al pământului a dat această poruncă doar pentru asigurarea totală a unei anumite proprietăți pentru menținerea primelor principii naturale. Şi aşa nu poate avea nici un alt sens această poruncă decât ce spun cuvintele.

Căci dacă s-ar dori sau s-ar putea să i se dea un alt sens acestei porunci, atunci se ridică prin aceasta motivul principal de sancționare al unei ființe înalte a primei comunități naturale de cetățeni. Dreptul de proprietate, dacă este anulat, anulează cu sine primele documente a fiecărui om şi nimeni nu mai poate strânge sau face ceva. Dacă nu poate aceasta, atunci se duce pielea şi stomacul lui şi omul va avea de îndurat o existență mai grea decât orice animal. Cu luarea sensului de cuvinte a acestei porunci se ia şi oricare conducător suveran şi omenirea stă în prima stare naturală de haos sub împărăția animalelor.

Acest lucru este corect, dragii mei prieteni şi frați. Noi am văzut până acum, că, prin expunerea sensului interior duhovnicesc, sensul natural exterior n-a fost niciunde rănit în efectul său drept. Noi am văzut de asemenea, că prin necunoaşterea sensului interior o poruncă dată se observă şi s-a observat ori numai foarte greu sau nu arareori de-abia în a treia parte, câteodată însă nici de loc.

Dacă însă o poruncă este recunoscută după sensul interior, atunci reiasă de la sine observarea naturală, exact aşa, cum cineva ar pune un răsad bun în pământ. Acolo, se va dezvolta atunci de la sine din el planta purtătoare de fruct, fără ca omul să folosească la aceasta o manipulare, care oricum nu duce la nimic.

Şi aşa este cazul şi la această poruncă. Dacă ea este *recunoscută* şi *urmată în interior,* atunci se elimină de la sine toate noțiunile exterioare, care ating sensul strict al literei, ca urmare a ordinii bune dumnezeieşti. Dacă însă, nu este acesta cazul şi ne ținem doar de sensul exterior, atunci anulăm tocmai prin aceasta toate documentele de drept din începuturi ale omului. Domnitorii devin tirani şi supuşii devin zgârciți şi cămătari. Pielea blânzilor este trasă peste toba de militarie sau bine intenționații măgari de supuşi devin unelte de joacă viclene ale puternicilor şi cămătarilor.

Urmarile acestor stări sunt răscoale populare, revoluții, răsturnări revoluționare de stat şi distrugeri, amărăciuni populare reciproce, atunci urmează războaie de lungă durată şi sângeroase, foamete, pestilență şi moarte.

Cum sună însă în consecință acel sens, prin a cărui urmare trebuie toate popoarele să găsească fericirea lor de nezdruncinat limitată în timp şi veşnic? El sună foarte scurt astfel:

Cinstiti-vă între voi din dragostea frățească reciprocă şi adevărată şi nimeni să nu-l invidieze pe celălalt, dacă el de la Mine, creatorul, a fost mai mult miluit din cauza dragostei lui mai mari. Cel mai mult miluit, însă, să lase ca frate cât de mult este posibil avantajele lui ieşite din acest fapt în folosul tuturor fraților săi, căci, astfel, voi întemeia între voi o uniune veşnică de viață, pe care nici o putere veşnic nu va fi în stare să o distrugă!

Cine nu acceptă în primul moment din această expunere, ca, prin observarea ei, nu este îndoit nici măcar o iotă din sensul textual. Şi cât de uşor este atunci de privit natural această pruncă, dacă o privim astfel din punct de vedere duhovnicesc. Pentru că cine îl respectă pe fratele său în inima lui, acela va respecta şi strângerile şi amenajările lui. Prin privirea duhovnicească a acestei porunci se preântâmpină toată cămătăria şi toată dobândirea lacomă exagerată, care însă numai în sensul textual singur găseşte împuternicitul său avocatul sau sancționat. - O mică privire de după ne va pune toată aceasta încă în lumina cea mai clară. -

Despre binecuvântarea limitării înțelepte

Nu este de loc descris în toate acestea, precum în poruncă, duhovnicesc şi natural, ca fiind o faptă păcătoasă sau greşită, dacă cineva îşi însuşeşte ceea ce a strâns şi a preparat cu mâinile sale pentru necesitatea lui şi anume într-o asemenea măsură, ca vecinul său să nu aibă de loc dreptul, să-i conteste în oricare formă un asemenea drept de posesie. În contrariu, găseşte fiecare în acest lucru numai o asigurare deplină a proprietății sale dobândite într-un mod legitim.

Desigur, însă, este fiecăruia de poruncit în toate cele spuse, ca şi în porunca însuşi *o limitare înțeleaptă* în dreptul de a strânge. Ca poruncă vrea să aibă însă acest scop în sensul natural chiar reieşind din ordinea dumnezeiescă, se lasă deovedit limpede ca soarele din primele documente de posesie din începuturi înăscute în fiecare om. Cum însă? Acest lucru vrem să-l vedem imediat.

Cât necesită primul competent de drept în om, anume stomacul, după măsura dreaptă? Aşa ceva poate sigur fiecare mâncător cu măsură să determine cel mai exact. Dacă presupunem, că un mâncător cu măsură are nevoie pentru o zi de un kg. şi jumătate de mâncare, ceea ce se poate calcula uşor pe treisuteşaizecişicinci de zile. Aceasta este în consecință necesitatea cu drept natural al unui om. Acest cvantum are el voie să-şi strângă pentru el, an de an. Dacă are el femeie şi copii, atunci poate el să-şi strânga acelaşi cvantum pentru fiecare persoană şi el a acționat aici pe deplin conform dreptului său natural. Unui mâncător puternic, care trebuie să facă mai ales munci grele, să-i fie dat voie să strânga o măsură dublă.

Dacă acest lucru este privit în general, atunci pământul nu va mai avea de îndurat niciodată o strâmtorare. Pentru că de la Domnul este făcut astfel spațiul ei de parcelă roditor, ca, la lucrarea şi

împărțirea potrivită a pământului, pot găsi douăsprezece milioane de oameni o subzistență pe deplin îndeajunsă. În timpul actual însă, trăiesc de-abia puțin peste o mie de milioane de oameni pe pământ şi printre aceştia sunt în jur de şaptesute de milioane de nevoiaşi.

În ce constă motivul acestei situații? Pentru că tocmai condițiile acestei legi dumnezeieşti, care este întemeiată pe natura fiecărui om, nu sunt aduse în practicarea vie.

Să mergem însă mai departe. Cât de mare este aici un om şi cât are el nevoie pentru acoperirea pielii sale, se poate tot aşa de uşor măsura. Să-i fie însă fiecărui om permis, să-şi procure după structura anotimpurilor o acoperire a pielii în patru forme. Aceasta este măsura de măsurat natural potrivită pentru colecționarea stofelor de haină şi prepararea aceleiaşi. Eu vreau însă încă o dată aşa de mult să completez, în ceea ce priveşte îmbrăcămintea de peste şi de patru ori aşa de mult pentru lenjeria de dedesubt şi acest fapt din cauza schimbării igienice.

Dacă această măsură de măsurat este aplicată, atunci pe toată suprafața pământului nu va mai exista nici un om gol. Dar dacă, pe pământ, sunt construite fabrici imense de stofe de îmbrăcăminte, care cumpără materia primă la prețuri de ruşine obținute prin constrângeri, din acestea fac atunci un număr nesfârşit de lucruri de îmbrăcăminte cu mult mai mult luxurioase decât folositoare, acestea le vând mai ales la prețuri strigătoare la cer omenirii nevoiaşe, atunci însă şi mulți oameni înstăriți îşi schimbă cu mai mult de o sută de ori hainele în decursul a zece ani, mai ales din partea genului feminin - atunci este conturbată această proporție drept naturală în cel mai imens grad. Să mergem însă mai departe.

Cât de mare trebuie în sfârşit să fie o casă, pentru a adăposti corect şi cinstit câțiva oameni şi slujitorii necesari? Mergeți la țară şi convingeți-vă şi voi veți ajunge despre acest lucru cu siguranță la convingerea, că la o adapostire potrivită şi confortabilă nu este nevoie de palate şi castele cuprinzând o sută de camere.

Ce este peste o asemenea măsură, este împotriva ordinii lui Dumnezeu şi astfel, împotriva poruncii Sale.

Cât de mare trebuie să fie aşadar o parcelă de pământ? Să luăm ca exemplu un pământ care dă un volum de roade acceptabil. Pe acesta se poate recolta la prelucrare medie şi anume pe o suprafață de *o mie de metri pătrați* ai voştri, pentru un om chiar şi în anii mai slabi o necesitate de hrană pentru menținerea în viață pe deplin îndeajunsă şi durabilă un an de zile. La un pământ bun este îndeajuns jumătate, la un pământ prost lăsăm să fie valabil dublu cât pământul mediu. Atâtea persoane câte sunt în consecință într-o casă de familie, de atâtea ori are voie să ia în proprietate această suprafață exactă de pământ într-un mod drept natural. Noi vrem însă să fim destul de darnici în calculele noastre şi îi dăm unei persoane dublu şi stabilim aceasta drept natural şi pe deplin valabil de la Dumnezeu. Dacă pământurile ar fi aşa împărțite, atunci ar putea tot aşa găsi peste şapte mii de milioane de familii pe suprafața pământului proprietatea lor de pământ pe deplin asigurată.

Cum însă se află pe pământ situația de acum cu împărțirea pământurilor, aşa aparține pământul puținilor proprietari de pământ. Tot poporul rămas este numai ori coproprietar, arendaş sau proprietar cu al doilea drept şi partea încă cea mai mare a poporului pe pământ nu are nici măcar o piatră, pe care ar putea-o pune sub cap.

Cine, conform acestor constatări, deține ceva în orice direcție peste această măsură dată acum, acela o deține împotriva legii dumnezeieşti şi împotriva legii naturale şi poartă la sine ca proprietar tot timpul păcatul împotriva acestei porunci. Această cădere în păcat este el numai aşa în stare de o a diminua, dacă el deține cea mai mare măsură de dărnicie şi să se vadă oarecum numai ca un iconom, care prelucrează proprietatea lui mare pentru un număr drept de oameni care nu au nimic. - Cum însă aşa ceva sta la temelie în această poruncă, vrem noi să vedem în al doilea punct al acestei priviri din urmă. -

Cine păcătuieşte împotriva ordinii din începuturi dumnzeieşti a poruncii a-9-a

În al doilea rând, exprima evident şi limpede porunca însuşi limitarea înțeleaptă a dreptului de strângere şi de prelucrare. Dacă noi punem pe lângă spre analiză acel lucru specific din temelie şi relativ arată în primul punct, atunci a-9-a poruncă doar se rezumă exact la acest lucru, întrucât ea interzice în mod precis, să ai o aspirare spre acel lucru, care îi aparține celuilalt.

Ce este deci al celuilalt? Al celuilat este exact aşa de mult pe pământul făcut de Domnul spre întreținerea generală, cât îi dă măsura lui de drept natural şi provenită din necesitățile sale. Cine, conform acestor idei, strânge şi prelucrează peste această măsură, acela *păcătuieşte* deja *în primul grad* într-adevăr împotriva acestei porunci, întrucât în această poruncă chiar dorința nestapânită este deja arătată ca fiind pasibilă de pedeapsă.

În al doilea grad păcătuieşte purtătorul față de această poruncă, care este prea leneş, să exercite dreptul său de strângere de la început cuvenit lui, la aceasta mergând numai tot timpul cu dorul aprig, să se facă stăpân pe ceea ce a strâns şi a prelucrat celălalt, conform dreptului natural din începuturi.

Noi vedem astfel, se poate păcătui împotriva acestei porunci *în două feluri,* anume mai întâi printr-o lăcomie peste măsură de strângere şi de prelucrare, în al doilea rând prin omiterea pe deplin a acesteia. Pentru amândouă cazuri, însă, stă în picioare această poruncă, sunând la fel cu limitarea înţeleaptă, aici. În primul caz limitează ea lăcomia peste măsură a strângerii şi a prelucrării, în la doilea rând limitează lenea şi intenţionează prin aceasta o cale de mijloc potrivită; pentru că ea nu exprimă altceva decât respectul unit cu dragostea pentru necesitatea drept naturală a aproapelui.

Se va replica aici şi se va spune: Există în timpul actual oameni foarte bogaţi şi înstăriţi, care, la toată bogăţia şi înstărirea lor, nu posedă nici o palmă pătrată de proprietate funciară. Ei s-au transpus într-o mare bogăţie de bani prin speculaţii de comerţ norocoase sau prin moştenire şi trăiesc acum din dobânzile lor legale. Ce să fie cu aceştia? Este avuţia lor, după dreptul din început dumnezeiesc, legal natural sau nu? Pentru că ei nu îngrădesc prin posesia lor de bani proprietatea funciară a nici unui om, întrucât nu vor niciunde să-şi cumpere ceva, ci împrumută banii lor la posturi bune pentru dobânzile legale; sau fac afaceri de schimb altundeva permise şi îşi măresc astfel capitalul lor de început în fiecare an cu multe mii de galbeni, în timp ce conform dreptului de necesitate naturală ei nu au nevoie nici de a suta parte a câştigului lor anual pentru întreţinerea lor bună. Ei sunt la aceasta însă, de altfel, nu rar oameni foarte temeinic respectând legea şi câteodată şi binefăcători. Greşesc şi aceştia împotriva poruncii a-9-a a noastră?

Eu spun aici: este tot una, dacă cineva într-un fel sau altul posedă mai mulţi bani sau pământ decât are el nevoie. Acestea toate sunt echivalente. Căci dacă eu am aşa de mulţi bani, ca să-mi pot cumpara mai multe hectare de pământ prin lege statală, atunci aceasta este exact aşa de mult, de parcă eu aşa fi luat într-adevăr cu forţa pentru acei bani hectarele acelea. Din contră este mult mai rău şi încalcă foarte mult ordinea dumnezeiască. Căci cine ar poseda atâta proprietate, acela ar trebui să lase câteva mii de oameni să-şi câştige existenţa, deoarece pentru el personal nu ar fi în stare să-şi lucreze aşa de mult pământ.

Dar să ne uităm la un om care nu are nici o proprietate, dar totuşi aşa de mulţi bani că îşi poate cumpăra o împărăţie întreagă. În cel mai strict caz poate să administreze singur acei bani, sau îi trebuie cel mult câţiva contabili, care primesc în comparaţie cu venitul lui un salar minim, care de multe ori nu ajunge, să-şi satisfacă necesităţile, mai ales atunci când au şi o familie.

Nici un astfel de posesor de bani nu poate în nici într-un fel şi chip să se scuze, cum a putut ajunge la bani, dacă a fost prin speculaţii, dacă prin loterie sau dacă printr-o moştenire. În orice caz stă în faţa lui Dumnezeu exact aşa ca un tăinuitor lângă un hoţ. De ce ar putea întreba cineva aici?

Ce înseamnă a se îmbogăţi prin speculaţii norocoase? Aceasta nu înseamnă nimic altceva decât a lua lucrul drept al multor cămătari şi prin aceasta să le sustragi multora câştigul pentru a şi-l putea însuşi. Intr-un asemenea caz este un om care a devenit prin speculaţii norocoase bogat, un adevărat hoţ. La un câştig de loterie este el în acelaşi fel, deoarece primeşte partea multora. La o moştenire este el un tăinuitor, care ia averea strămoşilor săi şi o aduce în posesia sa, deoarece aceştia au putut-o strânge doar în acele două feluri de mai sus menţionate. -

Gândurile de exploatare - cel mai condamnabil lucru în faţa Domnului

Aici însă, se va spune: această dispoziţie sună ciudat; căci ce poate face moştenitorul, dacă a primit bogăţia prin lege de la părinţii săi sau de la alte rude de-ale sale? Ar trebui ca la această moştenire să-şi calculeze partea naturală şi să-şi ia din moştenire doar atât, cât este acea parte şi celelalte părţi să le facă cadou ori şi cui? Sau să ia oare toată averea, dar din acea avere să privescă doar o mică parte proprietatea sa şi marea parte s-o folosească ori pentru acei leneşi care au ajuns la strâmtoare sau acea mare parte s-o dea pentru şi spre scopuri bune la astfel de centre, adică la acei şefi de acolo?

Această întrebare este aici aşa de bună ca una, la care, din obişnuinţă, nu se dă un răspuns sau în cel mai bun caz un răspuns foarte scurt. Este oare legea dumnezeiască şi legile de stat sau înţelepciunea dumnezeiască şi atenţia şi politica mondială şi aşa zisa diplomaţie tot acelaşi lucru? Ce vorbeşte de fapt Domnul? El vorbeşte: „Tot ce este mare în faţa lumii, este în faţa lui Dumnezeu o grozăvie! “

Dar ce există mai mare pe lume decât puterea abuzivă a statelor, care, privite din partea dumnezeiască, nu mai decid după părerea dumnezeiască, ci doar după înţelepciunea statală şi lumească, care constă în politică şi diplomaţie şi subjughează popoarele şi puterile proprii le foloseşte doar pentru a putea explora?

Dacă este deja o ruşine şi o grozăvie, dacă un om înşeală unu, doi sau trei fraţi de-ai săi, cu cât mai groaznic trebuie să fie în faţa lui Dumnezeu, dacă oamenii încearcă cu forţa să se încoroneze şi să se ungă, pentru ca după această încoronare şi ungere să poată înşela întregi popoare cu tot felul de

avantaje, ori prin aşa zisă deşteptăciune statală, sau, dacă aceasta nu este suficientă, cu forţa groaznică şi deschisă! -

Eu cred că din această mică propoziţie se poate înţelege bine, cât de mult întâmpină drepturile la majoritatea statelor ordinea dumnezeiască. Eu mai cred şi faptul, când vorbeşte Domnul cu tânărul bogat: „Vinde toate bogăţiile tale şi împartele celor săraci, tu însă urmează-Mă şi aşa îţi vei găsi comoara în ceruri “, deci este suficientă această propoziţie, pentru a putea înţelege, ce fel de împărţire trebuie să facă omul lumesc bogat cu averea sa, dacă doreşte ca să cultive împărăţia lui Dumnezeu. Dacă nu face aceasta, atunci trebuie să vadă cum se va descurca când îl va nimeri decizia finală, care a rostit-o Domnul asupra tânărului trist, adică, că o camilă va intra mai uşor printr-un ac de cusut decât un astfel de bogat în ceruri! La care bineânţeles trebuie ţinut cont şi de stare, că Domnul a luat decizia cât se poate de cruntă asupra unui tânăr, deci cu siguranţă a vorbit despre un moştenitor.

Aici se va putea spune bineânţeles: de ce a trebuit să apăra aici neapărat „un tânăr bogat“ şi de ce nu un speculant experimentat, căruia i-ar fi putut spune Domnul dezacordul sau total pentru bogăţiile lumeşti? Răspunsul este foarte aproape: tânărul nu a fost încă un adevărat administrator de avere, ci el a fost încă pe punctul, din care un tinerel nu poate respecta prea bine bogăţiile lumeşti. Din acest motiv, s-a putut apropia un timp scurt de Domnul, pentru a auzi de la El indicaţiile drepte pentru folosirea averii sale. Doar la recunoaşterea voinţei dumnezeieşti pică el de la Domnul şi se reântoarce acasă la bogăţiile sale.

Deci a avut acest tânăr dreptul, ca tânăr, care nu putea încă să răspundă de faptele sale, să se apropie de Domnul. Dar adevăratul şi bogat birtaş, speculant şi cămătar stă ca, camila în spatele acului de cusut, prin a cărui gaură trebuie să intre, pentru a putea ajunge la Domnul la fel ca acel tânăr. Deci, nu i se dă unui asemenea bogătaş dreptul, ca şi acelui tânăr să îl găsească pe Domnul. Pentru aceştia însă a dat Domnului din păcate un alt exemplu cu povestirea „bogatului risipitor“. Mai mult nu va trebui să vă spun eu.

Care dintre voi însă pot să gândească doar puţin, aceia vor găsi cu cea mai mare uşurinţă, că Domnului din cer şi al tuturor lumiilor nu i-a fost groază de nici o altă greutate omenească decât bogăţia de cămătar şi a obişnuitelor fapte de urmare. Pentru nici o altă greutate nu îl vedem pe Domnul vieţii şi al morţii că deschide porţiile iadului decât doar la aceasta.

Fie crimă, rupere de căsătorie, desfrânare şi altele, la toate acestea nu a văzut nimeni de pe pământ pe Domnul, că El l-a trimis pentru acestea în iad. Dar această greutate de cămătărie a interzis El cu cuvintele şi cu faptele cât standului de preoţi cât şi la oricare altfel de stand privat!

Cine poate dovedi Domnului faţă de toate celelalte greşeli omeneşti, că El a ridicat mâna Sa atotputernică spre a pedepsi un astfel de păcătos? Dar schimbătorii şi astfel de oameni speculativi au trebuit să suporte, să fie bătuţi şi scoşi afară din templu de mâna puternică a Domnului cu un ştreang răsucit!

Ştiţi voi însă, ce vrea să spună aceasta? Această adevărată întâmplare evanghelistă nu vrea să spună nici mai mult nici mai puţin, doar că Domnul cerului şi a tuturor lumiilor este un duşman al acestei greutăţi. La oricare altă greutate vorbeşte dragostea Sa dumnezeiască de răbdare, înţelegere şi milostivire, dar la această greutate vorbeşte furia şi supărarea Sa!

Căci, aici, *închide păşirea spre El* prin cunoscuta gaură de ac, deschide vizibil *porţiile iadului* şi le arată unui adevărat păcătos, se exprimă aşa de groaznic, că El la dă clar de înţeles, cum desfrânaţii, cei ce rup căsătoriile, hoţii şi alţi păcătoşi vor intra mai degrabă în împărăţia lui Dumnezeu decât vor intra ei.

În sfârşit prinde El în templu o *armă de pedepsire* şi alungă fără milă toţi speculanţii afară şi îi descrie ca fiind ucigaşi ai împărăţiei dumnezeieşti, deoarece ei au schimbat templul, care simbolizează de fapt împărăţia dumnezeiască, într-o peştera de tâlhari.

Noi am putea să mai dăm încă multe astfel de exemple, din care ar reieşi, cât de duşmănos este Domnul la o astfel de greutate. Dar cine gândeşte doar puţin, aceluia îi va fi îndeajuns. - La această ocazie putem să mai aruncăm o privire scurtă la a nouă poruncă şi noi vom înţelege din acea privire, că Domnul la nici o altă ocazie omenească, la nici o altă ocazie sau lucrare interzisă nu a limitat cererile ca la această ocazie groaznică Lui.

Peste tot interzice doar faptele, aici însă şi cererile, pentru că pericolul, care creşte din aceasta în spirit este mult prea mare. El trage spiritul cu totul de la Domnul şi îl îndreaptă cu totul spre iad. Aceasta puteţi vedea şi din faptul, că un păcătos simte regrete după o faptă păcătoasa, în timp ce un speculant bogat se bucură în gura mare şi triumfează de o speculaţie reuşită!

Acesta este adevăratul triumf al iadului şi împăratul iadului caută de aceea să-i umple pe oameni preferenţial în orice fel cu dragostea pentru bogăţia lumească, pentru că ştie cu siguranţă, că umpluţi de această dragoste sunt cei mai groaznici în faţa Domnului şi El are cea mai mică milă cu ei! - Mai mult nu trebuie să vă spun eu despre aceasta.

Bine fiecăruia, care înțelege în profunzime aceste cuvinte, căci ele sunt *adevărul veşnic şi de necontestat dumnezeiesc!* Şi voi puteți crede totul pentru că este adevărat, căci nici o silabă nu este în plus, mai degrabă puteți crede, că aici nu este nici pe departe spus încă totul. Dar aceasta să-şi memoreze fiecare: Domnul ar încerca mai degrabă totul la o altă ocazie, decât să distrugă mai înainte pe cineva, dar față de ascească greutate nu va face nimic în afară de a ține deschise porțile, aşa cum a arătat El în Evanghelie. Acestea toate sunt concrete şi adevărate şi noi am învățat prin aceasta adevăratul sens al acestei porunci. Şi eu mai spun încă o dată: *Țineți bine minte cu toții aceste cuvinte!* - Şi acum nimic mai mult. Aici este deja a zecea sală şi aşa intrăm noi în aceasta! -

A zecea sală - a-10-a poruncă

Noi suntem înăuntru şi zărim pe o tablă scris cu un scris desluşit: *„Să nu doreşti femeia aproapelui tău! ” -*

Ca această poruncă aici, în împărăția duhurilor şi mai ales în împărăția copiilor, îi sună cu siguranță puțin straniu fiecărui gânditor, de-abia este nevoie de menționat. Mai întâi nu ştiu aceşti copii nici foarte puțin, cam ce este o femeie cununată şi în al doilea rând, nu este aici de loc uzuală nici cununia a amândouă gene între ele, mai ales în împărăția copiilor. În împărăția duhurilor nu găseşte această poruncă deci evident nici o aplicare, conform acestei considerații.

Se va spune însă: De ce să nu fi dat în sfârşit Domnul o poruncă între cele zece, care corespunde doar cu împrejurările pământeşti? Pentru că, pe pământ, este legătura între bărbat şi femeie ceva obişnuit şi este de aceea o relație din străbuni dovedită şi bazată pe ordinea dumnezeiescă, care fără o poruncă nu poate rămâne în ordinea dumnezeiască. Deci, se poate doar aici admite, că Domnul a dat între cele zece porunci una doar pentru menținerea ordinii unei relații exterioare, lumeşti, cu aceasta să nu fie deranjată, prin menținerea în funcțiune a acestei ordini, una duhovnicească, interioară, mai sus aflată.

Bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci spun eu: Această poruncă nu este atunci nimic altceva decât o repetare cu totul inutilă a poruncii a şasea care oricum porunceşte exact acelaşi lucru. Pentru că şi în aceasta se arată totul ca fiind interzis în parcurgerea ei deplină, ce are numai oricare legătura cu incestul, desfrânarea şi adulterul, atât în privință trupească, cât şi mai ales în cea duhovnicească.

Dacă noi măsurăm puțin acum aceasta una cu cealaltă, atunci reiasă din acest lucru, că această poruncă nu este deloc utilă pentru cer şi că este, pe lângă porunca aceasta, întru totul de prisos.

Eu văd însă pe cineva, care vine şi spune în acest punct: Hei! dragă prietene, tu te înşeli. Această poruncă, chiar dacă în fond şi la urma urmei înterzice aproape acelaşi lucru, ce interzice aici a şasea poruncă, este totuşi pentru sine cu totul specifică şi se află pe o treaptă mai sus şi atinge lucurile mai aprofundat, decât cum este aici a şasea poruncă. La a şasea poruncă se interzice evident numai fapta într-adevăr dură, în această a zecea, însă, se interzice dorința şi pofta ca motivele de fond dintotdeauna spre faptă. Pentru că doar se acceptă simplu, ca mai ales bărbați tineri cununați au şi de obicei femei tinere şi frumoase. Cât de uşor îi este unui alt bărbat, ca el să-şi uite femeia sa, poate nu aşa de frumoasa, se îndrăgosteşte cu privirea de femeia frumoasă a aproapelui său, trezeşte atunci în sine un impuls tot mai mare şi o dorință tot mai aprigă, să dorească femeia aproapelui său pentru ca să-şi îndeplinească lucrul său senzual cu ea.

Bine, spun eu, dacă se priveşte această poruncă mai întâi din acest unghi de vedere, atunci reiasă din acesta nu mai mult decât o jumătate de legiune de ridiculități şi nebunii, prin care factorul dumnezeiesc al unei asemenea porunci trebuie să fie tras în jos în praful cel mai murdar şi în cloaca urât mirositoare a glumei şi a minții lumeşti a omului. Noi vrem să enumerăm conştiincioşi unele ridiculități din cauza dării de exemplu şi de descriere, ca astfel fiecăruia să-i fie limpede, cât de puțin adânc şi cu totul exterior a fost poruncit de a se înțelege, explica şi privi această poruncă în decursul a peste opt veacuri.

Un bărbat să nu aibă deci nici o dorința asupra femeii aproapelui său. Aici se poate întreba: Ce dorință sau poftă? Pentru că există doar o sumedenie de dorințe şi pofte uzuale şi foarte bine permise pe care le poate îndrepta un vecin către femeia aproapelui său. Dar în poruncă se spune neapărat, „să nu ai o dorință“. Astfel au voie doar cei doi vecini să fie unul cu altul în conversație, femeile trebuie însă să se privească reciproc tot timpul cu dispreț. Acest lucru nu este nici mai mult nici mai puțin decât exact o înțelegere turcească a acestei porunci mozaice.

Mai departe, dacă se priveşte acest lucru conform literei şi din punct de vedere material, atunci totuşi desigur trebuie luate toate literalmente şi nu câteva cuvinte literalmante şi câteva cuvinte din punct de vedere duhovnicesc; ceea ce ar fi exact aşa, dacă cineva ar purta pe un picior un pantalon negru şi pe celălalt un pantalon foarte subtil trasparent alb. Sau cum cineva ar vrea să susțină că un pom ar trebui în aşa fel să crească, ca jumătate din trunchiul său să fie acoperit cu scoarță, cealaltă să vină la aparență fără scoarță. Conform acestei priviri, interzice a zecea poruncă numai dorința față de femeia „aproapelui“. Cine poate fi aceasta în sensul literei? Nimeni altcineva decât ori vecinii cei mai apropiați

sau şi rude apropiate de sânge. Din punct de vedere textual, n-am avea voie deci să avem vreo dorinţă numai în ceea ce priveşte femeile acestor doi apropiaţi, femeile locuitorilor mai îndepărtaţi ai unui district, mai ales însă femeile străinilor, care cu siguranţă nu sunt apropiaţi, ar putea de aceea să fie dorite fără prea multă gândire asupra acestui fapt. Pentru că aşa ceva va putea totuşi înţelege fiecare fără matematică şi geometrie, c nu se poate accepta, în comparaţie cu vecinul cel mai apropiat, un altul, la depărtare de câteva ore sau chiar unul de neam străin, ca fiind un apropiat sau un aproapele aceluiaşi. Vedeţi şi aceasta este o înţelegere turcească, pentru că aceştia ţin această poruncă numai faţă de turci, faţă de naţiuni străine ei n-au nici o lege în această privinţă. - Să mergem însă mai departe.

Eu întreb: Este aşadar femeia aproapelui meu exceptată de la urmarea acestei legi dumnezeieşti? Pentru că în lege stă scris numai, ca un bărbat să nu aibă nici o dorinţă după femeia aproapelui său. Dar despre faptul că, cumva, o femeie lascivă să nu aibă o dorinţă după vecinul ei apropiat, despre acest lucru nu stă în poruncă nici o silabă. Se dă în acest mod femeilor evident un privilegiu, să-i seducă fără prea multă bătaie de cap pe bărbaţii care le stau în faţă. Şi cine le va interzice, să facă aşa ceva, deoarece pentru acest caz nu este de la Domnul nici o poruncă? Şi aceasta este din filozofia turcească; pentru că turcii ştiu din sensul textual, că femeile sunt libere de la asemenea legi. De aceea, ei le încuie pe acestea, ca ele să nu ajungă în exterior şi ca alţi bărbaţi să înfăptuiască dorinţe cu ele. Dacă un turc îi permite totuşi uneia din femeile sale o ieşire în oraş, atunci ea trebuie să se înfofolească aşa de dezavantajos pentru atracţiile ei trupeşti, ca ea să-i inspire câtva respect chiar şi unui urs cu care s-ar întâlni. Atracţiile ei are voie să le desfăşoare doar şi numai în faţa bărbatului ei. Cine poate aici să vină şi să susţină împotriva acestui lucru, că aceasta n-ar fi de recunoscut din sensul textual al poruncii? Evident, îşi are această ridiculitate motivul ei de netăgăduit tocmai în porunca însuşi. Să mergem însă mai departe.

Nu pot vecinii apropiaţi să aibă cumva deja fiice mature sau alte femei de serviciu destul de drăguţe? Este voie sau este interzis conform poruncii a zecea, să ai o dorinţă după fiicele sau alte fete ale aproapelui, chiar şi ca bărbat însurat? Evident că este aşa ceva permis, pentru că în porunca a şasea nu este nici o vorbă despre vreo dorinţă, ci numai despre faptă. - A zecea poruncă interzice însă numai dorinţa faţă de femeie, deci este permisă fără contrazicere dorinţa către fiice şi alte fete eventual frumoase ale aproapelui. (?) - Vedeţi, aici avem iarăşi mai multă expunere turcească a legii. Pentru a face însă acest lucru concret limpede ca soarele, vrem noi să mai aducem ca exemplu câteva asemenea ridiculităţi. -

Cine este „tu” în porunca a-10-a?

În lege se spune: „Tu să nu doreşti femeia aproapelui tău“. - Nu se poate întreba aici: Cine este aşadar de fapt *tu?* Este el unul însurat, un văduv, un bărbat tânăr neânsurat, un baieţandru, sau este cumva şi o femeie, căruia i-am şi putea totuşi spune: Să nu faci acel lucru sau celălalt lucru? Se va spune aici: Acest lucru este stabilit cu precădere pentru genul masculin, fără diferenţiere, dacă celibatar sau însurat şi ca femeile să poată pe lângă şi ele fi incluse şi să nu aibă dreptul, să seducă şi să dorească alţi bărbaţi, toate acestea se înţeleg de la sine.

Eu însă spun împotriva acestor idei: Dacă oamenii sunt în stare să stabilească statutul lor foarte fain şi fac tocmai în statuturile lor deosebiri destul de potrivite şi inteligente pentru orice eventualitate, atunci totuşi nu se va putea face Domnului reproşul, de parcă El ar fi dat din neştiinţă legi exprimate neclar, sau El ar fi pus aşa pe şuruburi legile Sale asemănător unui avocat şiret, ca oamenii să fie nevoiţi ori aşa ori aşa, fără cale de ieşire, să păcătuiască împotriva acestora.

Eu sunt de părere că, ca să tragi o asemenea concluzie din privirea mai îndeaproape a legii, fireşte aparând ca fiind dată neclar, ar fi atunci totuşi puţin cam prea de tot. Se poate de aceea mult mai uşor trage concluzia, că această lege, cum şi toate celelalte, este una foarte precisă. Ea a fost numai cu timpul aşa de întoarsă şi interpretată greşit şi mai ales în timpul ierarhiilor formate, că acum nici un om nu mai cunoaşte sensul de fapt adevărat al acestei legi. Şi acest lucru s-a întâmplat din pură lăcomie de avuţie. În sensul de fapt curat n-ar fi adus clerului această lege niciodată nici un ban, în sensul ei acoperit însă, a dat undă verde pentru tot felul de mijlociri, dispensii şi divorţuri taxate şi acest lucru bineânţeles în timpul de dinainte cu mult mai mult decât acum. Pentru că, atunci, a fost acest lucru în aşa fel, că doi sau mai mulţi vecini nu puteau să se apere de loc împotriva păcătuirii faţă de această lege. De ce aşadar?

Ei trebuiau bineânţeles să se spovedească conştiincioşi de mai multe ori pe an din cauza fricii prea mari faţă de iad. Atunci, ei au fost examinaţi foarte exact în ceea ce priveşte acest punct şi era declarat, în cazul în care un oarecare vecin avea o femeie tânără şi frumoasă, deja un gând, o privire, cumva

chiar o înțelegere din partea celorlalți vecini de parte bărbătească, ca un păcat adulter împotriva acestei legi, care de cele mai multe ori a fost acoperit cu o ispășire de jertfă. Dacă se întâmpla chiar o apropiere puțin mai mare, atunci şi era deja gata deplina afurisenie şi acela o dată pogorât în iad pe o parte a cântarului sfântului Mihail trebuia să arunce în cealaltă parte goală a cântarului jertfe foarte însemnate, ca acestea să fi primit greutate mai mare şi să-l fi tras iarăşi fericit afară din iad pe săracul păcătos afurisit. Preoții deținători ai puterii lui Dumnezeu nu s-au enumărat de loc între aceia, care cer numai foarte mult, ci ei vroiau într-adevăr mai degrabă totul!

În acest mod au trebuit să fie cu grădinița pe piept mulți cavaleri şi grofi odată foarte bogați şi pe deasupra să dea bogățiile lor bisericii ca o ispășire eliberatoare din iad. Femeile lor eventual rămase au fost primite în mănăstiri spre ispășirea pedepsei pentru bărbatul lor infidel. Şi copiii eventual rămaşi atât de parte bărbătească cât şi de parte femeiască au fost atunci de obicei împărțiți în asemenea mănăstiri, în care nu este voie să deții bogății lumeşti.

Eu sunt de părere că ar trebui să fie îndeajuns, pentru a înțelege toate aceste lucuri într-adevăr infame, care au ieşit la iveală din răstălmăcirea acestei legi. Nedefinitul „tu” al legii a fost izvorul din început al dispenselor, care de obicei au adus cea mai multă bogăție. Dacă cineva a adus o mare jertfă, atunci se putea modifica cuvântul „tu” în aşa fel, ca păcătosul să nu ajungă cel puțin în iad. În contrariu, însă, putea să fie acest tu stabilit aşa de afurisit şi anume ca o consecință a pretențioasei puteri de răscumpărare şi de legătură, că păcătosului îi puteau fi de ajutor numai foarte însemnate jertfe pentru mântuirea de iad.

Noi am văzut acum, la ce fel de aberații a dat ocazie nestabilitul tu. Noi, însă, nu vrem să ne mulțumim cu aceasta, ci să mai privim încă unele asemenea expuneri ridicole, ca fiecăruia să-i fie cu atât mai limpede, cum pentru fiecare om este *necesară* cunoaşterea *curatului sens al legii*, fără care nu se poate deveni niciodată liber, ci trebuie să se rămână într-un mod sclavagistic sub blestemul legii! - Şi aşa mergem noi mai departe! -

Exemple de înțelegere greşită a poruncii a-10-a

Cum suna legea ştim noi cu toții deja: interzice o cerere sau o râvnă. Dar acum se pune întrebarea: un oarecare bărbat este sărac, în timp ce vecinul sau este bogat. Soția vecinului are însă, cum îi este lui cunoscut, o inimă bună şi plină de compasiune. Saracul nostru se pare cere după soția veciunului plină de compasiune şi râvneşte ca ea să-i aline foamea. Intrebare, a păcătuit acesta sau nu? Evident, a pus dorința şi râvneşte după soția vecinului său. Dar după ce este scris: tu să nu râvneşti după soția aproapelui - cine poate aici justifica această cerere ieftină a săracului ca fiind nepăcătoasă? Căci sub „dorință şi râvnire” trebuie interzisă bineânțeles orice dorință şi râvnă, deoarece în cuvântul „nu” nu exisită nici o excepție. De aceea trebuie prin aceasta orice fel de dorință interzisă.

Nu este evident în această explicație, că Domnul parcă a vrut ca sexul femenin să se întoarcă de la fapta dragostei, după care cu siguranță oricare binefacere înfăptuită de o casnică unui sărac, ar trebui să fie total contrarie unei porunci dumnezeieşti?

Dar s-ar putea imagina aşa o astfel de poruncă fără sens din partea celei mai înalte dragoste a Domnului? Aici se va spune cu siguranță: această poruncă este valabilă doar pentru dorința cărnii. Eu însă spun: este bine, să lăsăm aceasta aşa, doar că trebuie să-mi dați voie să fac unule remarci. Dacă răstoarnă aceste remarci valabilitatea, atunci trebuie oricare observator să accepte, ca la sensul acestei porunci poate fiecare să aleagă un alt drum sau sens. Şi aşa să ascultăm observațiile.

Această poruncă interzice de fapt doar dorința senzuală a cărnii. Bine, spun eu, dar întreb concomitent: Este precizat un anume tip de femeie sau este vorba în acea poruncă de toate femeile sau există şi diferite excepții naturale?

Să presupunem, că mai mulți vecini au soții bătrâne şi neatrăgătoare. Aici, putem fi siguri, că vecinii nu mai au nici un fel de dorință a cărnii spre soțiile celorlalți. Prin urmare, trebuie să fie valabilă aceasta doar pentru femeile tinere şi aceasta doar atunci, dacă sunt frumoase şi atrăgătoare. Cu siguranță că nu mai sunt chinuiți acei bărbați bătrâni de dorința cărnii pentru o oarecare femeie a vecinului lor.

Din aceasta putem vedea, că această poruncă este valabilă doar în anumite condiții. Deci are şi legea goluri şi prin aceasta nu este valabilă. Căci dacă natura face deja excepții şi o lege nu are adevăratul sens, cum ar putea ea să fie înțeleasă spiritual? Cine nu poate înțelege aceasta, acela să rupă un pom şi să se uite, dacă acesta va mai creşte şi va mai aduce roade.

O lege dumnezeiască trebuie însă să fie *aşa construită,* ca sensul ei înalt să fie *valabil pe veşnicie.* Dacă în decursul scurt al vieții lumeşti este împinsă spre unele granițe, adică deja în starea naturală a omului începe să existe, ce se va întâmpla atunci pe veci? Nu este oricare lege a lui Dumnezeu bazată pe nemărginita Lui dragoste? Dar ce se întâmplă atunci, dacă nu mai este valabilă o astfel de poruncă?

Este oare altceva, decât presupunerea, că dragostea dumnezeiască se anulează şi ea pentru oamenii în diferite stări?

Pe aceasta însă se bazează din păcate credința voastră păgân-creştinească, prin care durează dragostea lui Dumnezeu doar până când trăieşte omul pe pământ. Dacă a murit corpul şi este doar spiritual şi sufleteşte prezent, atunci începe imediat judecata aspră şi groaznică a severului Dumnezeu, la care nu mai poate fi vorba de dragoste şi milostivire.

Dacă omul merită cerul prin viața sa, atunci nu ajunge în cer din cauza dragostei dumnezeieşti, ci doar din cauza dreptății dumnezeieşti, bineânțeles prin *propria lucrare* acceptată de Dumnezeu. Dacă nu a trăit însă aşa omul, atunci apare deodată *infernul veşnic*, din care nu se poate aştepta în veci la vreo salvare. Cu alte cuvinte se poate spune, că există un tată nemernic care înființează o lege în casă sa şi aceasta este valabilă pentru copiii săi şi sună aproximativ aşa:

Eu dau copiilor mei libertate începând de la naştere până la vârsta de şapte ani. În acest timp să aibă toți în egală măsură parte de dragostea mea. După trecerea acestor şapte ani, îmi retrag toată dragostea pentru copiii mei şi vreau ori să-i judec sau să-i fericesc. Acei copii care au respectat legile mele grele, aceia să se bucure în continuare şi după cei şapte ani de bunătatea mea. Care însă după aceşti şapte ani nu s-au schimbat nici măcar puțin prin legile mele grele, acela să fie pedepsit şi alungat pe veci din casa părintească. - Ia spuneți voi, ce ați spune despre un asemenea măgar de tată? Nu ar fi aceasta mai mult decât oricare alt fel de tiranie?

Dacă vouă vi se pare aşa ceva absurd şi rău la un om, cât de fără sens trebuie să gândească oamenii, dacă sunt în stare să gândească şi să creadă aceasta despre Dumnezeu, care este Insuşi cea mai înaltă dragoste şi înțelepciune!

Ce a făcut Domnul pe cruce ca singură *înțelepciune dumnezeiască*, deoarece a fost din exterior împărțită de *dragostea veşnică?* - El, ca înțelepciunea însuşi şi prin aceasta motivul a tuturor dreptăților, s-a adresat El însuşi spre Tatăl său, spre dragostea veşnică şi nu a cerut cum ar fi justificat răzbunarea, ci El a *rugat dragostea,* ca ea să ierte acestor răufăcători şi preoți toate faptele, prin care ei nu ştiu ce fac! - -

Aşa ceva face deci dreptatea dumnezeiască pentru Sine. Ar trebui blestemată nemărginita dragoste dumnezeiască, chiar dacă dreptatea dumnezeiască roagă mai multă dragoste şi milostivre?

Dacă nu se ia în serios faptul, că Domnul a vorbit serios în rugămintea Sa şi se spune, că aceasta a făcut El doar pentru a da exemplu, nu este considerat atunci Domnul mincinos, deoarece El se roagă în văzul tuturor pe cruce pentru iertare, dar în secret se gândeşte totuşi la răzbunare, ca prin urmare El să fi judecat deja de mult pe acei raufăcători spre focul iadului?

O lume! O oameni! O cel mai îngrozitor nonsens, care ar putea fi vreodată imaginat pe undeva în toată nemărginirea şi veşnicia! Se poate într-adevăr gândi ceva mai oribil, decât dacă este făcut, înspre argumentația autoritară a iadului falsă, fireşte temporar lucrativă, Domnul pe cruce un mincinos, propovăduitor aparent, trădător şi astfel un cetățean obişnuit al lumii? Din a cărui gură decât numai din cea a Satanei poate o asemenea învățătură şi pot asemenea cuvinte veni?

Eu sunt de părere că şi aici este iarăşi îndeajuns, pentru a vă aduce la înțelegere, ce fel de oribilități pot apărea dintr-o *interpretare* şi răstălmăcire în cea mai mare măsură *greşită* a unei legi dumnezeieşti. Că la voi, pe lume, este astfel, pe acest lucur îl puteți deja desigur cuprinde aproape cu mâinile. Dar de ce este acest lucur astfel, din ce fel de motiv, pe aceasta nu ați ştiut-o şi nici n-ați putut-o şti; pentru că prea încâlcit era nodul legii şi nicicând n-ar mai fi putut desface cineva pe deplin acest nod. - -

De aceea, s-a milostivit Domnul de voi şi va lăsa în soare, fiindcă este totuşi cu siguranță destul de luminos, să propovăduieşti adevărata dezlegare a acestui nod, ca voi să puteți vedea motivul general a toată răutatea şi întunecimea.

Se va spune fireşte:Da, cum poate să depindă aşa de mult rău de înțelegerea greşită a celor zece porunci ale lui Moise?

Aici, sunt eu de părere: *Pentru că aceste zece porunci sunt date de la Dumnezeu şi poartă în sine însuşi toată ordinea nesfârşită a lui Dumnezeu.*

Cine, în consecință, păşeşte în oricare formă în afara ordinii dumnezeieşti într-un punct sau altul, acela nu mai rămâne în nici un punct în ordinea dumnezeiească, întrucât aceasta este asemenea unui drum drept. Dacă cineva se abate oriunde de la acest drum, poate el să spună atunci: Eu am deviat doar cu o pătrime, o cincime, o şeptime sau o zecime a drumului? Cu siguranță nu. Pentru că de îndată când el a părăsit drumul numai foarte puțin, este el deja alături de întregul drum. Dacă el nu vrea să se reântoarcă pe drum, atunci se va putea totuşi cu siguranță susține, că acel punct singur de pe drum, de unde călătorul a deviat de la acesta, l-a îndepărtat pe călător de la drumul întreg.

Şi tocmai tot aşa stau lucrurile în fiecare punct distinct al legii dumnezeieşti. Nu poate fi uşor cineva, care ar fi păcătuit imens față de întreaga lege, întrucât aşa ceva este aproape imposibil. Dar este deajuns, dacă cineva păcătuieşte într-*un* punct şi persisită atunci în acesta. El se îndepărtează totuşi în acest mod de întreaga lege şi dacă el nu vrea şi Domnul nu doreşte să-i sară în ajutor, atunci el n-ar mai

veni niciodată înapoi pe calea legii sau a ordinii dumnezeieşti. Şi astfel, puteţi voi să şi fiţi asiguraţi, că cele mai multe răutăţi ale lumii provin de la înţelesul greşit fireşte într-adevăr din păcate la început de sine voitor şi răuvoitor, sau, mult mai mult, de la răstalmăcirea cu intenţii rele a sensului acestor ultime două porunci dumnezeieşti. -

Noi am mărturisit acum însă îndeajuns şi ridiculităţile şi interpretările greşite ale acestei porunci; de aceea vrem noi să păşim în sfârşit la adevăratul sens al acestei legi, în a cărui lumină voi veţi vedea toate absurdităţile încă nemăsurat mai luminos strălucind. -

Motivul din cauza căruia este acoperit sensul propriu zis al poruncii a-10 -a

Vor spune aici unii, care au citit cele de dinainte: În ceea ce priveşte aceasta suntem într-adevăr foarte curioşi, ce fel de sens propriu zis şi consecvent are această poruncă, după ce fiecare sens pe care l-am dat mai înainte acestei porunci, a fost tras şi expus incontestabil în ridiculozitatea fără sesns. Noi vrem într-adevăr să aflăm încă foarte mult, care este în consecinţa ceea ce se înţelege prin cuvântul *tu, aproapele şi femeia* acestuia? Pentru că, din poruncă, nu se poate preciza nimic cu certitudine. Cel subânţeles prin cuvântul tu poate să fie într-adevăr oricare, dacă însă prin aceasta se poate înţelege şi femeia, acest lucru se afla încă nedesluşit. Aproapele s-ar lăsa desigur în în orice caz determinat mai îndeaproape, mai ales dacă se înţelege acest cuvânt într-un sens mai larg, prin care atunci fiecare om este aproapele nostru, care necesită în oricare fel ajutorul nostru. Cu *femeia,* însă, are treaba desigur cea mai mare bunăcuviinţă; pentru că nu se ştie dacă se înţelege prin aceasta numai o femeie măritată sau şi genul feminin necăsătorit. Acesta este aici fireşte mai mult în numărul simplu decât în numărul multiplu; dar aceasta nu face treaba tocmai cu nici măcar un deget mai precisă. Pentru că, dacă se presupune într-o oarecare parte a pământului poligamia, atunci ar avea în acest caz acest lucru iarăşi o altă problemă nouă în ceea ce priveşte numărul simplu. Din toate acestea suntem noi cu atât mai curioşi pe sensul propriu zis al acestei porunci, întrucât *sensul literalmante* este peste tot foarte tare *neântemeiat.*

Şi eu mai adaug: Astfel este precis şi limpede, că, cu presupunerea sensului literă cu literă pur şi exterior se lasă descris numai cel mai mare nonsens, niciodată însă nu se lasă descris vreun adevăr bazat pe argumente.

Se va spune aici fireşte: Da *de ce,* aşadar, n-a dat Domnul legea imediat într-un asemenea fel, ca ea să nu fie pentru fiecare acoperită, ci să fi apărut foarte deschis, în ce fel de sens este ea de fapt dată şi cum este ea de înţeles tocmai după acest sens?

Această replică se lasă auzită într-adevăr bine, văzut din partea de exterior şi are valoarea unei fraze de objecţie înţelept înfăţişată; dar privită la lumină, este ea aşa de prostească, că nu se poate închipui cu uşurinţă ceva mai prostesc. Că, însă, prostia ieşită din comun a acestei replici să-i fie imediat fiecăruia aşa de limpede, de parcă ar sta numai la câteva mile depărtare de soare şi l-ar zări pe acesta dintr-o dată cu ochii - sau să se simtă cineva la aceasta în aşa fel, precum acela, care, în pădure, nu vede pădurea din cauza multor pomi, aşa vreau eu să stabilesc pentru această ocazie unele consideraţii naturale şi exprimate foarte scurt.

Să presupunem că un aşa numit cercetător de natură şi botanist i-ar veni în gând să întrebe din pricina comodităţii pentru cercetarea lui: De ce n-a creat deci puterea creatoare a fiinţei celei mai înalte şi făcătoare pomii şi plantele în aşa fel, ca interiorul să fie în exterior şi scoarţa în interior, aşa încât, printr-un efort uşor, să se poată vedea exact prin microscop înaintarea în sus a sucului în crengi şi ramuri şi reacţiunile acestuia şi alte efecte? Pentru că nu poate să fi fost intenţia făcătorului, să-l pună pe omul gânditor aşa înfăţişat pe pământ, ca el să nu pătrundă niciodată secretul efectelor miraculoase în natură. - Ce spuneţi voi la aceasta cerere? Nu este ea prostească în cea mai mare măsură?

Să presupunem însă cazul, că Domnul ar dori să se lase corupt de o asemenea cerere şi ar întoarce pomii cu plantele într-un asemenea fel - nu se vor alătura aici de îndată iarăşi alţi naturalişti şi vor spune: Ce ne foloseşte privirea la miezul de din afară, dacă noi nu putem descoperi la această formarea minunată a scoarţei interioare? - Ce rezultă aşadar ? Domnul ar trebui şi acum să se conformeze iarăşi şi să pună într-o formă, pentru mine într-adevăr inimaginabilă, scoarţa şi miezul în partea din exterior al pomului. Să luăm însă cazul, că Domnul ar fi înfăptuit într-adevăr aşa ceva şi partea din interior a pomului constă acum doar în lemn. Nu ar face cunoscută şi ar spune un alt naturalist de îndată o nouă necesitate: Prin scoarţă şi pe o parte prin miez este acum acoperită toată formarea minunată a lemnului. N-ar putea fi aşadar alcătuit pomul în aşa fel, ca totul, miez, lemn şi scoarţă să fie în partea din exterior sau cel puţin aşa de transparente ca aerul?

Dacă se poate face un pom alcătuit din necesar nesfârşit de multe organe aşa de transparent ca aerul sau cel puţin ca apa limpede, acest lucru să-l decidă opticienii şi matematicienii. Ce fel de fructe vor creşte de altfel pe pomi pe deplin ca aerul, pe acest lucru l-ar afla bine un om aproximativ în regiunile polului nord sau ale polului sud. Pentru că, acolo, se întâmplă câteodată asemenea fenomene ca urmare

a frigului intens, se arată în felul ca la voi iarna pe geamurile de sticlă, acolo însă în aer pomi de gheaţă cristalini. Dacă pe aceşti pomi ies la iveală şi smochine şi curmale, n-a fost încă aflat până acum.

Însă, în ceea ce priveşte pe de-altă parte pomii, unde totul, miez, lemn şi scoarţă, să fie pe din afară, aşa puteţi voi fi pe deplin asiguraţi de faptul că ar fi tot aşa de simplu, să faci o bilă pătrată decât un asemenea pom. Eu cred că, prin această reflecţie, ar trebui să se afle în faţa ochilor prostia replicii de mai sus deja destul de vizibilă ca soarele. Dar pentru a face treaba, ca deobicei, într-adevăr inutil de limpede, vrem noi să mai adăugăm încă câteva consideraţii.

Să presupunem că, dacă un doctor, care trebuie să studieze foarte mult şi a supt în sine deja un vehicul foarte greu plin de ştiinţă asemenea unui polip şi este cerut să vină la un pacient îngrijorător de bolnav, atunci el nu se află arareori la adăpostul bolnavului, ca doi boi nou înjugaţi în faţa unui munte povârnit. Doctorul este întrebat de cei din jur: Ce credeţi despre bolnav, ce îi lipseşte, aşadar? I se va putea într-adevăr ajuta?

La această întrebare îşi arată doctorul o faţă, ce-i drept, înşcolată, dar totuşi foarte îngrijorător de confuză şi spune: Dragii mei! Acum, nu se poate încă nimic defini, eu trebuie mai întâi să verific boala printr-o medicină. Dacă acolo se vor arăta reacţiile aşa sau altfel, atunci voi şi şti, ce măsuri să iau. Dacă însă nu apar aici reacţii, atunci voi înşivă trebuie să admiteţi, că unul ca noi nu se poate uita în interiorul trupului, să găsească locul bolii şi pe lângă, structura ei.

Aici, vorbeşte cineva însă puţin laconic: Domnule doctor, atunci ar fi făcut Dumnezeul nostru într-adevăr mai bine, dacă l-ar fi făcut pe om ori aşa cum un tâmplar face un dulap, pe care îl poţi deschide şi privi înăuntru, ce este acolo. Sau creatorul ar fi trebuit să pună în exterior părţile problematice, la care se poate ajunge aşa de greu în acest mod, asemenea degetelor, urechilor, ochilor şi nasului, ca să se fi putut de îndată sări în ajutorul acestor părţi ori cu un pansament, cu o alifie ori cu o compresă. Cel mai bine ar fi evident, dacă El l-ar fi creat pe om ori transparent ca apa, sau El n-ar fi trebuit să-l alcătuiască de loc din asemenea părţi cu riscuri pentru viaţă şi să-l fi făcut mai ales mai mult aşa ca pe o piatră.

Doctorul cârneşte aici puţin din nas, spune totuşi: Da, dragul meu prieten, acest lucru ar fi fireşte bine şi mai bine, dar nu este astfel, precum tu tocmai ai rostit dorinţa. Aşa că noi trebuie să ne mulţumim totuşi cu acest fapt, dacă suntem în stare să tragem concluzii mai exacte asupra stării de sănătate şi de boală interioară a unui om numai pe calea experienţei. Dacă omul ar fi să se deschidă ca un dulap, atunci ar fi acest lucru pentru fiecare om încă cu mult mai primejdios de moarte, decât este aşa, pentru că numai o apucare neinspirată cu mâna ar putea costa dintr-o dată viaţa. Şi dacă am putea să privim măruntaiele printr-o asemenea deschizătura, atunci totuşi nu i-ar fi nimănui de folos. Măruntaiele şi organele lor fine ar trebui să rămână închise, deoarece după deschidere toate sucurile şi toate faptele vieţii ar pierii. Iar referitor la poziţia măruntaielor interioare, adevărat dragul meu, aceasta ar da unui trup omenesc o estetică cât se poate de urâtă. Şi dacă omul ar fi cu totul transparent, atunci fiecare s-ar speria de cineva, căci îl va putea vedea în acelaşi timp omul pielii, după aceea omul muşchilor, omul vaselor, omul nervilor şi în sfârşit omul oaselor. Că nu poate fi o asemenea privelişte îmbietoare, aceasta îţi poţi imagina tu şi singur.

Eu cred că la această observaţie devine din ce în ce mai evidentă prostia obiecţiilor de mai sus.

Dar mai este cineva care vorbeşte: Bineânţeles că este fără sens să gândeşti ca la lucruri materiale şi naturale, ar trebui ca exteriorul să fie egal cu interiorul. Dar *cuvântul* în sine nu este nici un pom şi nici un animal şi nici un om, ci este de fapt spiritual, deoarece nu poartă nimic în sine ce este material. De ce ar trebui atunci să fie la fel ca un pom sau un om sau să aibă un sens *interior* de neconceput mai adânc? Sau cum ar putea fi posibil, dacă şi aşa se priveşte extraordinara simplitate a cuvântului?

Bine, spun eu, să luăm cuvântul *Tată.* Ce descrie de fapt acest cuvânt? Este cuvântul însuşi tatăl sau descrie cuvântul într-adevăr un tată prezent, de la care este acest cuvânt de fapt doar o metodă exterioară de recunoaştere? Aici se va spune: Evident nu este cuvântul tatăl însuşi ci doar o descriere exterioară a acestuia. Bine, spun eu, dar întreb în acelaşi timp: Ce trebuie înţeles prin acest cuvânt, pentru a recunoaşte chiar acest cuvânt ca o descriere corectă a unui tip? Răspuns: Cuvântul trebuie să descrie un om, care are o vârstă corespunzătoare, este căsătorit şi care a conceput cu soţia lui copii cu adevăraţi vii şi de aceştia într-adevăr se îngrijeşte trupeşte şi spiritual.

Cine poate contesta aici doar puţin, că în acest cuvânt „tată” prezent şi foarte întins trebuie să existe mai mult, ca fără acea exsistenţă să nu fie acest cuvânt un cuvânt?

Dacă însă deja la această relaţie exterioară trebuie ca fiecare cuvânt să fie împărţit şi necesită o explicaţie interioară, cu atât mai mult trebuie ca fiecare cuvânt exterior să aibă sensul său interior spiritual, prin care tot ce este descris prin cuvântul exterior, trebuie să aibă ceva interior şi spiritual, adică ceva puternic şi eficace. Un tată cu siguranţă are suflet şi spirit. Oare va descrie corect cuvântul „tata“, dacă se va exclude spiritul şi sufletul? Cu siguranţă nu, căci prezentul tată este alcătuit din trup, suflet şi spirit, deci exteriorul interiorul şi mijlocul. Dacă prin urmare este un tată prezent în acest fel alcătuit, trebuie să fie atunci cuvântul oglindit, deoarece tatăl prezent este descris ca tată?

Eu cred că mai explicit şi mai clar nu se poate descrie sensul necesar interior a cuvântului. Din aceasta poate fi vizibil şi faptul, că Domnul, dacă înştiinţează pe pământ voinţa Sa, nu o poate face altfel după ordinea Sa veşnică, decât doar prin picturi exterioare, în care evident că este un adânc şi mare sens. Prin aceasta este tot omul din interiorul său şi până în exterior îngrijit cu dragoste dumnezeiască.
Şi pentru că am justificat o astfel de necesitate şi am confirmat o asemenea construcţie, aşa ne va fi foarte uşor, să găsim adevăratul şi interior sens a poruncii noastre şi dacă este explicat de mine, atunci va fi recunoscut pretutindeni cel puţin ca cel mai solid, singurul adevărat şi de necontestat sens. - Şi aşa să trecem imediat la o astfel de explicaţie! -

Adevăratul sens interior al celei de-a-10-a porunci

Porunca sună astfel, cum noi o ştim deja pe de rost: „Tu să nu doreşti nevasta aproapelui tău” - sau: Tu să nu râvneşti după nevasta aproapelui tău, ce înseamnă tot acelaşi lucru. - Cine este de fapt „nevasta” şi cine este „aproapele“?
Femeia este *dragostea* fiecărui om şi aproapele este *fiecare om*, cu care am într-un oarecare fel tangenţe, unde poate fi posibil ca el să necesite ajutorul meu. Dacă noi ştim deja aceasta ştim în fond totul.
Ce spune prin urmare această poruncă? Nimic altceva decât: Fiecare om nu ar trebui să ceară dragostea aproapelui pentru bunăstarea sa; căci dragostea de sine nu este de fapt nimic altceva, decât atragerea dragostei spre propria plăcere, dar lui să nu-i mai dea nici o scânteie de dragoste.
Aşa sună de fapt porunca în sensul *veşnic spiritual*. Se spune însă:
Aici s-a redat aceasta în sensul literelor, care s-ar fi putut spune la început exact aşa de bine ca acum, iar aşa am fi putut scăpa de devierile acelea inutile. - Eu spun însă: Aceasta este într-adevăr adevărat. Dacă se crapă un pom în mijloc, atunci vine şi sâmburele în exterior şi se poate vedea comod cum s-a putut vedea mai înainte scoarţa pomului.
Domnul însă cu bună ştiinţă a ascuns sensul interior într-o imagine naturală şi exterioară, deoarece acest sens sfânt şi viu interior să nu fie atacată de un oarecare om răutacios pentru a-l distruge, căci prin aceasta ar putea fi în mare pericol tot cerul şi toate lumiile. Din acest motiv a spus şi Domnul: „În faţa celor puternici şi mari înţelepţi a-i lumii să rămână ascuns şi doar celor mici, neputincioşi şi slăbiţi să li se mărturisească“.
Aşa este relaţia şi cu lucrurile naturii. Să ne gândim că Domnul ar fi creat astfel pomii, ca sâmburii şi organele lor vitale să fie la marginea tulpinei - spuneţi voi, cât de multe primejdii ar trebui să îndure un astfel de pom în fiecare secundă?
Voi ştiţi că dacă sâmburele interior a unui pom este străpuns din greşeală sau cu bunăştiinţă, s-a zis cu pomul acela. Dacă un vierme răutacios mânânca rădăcina principală a tulpinei, care este strâns legat de sâmburele pomului, atunci moare şi un astfel de pom. Cui nu îi este cunoscut aşa zisul „gândac de coajă” răutacios? Ce face acela pomilor? El roade mai întâi ici şi colo organele vitale ale pomului şi pomul se uscă şi moare. Dacă pomul este expus deja aşa primejdilor în această stare a sa, câte primejdii ar avea de îndurat dacă organele sale vitale ar fi spre exteriorul tulpinei?
Vedeţi voi, exact aşa şi mai complicat este starea cu cuvântul Domnului. Dacă deja de la început ar fi exteriorizat sensul interior, atunci nu ar mai fi existat de mult timp printre oameni religii. Ei ar fi ros şi ar fi zgâriat sensul sfânt şi interior în toate părţiile sale, exact aşa cum au făcut ei deja cu scoarţa exterioară de pe pomul vieţii. De mult timp ar fi fost atunci distrus oraşul interior şi sfânt a lui Dumnezeu, că nu ar mai fi rămas o piatră peste cealaltă, aşa cum au făcut ei cu vechiul Ierusalim şi cum au făcut ei cu sensul exterior a literelor din cuvinte interioare.
Căci cuvântul Dumnezeu în sensul exterior al literelor, cum este scris în acestă scriptură sfântă, este atât de diferit de textul iniţial, cum este în ziua de astăzi săracul oraşel Ierusalem faţă de vechiul oraş al lumii Ierusalim.
Aceste schimbări şi înjumătăţiri şi prescurtări în sensul exterior a literelor nu este totuşi nefavorizat sensul interior, pentru că Domnul cu prevederile Sale înţelepte a făcut aşa ordinea, ca tot aceiaşi adevăr se va putea păstra şi reda prin diferitele imagini exterioare.
Cu totul altfel ar fi cazul, dacă Domnul ar fi dat imediat adevărul interior spiritual fără învelişul protector. Ei ar fi ros şi ar fi distrus aceast sfânt şi viu adevăr după bunul lor plac şi aşa ar fi fost deja terminată lumea.
Dar pentru că este aşa de ascuns sensul interior , că lumii îi este imposibil de găsit vreodată, rămâne protejată viaţa, chiar dacă îmbrăcămintea exterioară se va rupe în mii şi mii de bucăţi. Şi aşa sună bineânţeles sensul interior al cuvântului, atunci când este mărturisit , de parcă ar fi la fel cu sensul

exterior al cuvântului şi poate fi pronunţat la fel de accentuat sau prin cuvinte. Dar aceasta nu înşeală lucrul nici pe departe. De aceea rămâne el totuşi un sens interior, viu şi spiritual şi este prin acestea de recunoscut, că cuprinde toată ordinea dumnezeiască, în timp ce conţinutul imaginii exprimă doar o relație specială, care, cum am putut noi vedea, nu poate avea niciodată acelaşi sens.

Dar cum este această poruncă în imagine doar un ascunzis exterior şi cum vă este cunoscut acum sensul adevărat de interior, spiritual şi viu, vrem noi printr-o retrospectivă să aşezam totul într-o lumină limpede.

Porunca exterioară şi de imagine ne este cunoscută, dar în interior se numeşte: *Să nu râvneşti după dragostea fratelui sau a surorii tale!*

De ce nu se înveleşte aici sensul greu al poruncii cu imaginea spre femeie care este interzis să râvneşti la ea?

La această ocazie vă atrag atenția la o exprimare a Domnului, în care se exprima El despre dragostea bărbatului spre femeia sa, cu următoarele cuvinte: „Deci un fiu îşi va părăsi tatăl şi mama pentru a se alătura femeii sale“.

Ce vrea să spună Domnul prin aceasta? Nimic altceva decât: cea mai mare dragoste a omului pe pământ este dragostea lui pentru femeia sa. Căci ce iubeşte un om în ordinea sa mai mult pe pământ decât o drăgălaşă şi bună femeie? In femeie este prin aceasta toată dragostea bărbatului, cum invers femeia în ordinea ei nu poate iubi nimic mai mult decât un bărbat corespunzator inimii ei.

Aşa este în porunca aceasta sub imaginea femeii toată dragostea bărbatului sau a omului în sine, pentru că femeia nu este de fapt nimic altceva decât un înveliş cât se poate de fin al dragostei unui bărbat.

Cui îi poate scăpa la o astfel de explicație, ca sub imaginea: „Tu să nu râvneşti după femeia aproapelui tău“, este exact aşa de mult spus ca: Tu să nu ceri spre avantajul tău *dragostea apropelui tău* şi prin aceasta toată dragostea, pentru că femeia este pe lume care poate cuprinde toată dragostea unui bărbat.

Dacă priviți aceasta cu mai multă atenție, atunci veți pricepe uşor, că toate imaginile exterioare a poruncii noastre nouă necunoscute este de fapt sensul interior binecunoscut. Cum, vrem să vedem aceasta imediat.

Vedeți, „Tu” nu este concret. De ce? Pentru că în sensul interior este înțeles oricine, fiind tot una dacă este de sexul femenin sau masculin. Tot aşa nu este concretă femeia, căci nu este menționat, că este vorba despre una bătrână sau tânără, dacă este vorba de una sau de mai multe, dacă este vorba de o fată sau de o văduva. De ce nu este concret acest fapt? Pentru că dragostea omului este unică şi nu este nici o femeie bătrână sau tânără, nu este nici o văduvă şi nici o fecioară, ci ea este de fapt *unica dragoste* în fiecare om. După aceasta să râvnească aproapele, pentru că este viața pură a fiecărui om. Oricine, care râvneşte la această dragoste din zgârcenie, invidie sau lăcomie, apare ca un criminal în fața aproapelui său, deoarece el doreşte să-şi însuşească dragostea sau viața acestuia. Deci nu este concret nici aproapele. De ce? Pentru că în sensul spiritual este înțeles fiecare om fără diferente de sexe.

Eu cred, că din aceasta ar trebui să fie clar, că sensul interior spus de mine vouă este singurul adevărat, pentru că cuprinde totul.

Aici vor spune astfel de criminali cu mândrie: Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu este un păcat, dacă cineva se culcă sau o doreşte pentru aceasta pe femeia sau pe fiica aproapelui său. Aici spun eu: Hoo, dragul meu prieten! Cu această remarcă ai țintit acolo unde trebuia. Se înțelege, că tu să nu tânjeşti după dragostea aproapelui şi prin aceasta dragostea sa şi tot ce poartă el în inima sa şi consideră prețios? Vezi, aici nu este interzis în această poruncă doar râvna ta pentru femeia şi fiica aproapelui tău, ci tot, ce cuprinde dragostea fratelui tău.

Şi din acest motiv au fost date la început aceste ultime două porunci împreună ca o *singură* poruncă. Ele sunt deosebite doar prin faptul că în porunca a noua este înfățişată dragostea față de aproapele mai mult particular de respectat, în porunca a zecea însă este înfățişată rezumat tocmai aceasta în sensul cel mai interior foarte general spre observarea de respectat.

Că, prin urmare şi poftirea femeii şi fiicele aproapelui este interzisă, poate desigur fiecare om să înțeleagă evident. Treaba se raportează exact aşa, că dacă îi dăm cuiva un vițel întreg, atunci îi dăm astfel şi extremitățile lui, coada lui, coarnele, urechile şi picioarele samd. Sau dacă Domnul i-ar face cadou cuiva o lume, atunci el îi va da totuşi tot, ce se aflã pe aceasta şi nu va spune: Numai interiorul lumii este al tău, suprafața, însă, îmi aparține mie.

Eu sunt de părere că mai limpede nu poate fi dată ideea spre înțelegerea din partea omului. Noi am cunoscut acum pe deplin sensul interior şi adevărat al aceste porunci, cum el este în cer veşnic valabil şi condiționează fericirea tuturor îngerilor şi am preântâmpinat fiecare replică posibilă. Astfel, suntem noi şi la sfârşit cu aceasta şi vrem de aceea să ne ducem de îndată în sala strălucitoare a *unsprezecea* din fața noastră. Acolo, vom găsi de-abia toate spusele de până acum în cea mai clară lumină ca într-un punct confirmate şi rezumate. - Deci, să păşim noi înăuntru! -

Sala a unsprezecea - porunca a-11-a

Dragostea faţă de Dumnezeu

Noi suntem deja în această sală şi vedem aici, în mijlocul sălii, o tablă rotundă pe o columnă mare, albă şi strălucitoare. Ea străluceşte ca soarele şi în mijlocul ei este scris cu un scris roşu ca rubinul şi luminos:

„Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău înainte de toate, din tot cugetul tău şi din toate puterile tale de viaţă date ţie de Domnul". -

Lângă această tablă de soare minunată şi cu un înţeles profund, zărim noi de asemenea, mai mult decât în oricare sală, o sumedenie de *copii* deja *crescuţi mari,* care, cum voi puteţi observa, privesc acuşi la tablă, acuşi iarăşi înţelegându-se cu învăţătorul lor şi acuşi cu totul adânciţi în sine, punând mâinile încrucişat pe piept, stau acolo asemenea statuilor. Intreaga privelişte spune deja, că, aici, este vorba de ceva nemaipomenit de important.

Ar putea unii să întrebe şi să spună: Aşa ceva ar fi într-adevăr evident de aşteptat. Dar dacă privim bine treaba la lumină, atunci această poruncă scrisă pe tabla de soare doar totuşi nu vrea să spună altceva, decât ce au spus în fond laolaltă toate celelalte porunci de mai înainte. De ce trebuie aşadar exact această tablă de aici să strălucească aşa de tare, în timp ce toate tablele de dinainte erau doar simplu albe şi era scris pe ele ca de obicei cu o substanţă închisă la culoare? - Această afirmaţie nu este pe deplin fără suport. Lăsând aceasta deoparte, ea îşi pierde aici valoarea, aşa cum celelalte învăţături şi susţineri trebuie în mod necesar să-şi piardă strălucirea în faţa unui singur cuvânt din gura Domnului.

Treaba se raportează exact aşa, cum se manifestă unele lucruri pe pământ, în natura mare, zilnic, aproape evident. Să presupunem cazul, cât de multe mii şi mii ori mii de lumini mai mici şi câteodată şi mai intense şi puţin mai mari luminează în fiecare noapte din cerurile înalte în jos spre pământul întunecat. Luna însăşi nu este arareori activă pe parcursul întregii nopţi. Pe lângă aceste lumini minunate aprind oamenii pe pământ pe timp de noapte aproape tot aşa de multe lumini artificiale.

La acest belşug de lumini şi lumini ar trebui să fim de părere, că n-ar mai fi suportabil pe pământ în timpul nopţii din cauza atâtor lumini. Numai experienţa singură a arătat totdeauna, că, pe pământ, după asfinţitul soarelui se face tot mai întuneric în ciuda luminilor, care apar tot mai mult pe cer, cu cât mai adânc se lasă soarele sub orizont.

Cine poate spune, că aceste lumini n-ar fi minunate? Da, numai un cinstitor mediocru a minunilor lui Dumnezeu trebuie la privirea cerului înstelat pe timp de noapte să se bată pe piept şi să spună: O Doamne, eu nu sunt vrednic să păşesc în această sfinţenie a Ta, în acest templu atotputernic şi nemărginit al Tău! Da, cu adevărat, se poate striga în fiecare noapte cu dreptul deplin: O Doamne! Acela care priveşte la făpturile Tale, are o bucurie *mândră* la acestea!

De ce, aşadar, una mândră? Pentru că fiecare om are pentru sine într-adevăr un motiv întemeiat, să fie din cauza a atâta fericire şi simţ de plăcere mândru-evlavios din această cauză, pentru că Acela, Care a creat asemenea lucruri minunate, este Tatăl său! - - Are deci fiecare pe bună dreptate un drept sfânt la acest lucru, să se bucure, când el priveşte în noaptea sa mai mult adâncit în sine marile înfăptuiri de minune ale Tatălui sau atotputernic. Şi într-devar, flacăra unei lămpi şi aceea în cuptor nu este mai puţin o înfăptuire minunată a Tatălui atotputernic, decât lumina strălucind măreţ a nenumăratelor stele ale cerului!

Şi priviţi acum, toată această splendoare minunată tare de admirat este asemenea cuvântului Vechiului Tastament în toate părţile lui.

Noi zărim în acest cer vechi, dar încă mai înoptat o grămadă de lumini de-abia de numărat mai mari şi mai mici. Ele strălucesc minunat şi cine priveşte la ele cu atenţie, va simţi tot timpul un respect profund secret şi sfânt. De ce? Pentru că duhul lui presimte lucruri măreţe în spatele acestor lumini. Dar ele sunt încă prea îndepărtate de el. El poate vedea, cuprinde şi simţi, dar luminile mici nu vor să vină mai aproape cu marele lor conţinut de duhul sau cercetător.

Cine sunt însă aceste lumini ale cerului în vechiul cer al duhului?

Vedeţi, ele sunt toţi patriarhii, părinţii, profeţii, învăţătorii şi conducătorii poporului vouă cunoscuţi şi plin fiind de Duhul lui Dumnezeu. - Dar pe pământ sunt doar şi o sumedenie de lumini artificiale, cine să fie deci acestea în Vechiul Testament? Aceştia sunt acei oameni demni de cinstit, care au trăit devotat conform cuvântului, care venise de la oamenii însuflaţi de Dumnezeu şi prin schimbarea lor de viaţă luminaseră şi însufleţiseră pe vecinii lor.

Aşa avem noi această scenă minunată de noapte în faţa noastră. Desigur, se acoperă trecător prin unele furtuni parţiale de noapte pe ici pe colo razele cerului cu nori, mişcându-se repede. Dar aceeaşi

furtună, care mai înainte adusese un nor duşmănos faţă de lumina peste cortul de stele minunat, tocmai această furtună vântură aceşti nori în jos spre orizont şi după ea devine firmamentul mai curat, decât cum a fost el mai înainte. Toate devin înfricoşate din cauza unei asemenea furtuni de durată scurtă şi îşi doresc iarăşi noaptea liniştită, minunată şi iluminată de multe mii de lumini. Dar un naturalist spune: Asemenea furtuni nu sunt nimic altceva decât vestitori de dinainte obişnuiţi ai zilei apropiate, de aceea nu trebuie să fim înfricoşaţi.

Deci, aşa este într-adevăr. Pentru că unde mari puteri sunt puse în mişcare, acolo se poate totuşi încă cu dreptate trage concluzia şi spune. Aici, nu poate să fie departe puterea din începuturi încă mai mare, ba chiar cea mai mare, fiindcă vânturi slabe nu sunt nimic altceva decât curenţi laterali ale unui orcan mare şi nu prea îndepărtat. Deci, are naturistul nostru doar dreptate şi noi încă ne mai înviorăm din cauza fastului minunat al nopţii de minune. -

Noi suntem încântaţi asemenea îndrăgostiţilor şi ne plimbăm sub multele ferestre ale casei mari de fast şi privim cu pieptul plin de fantezie şi de dor în sus la deschizăturile de lumină ale casei iluminate slab de o lampă de noapte, în spatele cărora simţim motivul dragostei noastre.

Multe presimţiri, o mie de gânduri cu un înţeles adânc tresar acolo asemenea stelelor căzătoare peste cerul nostru de dragoste, dar nici o asemenea lumină trecătoare şi efemeră nu vrea să satisfacă îndeajuns setea dragostei noastre.

Aşa îi merge omului şi în vechiul cer de stele în noapte a duhului. Dar ce se întâmplă? Prin răsăritul soarelui începe orizontul să se înroşească. Tot mai luminos devine peste orizontul răsăritului. Încă o privire la cerul mai înainte aşa de minunat şi ce se vede? - Nimic decât o stea dispărând una după după alta. -

Soarele, minunatul, răsare cu strălucirea lui foarte veche de zi şi nici o steluţă pe cer nu mai este de văzut, pentru că acel *un soare* a făcut mai luminos fiecare atom ceresc cu o *singură lumină,* decât cum ar fi fost în stare să înfăptuiască aşa ceva toate stelele nenumărate împreună, în noapte.

Răbdătorului îndrăgostit, care a fost încântat în zadar în decursul a întregii nopţi, îi răsare la casă, pentru el cu sens adânc, numai o *singură* fereastră. Şi de la această unică fereastră îl salută faptul dorit al inimii sale şi îi spune cu *o* privire binevoitoare mai mult decât mai înainte în decursul a întregii nopti fanteziile şi gândurile lui nenumărate!

Aşa vedem noi în natura mare zi de zi o scenă, care corespunde pe deplin cu aceea a noastră duhovnicească.

Luna, asemenea cu *Moise,* o vedem scufunzându-se cu o lumină tot mai slăbită şi pălită în spatele munţilor de seară, când soarele măreţ apare dimineaţa peste orizont. Orice a fost mai înainte în noapte înfăşurat într-un întuneric încă misterios, se află acum strălucind luminos în faţa ochilor fiecăruia!

Toate acestea sunt efectele soarelui. Şi pe cerul duhovnicesc sunt toate efectul a acelui *un Domn, un Iisus, care este aici singurul împăciuitor al cerului şi a toate lumile!*

Ceea ce El Insuşi este în Sine ca soarele dumnezeiesc a toate sorile, aceasta este şi fiecare cuvânt distinct ieşit din gura Lui faţă de toate cuvintele nenumărate din gurile a unor profeţi, părinţi şi patriarhi entuziasmaţi. Nenumărate avertizări, legi şi prescripţii vedem noi în decursul Vechiului Testament. Acestea sunt *stele,* dar şi lumini artificiale ale noptii. Atunci însă vine *Domnul,* spune numai *un cuvânt* - şi acest cuvânt compensează întregul Testament Vechi. -

Şi priviţi, din tocmai acest motiv şi apare *acest un cuvânt şi primul cuvânt aici,* în această a unsprezecea sală, ca un soare de la sine strălucitor, a cărui lumină luminează bine nenumărate stele, el însă, dimpotrivă, veşnic nu mai are nevoie, să se ajute de licărirea stelelor. Pentru că el este doar *lumina din începuturi,* din care toate stelele nenumărate au luat lumina lor parţială.

Şi aşa va fi aceasta şi aici, în această apariţie, cu siguranţă de înţeles, de ce cele zece table de dinante sunt înălţate numai în alb, deci licărind mat, faţă de care noi vedem arătată aici lumina soarelui din începutul veşniciei, care nu necesită lumina de dinainte şi de noapte, ci cuprinde deja în sine toată lumina.

Cine îmbrăţişează aceasta numai întrucâtva, acela va accepta pe deplin, de ce a spus Domnul: *„În această poruncă a dragostei sunt conţinuţi Moise şi toţi profeţii“.* Este desigur spus tot aşa de mult, că dacă am dori să spunem într-un mod firesc: Ziua, nu se mai văd stelele de aceea şi nici nu mai avem nevoie de lumina lor, fiindcă toată lumina lor este compensată de nenumărate ori în acea *o lumină* a soarelui. - Cum însă, prin aceasta, aici, se arată evident adevărul deplin, veţi vedea voi în urmare. -

Dragostea lui Dumnezeu - Substanţa cauzei fundamentale a tuturor făpturilor

Dragostea lui Dumnezeu este substanţa fundamentala a tuturor făpturilor, căci

fără aceasta nimic nu s-ar fi putut crea vreodată. Această dragoste corespunde cu atotvieţuitoarea şi producătoarea de căldură şi prin această căldură vedeţi voi pământul cum înfloreşte sub picioarele voastre.

Prin această căldură se înverzeşte pomul înţepenit, înfloreşte şi căldura în fiinţa sa este aceea, care coace fructul în pom. În orice caz nu există pe toată suprafaţa pământului o fiinţă sau un lucru, care ar putea proveni printr-o totală lipsă de caldură.

Aici se va spune şi se va obiecta: Gheaţa este cu siguranţă total lipsită de căldură şi mai ales gheaţa polară. Căldura are cu certitudine prea puţin de-a face, căci la aproape patruzeci de grade minus ar trebui ştiut un instrument de căldură, care ar putea încălzi acolo ceva. Eu aici însă nu spun nimic altceva decât că oamenii de ştiinţă ai pământului nu au descoperit încă un asemenea instrument cu care pot deosebi şi preciza adevărata stofă căldă de la cea rece. Noi care avem cunoaşterea interioară curată, avem o cu totul altă măsură introdusă şi de care ne folosim.

Oamenii de ştiinţă ai pământului încep cu măsurările frigului, atunci când începe apa să îngheţe. Dacă la punctul de îngheţare începe deja adevăratul frig, atunci aş vrea să ştiu şi eu motivul, după ce fel de lege sau prin ce fel şi chip se poate accentua frigul? De ce este o temperatură de aproximativ patru până la cinci grade sub aşa zisul punct de îngheţare încă suportabilă? Dacă însă scade termometrul până la minus 18, atunci devine frigul cât se poate de dureros. Se poate spune aici şi aceasta cu deplină dreptate: 18 grade minus sunt mult mai dure decât patru grade minus, pentru că la cele patru grade minus par să aibe mai multă căldură prezentă decât la cele 18 grade minus? Se pot oare considera 18 grade minus ca frigul total? Da de unde, căci s-a mai întâmplat să fie şi minus treizeci de grade. Aceste grade au fost de aceea mult mai dureroase decât cele 18 grade minus. De ce? Pentru că acestea la rândul lor au conţinut mai puţină căldură decât cele minus 18 grade. Dar minus patruzeci de grade ar trebui să fie mult mai dureroase decât cele minus treizeci. Dar s-ar putea atunci declara faptul că acele minus patruzeci de grade să fie privite ca total lipsite de căldură?

Eu însă vă voi spune ceva, că acestea sunt doar treceri de la căldură la frig şi invers. De aceea se poate recunoaşte aceasta ca adevărata măsură:

Orice lucru, orice corp, care este capabil de căldură, nu poate fi numit în totalitate rece, pentru că el are atâta căldură în sine, cât este el de mare şi de voluminos. O bucată de gheaţă din cea mai înaltă parte a nordului poate fi topită la foc şi apa se poate aduce la stagiul de fierbere. Dacă nu ar avea această gheaţă căldura legată în sine, nu ar mai putea fi în veci încălzită.

Frigul este acea parte a unei fiinţe, în care nu mai poate exista nici un pic de căldură. Aşa cu dreptate se poate spune că formarea gheţii la polul nord este doar pur şi simplul reacţia căldurii şi pentru că este ameninţată de frig îşi strânge toate corpurile şi se întăreşte, pentru a se putea opune frigului.

Căldura este prin urmare ca dragostea şi frigul total este la fel ca adevărata neiubire a iadului. Unde vrea să iasă aceasta la suprafaţă pentru a conduce, se înarmează contra ei vieţuitoarea şi eterna dragoste şi adevăratul şi atotdistrugătorul frig nu poate câştiga în faţa dragostei armate.

Ce înseamnă prin urmare: „Iubeşte-L pe Domnul deasupra tuturor“? - Privind logic aceasta nu poate însemna nimic altceva decât:

Leagă căldura ta primită de la Dumnezeu cu cea care te-a creat pe tine şi cu căldura veşnică a Creatorului tău, aşa tu nu îţi vei pierde viaţa pe veci.

Dacă tu însă vei tăia de buna voie dragostea ta sau căldura vieţii de căldură fundamentală dumnezeiască şi prin urmare să vrei să rămâi ca o fiinţă conducătoare, atunci nu va mai avea căldura ta nici o hrană.

Tu vei intra într-un grad de frig din ce în ce mai mare. Şi cu cât mai tare te scufunzi în gradele de frig, cu atât mai greu va fi să te încălzeşti din nou. Dacă ai intrat însă în frigul total, atunci eşti lângă Satana şi tu, ca fiind complet rece, nu vei mai fi în stare de nici o încălzire!

Ce se întâmplă de acolo mai departe, nu îţi poate spune nici o silabă vreun înger al cerului.

Bineânţeles că în Dumnezeu sunt adâncuri nemărginite. Cine însă le va putea explora şi concomitent, să-şi păstreze şi viaţa? -

Eu cred, că din aceste cuvinte scurte se poate clădi o imagine destul de clară, de ce această poruncă, acest singur cuvânt al Domnului, este esenţa, da, un soare a tuturor sorilor un cuvânt a tuturor cuvintelor. - În urmare vrem să vorbim noi mai mult despre acest lucru. -

Ce înseamnă: Să-l iubeşti pe Dumnezeu deasupra tuturor?

Eu îl înţeleg pe acela care vine şi spune: Totul ar fi în deplină ordine, dar cum se poate realiza cuvântul dumnezeiesc la Dumnezeu Insuşi? Cum trebuie de fapt *iubit Dumnezeu şi* aceasta deasupra tuturor? Ar trebui să fi îndrăgostit de Dumnezeu, ca un mire de frumoasa şi bogata sa mireasă? Sau ar trebui să fi îndrăgostit aşa de Dumnezeu, ca un matematician în calculele sale matematice sau ca un astronaut în stelele sale? Sau ar trebui să fi îndrăgostit cum este un speculant de marfa sa, sau cum este un capitalist îndrăgostit de banii săi, sau ca un stăpân în proprietăţiile sale, sau chiar ca un monarh de tronul său? Acestea sunt singurele măsuri serioase de dragoste omenească, căci dragostea copiilor pentru părinţii lor nu poate fi o serioasă măsură de dragoste, deoarece exemplul învaţă, că, copiii îşi pot

părăsi părinţii pentru a face o căsătorie bună sau pentru a câştiga bani sau pentru a prelua o funcție mult mai înaltă. La toate acestea păleşte dragostea copiilor pentru părinţii lor şi din această cauză îi preia o altă dragoste mai puternică locul. De aceea sunt menţionate aici doar cele mai înalte măsuri omeneşti ale dragostei şi aici se pune întrebarea, după care măsură ar trebui măsurată dragostea pentru Dumnezeu?

Dacă vine acum cineva şi vorbeşte: după una sau după cealaltă, atunci spun eu, comentând: Prietene, aceasta nu poate fi aşa.

Este adevărat că măsurile de dragoste spuse de mine sunt singurele, după care poate fi măsurată cea mai puternică forţă de iubire a omului; dar faptul este, că pe *Dumnezeu trebuie să-l iubeşti deasupra tuturor,* ce vrea să însemne atât că: mult, mult mai mult decât orice pe lume.

Aici însă se pune întrebarea, cum se poate ridica dragostea la nivelul de nemăsurat şi de neimaginat a unui spirit omenesc? Aici se va spune: Să-l iubeşti mai mult pe Dumnezeu decât propria ta viaţă. Aici spun eu, cel ce contrazice: Cu dragostea propriei vieţi nu poate fi comparată cea mai înaltă dragoste pentru Dumnezeu şi nici o comparaţie nu o poate avea dragostea copiilor spre părinţii lor. Căci este nevoie de multe, ca copiii să-şi pună viaţa în pericol pentru părinţii lor, din contră le este mai bine, dacă părinţii se luptă din greu pentru ei pe viaţă şi pe moarte.

Prin urmare, pare dragostea de sine a copiiilor faţă de dragostea părinţilor deseori mai puternică. Dar noi putem vedea din alt unghi, că, copiii oamenilor îşi riscă deseori viaţa prosteşte pentru orice fel de alte avantaje. Unul navighează în noapte peste ocean, altul se pune în faţa frontului şi prin aceasta în faţa duşmanului, un al treilea deseori merge pe pământ periculos, pentru a căuta comorile naturale. Şi aşa vedem noi, că exterioarele măsuri lumeşti-serioase de dragoste omenească sunt mult mai puternice şi sunt toate la fel, ca dragostea copiilor pentru părinţii lor şi pentru dragostea spre propria viaţă.

Dar la ce folosesc toate aceste măsuri, dacă cu mult peste ele trebuie să fie poziţionată dragostea pentru Dumnezeu, contra căruia ar trebui ca toate celelalte baremuri de dragoste să pălească întru totul? Vedeţi voi, dragii mei prieteni şi fraţi, cel ce obiectează ne-a atacat frontal şi noi trebuie să stăm stabili pe picioare, pentru a putea tine piept celui ce obiectează.

Dar eu văd acum un adversar care pare a fi foarte serios. Acesta este aşa de sigur de câştigul său ca vine convins şi spune: Oh cu acesta, ce obiectează aşa de mult aici vom termina repede, căci Domnul ne-a dat o măsură adevărată, cum putem noi să-l iubim pe Dumnezeu. Şi de aceea nu trebuie să spun eu nimic altceva, decât ceea ce a spus şi Domnul Însuşi adică: „Cine respectă porunciile Mele, acela este, care Mă iubeşte“. - Aceasta este de fapt adevărata măsură prin care trebuie să-l iubeşti pe Dumnezeu.

Dacă adversarul are destui dinţi buni şi ascuţiţi, atunci să încerce, să stabilească un alt cântar de dragoste de necontestat. Bine, spun eu, cel ce obiectează este încă într-o parte şi face feţe şi feţe ca să roadă puţin la această menţionare. Noi vrem de aceea să-l ascultăm şi să vedem ce va putea spune el. El vorbeşte:

Bine, dragul şi prietenosul meu adversar! În ordinea menţionării tale nu mi-ai dovedit nimic pentru măsura de dragoste cea mai înaltă pentru Dumnezeu, decât că ai o memorie foarte bună şi aceasta poţi să mulţumeşti unor texte din Sfânta Scriptură. Dar iată, cine doreşte să preia din aceste texte un folos adevărat, acela nu trebuie să ştie numai cum sună ele, ci el trebuie să le înţeleagă pe viu, ce vor ele de fapt să spună.

Ce vei spune tu, dacă eu ţi-am spus mai înainte din gură Domnului nu una ci mai multe obiecţii, conform cărora Însuşi Domnul vorbeşte că dragostea nu este singura rezolvare a acestei porunci? Tu faci acum o mutră, de parcă ai vrea să spui: Astfel de texte ar trebui să fie cam exagerat de rare în Scriptură. Eu însă îţi răspund: Drag prieten, în nici într-un caz. Asculta-mă şi eu vreau să-ţi dau o jumătate de duzină de exemple.

Îţi este cunoscută convorbirea Domnului cu tânărul bogat? Nu întreabă acesta: „Învăţătorule, ce trebuie să fac pentru a obţine viaţa veşnică? ” Şi ce îi răspunde aici Domnul? Tu spui triumfător: Domnul vorbeşte: „Urmează poruncile şi iubeşte-L pe Dumnezeu, aşa vei obţine viaţa veşnică! ” Bine, spun eu, dar ce vorbeşte tânărul? El vorbeşte: „Învăţătorule, acestea le-am urmat deja din copilarie“.

Toate acestea sunt adevărate. Dar de ce, întreb eu, i-a dat tânărul Domnului acest răspuns? El a vrut să-i spună prin aceasta: Cu toate că le-am urmat din copilarie, nu simt nimic din viaţa minunată şi eternă în mine.

De ce îi explică Domnul după aceasta tânărului, că nu este îndeajuns urmarea poruncilor pentru obţinerea vieţii veşnice, ci mai adăugă concomitent cu gravitate şi vorbeşte: „Atunci vinde-ţi toate bunurile, împarte-le printre cei săraci şi *urmează Mie*! “

Intrebare, dacă Domnul Însuşi adaugă aceasta, este suficient urmarea poruncilor pentru a avea cea mai înaltă dragoste pentru Dumnezeu? Vezi, aici este deja o piedică, dar să mergem mai departe!

Ce vorbeşte o dată Domnul spre apostolii şi spre ucenicii Săi, când le expune lor obligaţiile şi le laudă? El nu vorbeşte nimic altceva decât cuvintele simple şi foarte importante: „După ce aţi terminat totul, gândiţi-vă atunci, că aţi fost robi netrebnici şi inutili“.

Acum pun eu întrebarea: Explica aici Domnul că ar fi îndeajuns urmarea poruncilor, cu toate că evident explică, că fiecare om, care urmează aceste porunci, să se declare întru totul *nefolositor?* Vezi, aici ar fi deja a doua piedică mai mare. Dar să mergem totuşi mai departe!

Cunoşti tu pilda despre fariseul şi vameşul din templu? Fariseul cu conştiinţa împăcată îşi dă faţa de sine jurământul în lăcaşul sacru, ca el, faţă de o mare majoritate, a urmat tot timpul cu exactitate şi cuvânt cu cuvânt toate poruncile lui Moise. Dar săracul vameş, într-un colţ al templului, îi dă fiecărui observator impresia prin pozitia sa umilă, că el nu prea a ţinut poruncile lui Moise şi cunoscându-şi păcatele sale, nu are nici măcar curajul să privească locul sacru a lui Dumnezeu, ci îşi recunoaşte inutilitatea să şi Îl roagă pe Dumnezeu să se milostivească faţă de el.

Deci aş vrea să ştiu totuşi de la tine, tu, dragul meu prieten cunoscător al textului, de ce, dacă sunt îndeajuns poruncile, l-a lăsat Domnul să iasă din templu pe săracul vameş păcătos şi l-a reţinut pe fariseul, care urma cu exactitate toate poruncile?

Vezi, dacă se priveşte acest lucru la lumină, atunci se pare, că Insuşi Domnul a pus o a treia piedică la urmarea absolută a poruncilor. Tu dai deja din umeri şi nu mai ştii ce să spui şi încotro să te îndrepţi. Dar nu te supăra, vor veni altele mai bune! Deci, acum mai departe.

Ce vei spune tu, dacă îţi voi spune un text din Scriptură, care este spus direct din gura Domnului, prin care El indirect declară că nu sunt valabile poruncile şi dă un mijloc de ajutor, prin care doar El Însuşi garantează câştigarea vieţii eterne?

Tu spui acum: Draga prieten, acest text aş vrea să-l aud. Il vei auzi imediat, dragul meu prieten! Ce vorbeşte o dată *Domnul* când găseşte *un copil* la marginea drumului, îl ia în braţe şi îl alintă? El vorbeşte: „Dacă voi nu veţi deveni ca acest copil, atunci nu veţi intra în împărăţia cerească! “

Întrebare: a studiat acel copil, care nu era capabil să rostească corect un cuvânt, porunciile lui Moise şi să-şi îndrepte viaţa strict după ele? Pe tot pământul nu există cu siguranţă un om aşa de prostanac, care ar putea afirma un asemenea lucru. Prin urmare, o întrebare: Cum a putut Domnul să descrie un copil ca motiv spre câştigarea vieţii eterne, care nu ar fi putut avea nici o iotă de-a face cu poruncile lui Moise? Prietene, eu nu spun aici mai mult decât: Dacă doreşti, putem discuta acest lucru mai îndeaproape. Tu nu spui nimic. Prin aceasta înţeleg eu că la această a patra piedica te-ai retras cât se poate de mult în fundal. -

Din ce constă dragostea către Dumnezeu?

Tu ai văzut în aceste patru puncte, că Domnului nu-i îi este de ajuns doar urmarea corectă a poruncilor spre dobândirea vieţii eterne şi în al patrulea punct anulează aceasta indirect.

Dar ce vei spune tu atunci, dacă eu ţi-aş spune câteva puncte, unde Domnul se exprimă critic despre urmarea poruncilor? Tu spui aici: Aceasta nu ar putea fi posibil! Pentru aceasta nu îţi pot da un exemplu, ci dacă tu vrei, îţi dau o duzină de exemple. Aşa că ascultă!

Fiecare, care a răsfoit vag poruncile lui Moise, aceluia trebuie să-i fie cunoscut, cât de mult a poruncit Moise poporului iudeu *să fie ospitalier*. Cine păcătuia faţă de această poruncă, era în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor declarat ca fiind vinovat. Porunca ospitalităţii i-a fost dată poporului iudeu, care înclina spre a fi lacom, pentru a putea îndepărta acest popor de dragostea de sine şi de lăcomie spre dragostea *pentru aproapele* lor.

Legea a fost, ca un oaspete străin, mai ales dacă era de naţionalitate iudaică, să fie primit cu toată atenţia şi să fie servit ca atare; şi această poruncă a venit de la Dumnezeu, căci Dumnezeu şi nu Moise, a fost Acela ce a dat aceste porunci.

Dar când acelaşi *Domn,* care în trecut a dat poruncile prin Moise, merge în *Betania* în casa lui Lazar, este *Marta,* care urmează cu exactitate porunca şi îşi dă toată silinţa, să-l servească pe oaspetele atât de important. *Maria,* sora ei, uită de bucuria, care i-a fost pricinuită de oaspete prin prezenţa Sa, cu totul de porunci, se pune la picioarele Sale şi ascultă cu mare atenţie povestirile şi pildele Domnului. Marta, supărată de uitarea porunciilor şi şederea surorii sale, este la aceasta ocazie foarte agitată, se întoarce cu hărnicie spre Domnul şi vorbeşte: „Doamne! Eu am aşa de multă treaba, porunceşte-i Tu surorii mele, ca să vina şi să mă ajute puţin! ” - Sau mai clar spus: Doamne, Tu care ai înfiinţat legile prin Moise, reaminteşte-i surorii mele de ele.

Ce vorbeşte însă Domnul? „Marto, Marto! ” spune El, „tu îţi ocupi prea mult timpul cu tot ce este lumesc! Maria însă şi-a ales partea mai bună, care pe veci nu va mai putea fi luată de la ea. “

Spune-mi tu acum, dragul meu prieten, dacă nu este aceasta o critică evidentă a Domnului către respectarea exactă şi harnică a poruncilor şi în sensul opus, o extraordinară laudă către acea persoană, care de fapt nu-şi face griji de porunci, ci vorbeşte aşa doar prin mişcările ei de acţionare (Maria) :

Doamne, pentru că te am numai pe Tine, aşa îmi este toată lumea indiferentă! - Nu arată aici Domnul iarăşi că ţinerea singură a legii nu-i dă nimănui partea mai bună, ba chiar cea mai bună, care veşnic nu va mai fi luată de la el? Vezi, aceasta este prin urmare o a cincea piedică. Dar numai mai departe!

Ce îi spune Domnul Insuşi lui Moise şi anume în porunca a treia: „Să cinsteşti ziua de odihnă! ” Intrebare, ce face însă Domnul Insuşi în prezenţa celor ai Săi care îndeplinesc legea literă cu literă? Uite, El se înforgătuie şi nesfinţeşte El Insuşi sabatul, evident după sensul literalmente al legii şi le dă chiar voie ucenicilor Săi, să culeagă spice într-o zi de sabat şi să se sature cu grăunţele. Cum îţi place această îndeplinire a legii lui Moise, unde Domnul Insuşi nu numai singur pentru Sine, ci spre cea mai mare supărare a îndeplinitorilor literalmente ai legii dă, să spunem aşa, întregul sabat peste cap? Tu vei spune, acest lucru l-a putut doar face Domnul într-adevăr, pentru că el este şi un Domn al sabatului.

Bine, dar eu întreb: Au ştiut fariseii supăraţi, că fiul teslarului este şi un Domn al sabatului? - Tu eşti de părere că ei ar fi trebuit să recunoască aceasta, ca consecinţă a minunilor Lui. Aici spun eu însă: Pentru acest popor n-au fost minuni deajuns, pentru a recunoaşte deplina dumnezeiere în Hristos, fiindcă minuni au înfăptuit toţi profeţii în toate timpurile, cei adevăraţi precum şi câteodată şi cei mincinoşi. Deci, nu se poate pune aceasta ca condiţie, că minunile lui Hristos ar fi trebuit să-i convingă pe farisei de dumnezeirea şi măreţia Lui.

Toţi profeţii însă, exceptându-L pe El, au sfinţit sabatul, El singur l-a dat peste cap. Nu trebuia aceasta să fie o supărare pentru îndeplinitorii literalmente ai legii? Intr-adevăr şi totuşi n-a lăsat Domnul să se negocieze cu El.

Ce reiasă însă din acest lucru? Nimic altceva, decât că Domnul consideră foarte jos ţinerea legii singură pentru sine. De ce? O mică pildă din sfera ta proprie, precum şi din sfera fiecărui om, care a trăit vreodată pe lume, să-ţi aducă răspunsul:

Un tată are doi copii. El le-a făcut copiilor săi voia lui ca legal cunoscută. Un ogor şi o vie le-a arătat el şi a spus: Voi aţi devenit puternici şi astfel cer eu de la voi, ca voi să lucraţi acum harnic ogorul şi via pentru mine. Din hărnicia voastră eu voi recunoaşte, care dintre voi doi mă iubeşte cel mai mult. Aşadar, aceasta este legea, conform căreia bineânţeles acel fiu va fi părtaş de măreţia tatălui, care îl iubeşte cel mai mult pe tatăl.

Ce fac însă cei doi fii? Unul din ei ia sapa înţeapă toată ziua harnic pământul şi lucrează ogorul şi via. Celălalt lasă mai mult lucrul baltă, cum se obişnuieşte a se spune. De ce? El spune: Dacă sunt pe ogor sau în vie, atunci trebuie tot timpul să mă lipsesc de dragul meu tată, în afară de aceasta, nu sunt aşa de doritor de măreţie ca fratele meu. Dacă îl am numai pe dragul meu tată şi pot să fiu numai în preajma lui, care este totul pentru inima mea, atunci eu întreb puţin despre una sau cealaltă împărţire a unei măreţii.

Tatăl îi şi spune acestui al doilea fiu din când în când: Dar uite, cum lucrează harnic fratele tău şi caută să se învrednicească de dragostea mea. Fiul spune însă: O dragă tată! Dacă sunt în ogor, atunci sunt departe de tine şi inima mea nu-mi dă pace, ci vorbeşte întotdeauna tare către mine: Dragostea nu locuieşte în mână, ci în inimă, de aceea ea nici nu vrea să fie câştigată cu mâna, ci cu inima! Dă-i tu, tată, fratelui meu, care lucrează atât de harnic, ogorul şi via. Eu însă sunt îndeajuns cointeresat din partea ta, dacă tu îmi permiţi numai, ca eu să am voie să te iubesc întotdeauna după dorinţa inimii mele, cum eu vreau şi trebuie să te iubesc, pentru că tu eşti tatăl meu, tot ce am eu.

Ce va spune aşadar şi într-adevăr tatăl la aceasta şi acest lucru din cea mai interioară temelie a inimii sale? Sigur nimic altceva decât:

Da, tu fiul meu cel mai iubit, inima ta ţi-a destăinuit-o pe cea a mea; *legea este doar un examen.* Dar fiul meu, *dragostea nu se află în lege,* fiindcă fiecare care ţine doar legea singură, o ţine pe aceasta din dragoste proprie, pentru a-şi câştiga prin aceasta cu puterea faptei sale dragostea Mea şi măreţia Mea. Acela însă, care ţine astfel legea, acela este încă departe de dragostea mea, fiindcă dragostea lui nu se ţine scai de mine, ci de răsplată.

Tu însă te-ai întors, ce-i drept, nu ai dispreţuit legea, pentru că a dat-o tatăl tău, dar tu te-ai *ridicat deasupra legii şi* dragostea ta te-a condus peste aceasta înapoi la tatăl tău. Astfel, să şi primească aşadar fratele tău ogorul şi via şi să păşească în măreţia mea; tu însă, cel mai îndrăgit fiu al meu, să ai, ceea ce tu ai căutat, anume pe tatăl însuşi şi toată dragostea lui!

Eu sunt de părere, dragul meu prieten, că din această pildă va fi totuşi cumva limpede, ce este aici mai mult, singură tinere uscată a legii sau trecerea peste ea şi *îmbrăţişarea dragostei singure.*

În caz că nu-ţi este această idee încă pe deplin limpede, atunci eu te întreb: Dacă tu ai avea ocazia, să-ţi alegi o mireasă dintre două fecioare, despre care tu ai fi de fapt convins, că amândoua te iubesc, dar nu eşti încă pe deplin convins despre faptul, care te iubeşte cel mai mult. N-ai dori tu foarte tare, să afli, care te iubeşte cel mai mult, ca, prin urmare, să o alegi pe aceea, care te iubeşte cel mai mult? Tu spui: Acest lucru este foarte limpede; dar cum să-l pui în practică, pentru a afla aceasta? Pe acest lucru vrem noi să-l avem imediat.

Uite, la prima ajungi tu. Ea este harnică şi activă. Din atâta dragoste către tine ea nu se mai ştie de a atâta muncă şi anume din atâta muncă pentru tine, pentru că ea face pentru tine cămăşi, şoseste, pijamale şi încă mai multe asemenea îmbrăcăminţi. Ea are cu acestea aşa de mult de lucru, că nu rar, din cauza a atâta muncă, de-abia îşi dă seama, când tu vii la ea. Uite, aceasta este prima. - A doua lucră

foarte încetinel. Şi ea lucrează, ce-i drept, pentru tine, dar inima ei este preocupată prea tare cu tine, ca să fie în stare să îşi dedice atenția lucrului. Dacă tu o vizitezi şi ea te zăreşte de departe, ca venind la ea, atunci nu mai este vorba de nici o muncă; fiindcă ea nu cunoaşte aici nimic mai inalt, nimic mai meritoriu decât pe *tine singur! Tu singur eşti al ei totul în toate,* pentru tine ea dă toată lumea! Spune-mi, pe care dintre aceste două o vei alege tu?

Tu spui: Dragă prietene! Cu un întreg trilion îmi este mai dragă a doua, fiindcă ce contează câteva cămăşi şi ciorapi? Evident, este aici vizibil, că prima doar numai prin aceea căuta să mă câştige, că ea vrea să primească de la mine recunoaştere pentru meritul ei. Cealaltă căuta însă să mă iubească. Ea se afla dincolo de toate meritele şi nu cunoaşte nimic altceva mai înalt decât pe mine şi dragostea mea. Pe aceasta aş şi lua-o de soție.

Bine, îți spun eu ție, dragă prietene, nu vezi tu aici limpede caracterul Martei şi Mariei? Vezi tu, ce spune Domnul către Marta cea ocupată cu legea şi ce către Maria cea smerită?

Din aceasta însă, poți tu să şi vezi, *ce cere Domnul de la fiecare om dincolo de lege şi* în acelaşi timp dă evident de recunoscut, *din ce constă dragostea omului către Dumnezeu.* - Din tocmai acest motiv blesteamă Domnul chiar, mişcat în inima Lui, îndeplinătorii care țin literalmente legea (anume fariseii şi cărturarii), îl laudă pe vameşul păcătos şi face mai repede hoților, desfrânatelor şi adulterilor accesibilă împărăția lui Dumnezeu decât treierătorilor uscați de litere.

De aceea întreb eu, obiecțiitorul, acum încă o dată cu cel mai deplin drept, după care riglă de măsurat trebuie să-l iubim pe Dumnezeu înainte de toate? Dacă eu am rigla, atunci am totul, dacă însă nu am rigla, atunci iubesc eu ca unul, care nu ştie, ce este dragostea. De aceea, încă o dată întrebarea:

Cum trebuie să-l iubim pe Dumnezeu deasupra toate? - Şi eu, Ioan, spun: *Să-l iubeşti pe Dumnezeu deasupra toate înseamnă:*

Să-l iubeşti pe Dumnezeu dincolo de toate legile! - Cum aceasta, o să arate urmarea. -

Cum trebuie iubit Dumnezeu înainte de toate

Însă, pentru a afla şi a înțelege temeinic, cum trebuie să-l iubim pe Dumnezeu dincolo de lege, trebuie să ştim, că legea propriu zisă nu este nimic altceva decât calea uscată spre dragostea de fapt către Dumnezeu.

Acela care începe să-l iubească pe Dumnezeu în inima lui, acela a parcurs deja drumul; Cine însă îl iubeşte pe Dumnezeu numai prin *ținerea legii,* acela mai este încă cu dragostea lui *un călător pe drum,* unde nu cresc fructe şi nu arareori îl aşteaptă pe călător hoți şi tâlhari.

Cine însă îl iubeşte curat pe Dumnezeu, acela îl iubeşte deja înainte de toate! Pentru că a-L iubi pe Dumnezeu înainte de toate înseamnă: Să-l iubeşti pe Dumnezeu dincolo de toată legea. Cine este afară pe cale, acela trebuie încontinuu să păşească mai departe pas cu pas, pentru a ajunge aşa în cel mai ostenitor mod la țelul propus. Cine îl iubeşte însă pe Dumnezeu astfel, acela sare peste întreaga cale, deci peste intereaga lege şi el îl iubeşte astfel înfățişat pe Dumnezeu deasupra toate.

S-ar putea aici probabil spune: Aceasta sună straniu, fiindcă după noțiunile noastre înseamnă „a-L iubi pe Dumnezeu deasupra toate“; Să-l iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât totul de pe lume. - Bine, spun eu şi întreb însă în acelaşi timp: Ce fel de riglă are însă omul pentru a măsura o asemenea dragoste? Obiecțiitorul a dezbătut şi a arătat destul de limpede aceste rigle pentru dragostea cea mai mare posibilă a omului pe pământ, ca omul, în acest fel, nu are pentru această dragoste - peste - toate față de Dumnezeu absolut nici o riglă.

Eu spun însă: Nu este arătat totul prin legea dată, cum trebuie omul să se comporte în dorința sa spre lucrurile lumeşti? Prin urmarea acestei idei, sunt în lege arătate toate lucrurile şi pe lângă acestea este dată pentru dragostea omului limitarea potrivită, după care fiecare om are să se comporte față de lucrurile lumeşti.

Dacă însă, acum, cineva *îl iubeşte pe Dumnezeu dincolo de lege,* acela îl iubeşte desigur şi dincolo de toate lucrurile lumeşti, fiindcă, cum am spus, tocmai prin lege este înfățişată folosirea lucrurilor lumeşti şi comportarea față de acestea conform ordinii dumnezeieşti. O completare scurtă într-o poziție comparativă va face toată această idee limpede ca soarele.

Domnul îi spune tânărului bogat: „Vinde totul, împarte săracilor şi urmează Mie! “- Ce înseamnă aceasta? Cu alte cuvinte nimic altceva decât: Dacă tu, tinere, ai respectat legea, atunci ridică-te acum deasupra ei, dă-i lumii toate legile şi toate lucrurile ei înapoi şi tu rămâi la Mine, aşa ai tu viață!

Cine nu va recunoaşte aici, ce înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu dincolo de lege?

Mai departe îi spune Domnul tânărului: „Dacă voi nu deveniţi ca acest copil, nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu. ” Ce vrea să spună aşadar aceasta? Nimic altceva decât:

Dacă voi nu veţi veni la Mine ca acest copilaş necinstiind totul din lume, nici legea, nici lucrurile lumii şi nu Mă cuprindeţi cu toată dragostea ca acest copil, atunci voi nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu! De ce nu, aşadar? Pentru că Domnul Insuşi spune iarăşi: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa! ” Cine deci vrea să vină la Mine, Care sunt pe deplin Una cu Tatăl, acela trebuie *prin* Mine să intre în staulul sau împărăţia lui Dumnezeu.

Atâta timp cât, conform acestor spuse, cineva nu-L cuprinde pe Domnul Insuşi, atâta timp el nu poate să vină la El şi chiar dacă el ar fi respectat ca o stâncă nebătut o mie de legi. Pentru că cine mai este încă pe drum, acela încă nu este la Domnul, cine însă este la Domnul, ce treabă ar mai avea încă acela cu drumul?

Dar aici, între voi, sunt porţi şi acest lucru în număr de multe sute de mii, care susţin că drumul este mult mai important decât Domnul. Şi dacă ei sunt deja la Domnul, atunci fac iarăşi cale întoarsă şi se îndepărtează de El, numai pentru a fi pe drumul jalnic! Aceştia au mai multă bucurie în slujire, în sclavie şi în jugul tare decât pentru Domnul, Care l-a făcut pe fiecare om liber. Jugul Lui este foarte uşor şi blândă este povara Lui. Uşor este jugul, ca el să nu apese pe ceafa dragostei către Domnul în tragerea vieţii şi chiar blândă este povara, care este singura lege a dragostei! - Mai departe vedem noi un exemplu.

Fariseul drept se laudă pe sine însuşi pe drum; dar vameşul consideră drumul foarte greu. Pentru că niciodată el nu este în stare să vadă capătul acestuia. El *se apleacă de aceea foarte adânc în faţa Domnului în inima lui,* îşi recunoaşte slăbiciunea şi neputinţa lui, de a merge exact pe drum. La aceasta însă, îl cuprinde el pe Dumnezeu Domnul cu inima lui şi face astfel un salt imens peste tot drumul greu şi ajunge prin aceasta la ţelul său!

Cine nu va putea înţelege aici ce înseamnă să-l „iubeşti pe Domnul deasupra tuturor“? - Deci, să mergem mai departe. Martha este pe drum, iar Maria a ajuns deja la capăt! Aici nu mai este nevoie menţionarea, căci prea limpede şi clar este ce înseamnă aici, să-l „iubeşti pe Domnul deasupra tuturor“.

Dacă însă vrem noi să avem acest lucru mult mai clar şi în abundenţă, atunci să privim scena, unde Domnul îl întreabă pe P*etru* de trei ori, *dacă acesta Îl iubeşte?* - De ce îl întreabă de trei ori? Căci Domnul ştia şi aşa, că Petru Îl iubeşte şi El mai ştia şi faptul, că Petru îi va răspunde la acele trei întrebări cu aceeaşi inimă şi cu aceeaşi gură. Aceasta a ştiut Domnul. Nu de aceea a pus aceste întrebări lui Petru, ci ca Petru să recunoască că este liber şi că-L iubeşte pe Domnul desupra tuturor poruncilor. Şi aşa înseamnă prima întrebare: „Petru, Mă iubeşti? ” - Petru, M-ai găsit tu pe drum? - Aceasta afirmă Petru şi Domnul vorbeşte: „Paşte oile Mele“, aceasta însemna: Învaţă-i şi pe fraţii tăi ca să mă găsescă! - A doua întrebare: Petru, Mă iubeşti? Însemna: Petru, eşti tu la Mine, eşti tu la uşă? - Petru confirmă aceasta şi Domnul vorbeşte: „Deci paşte oile Mele! ” sau: Deci adu-i şi pe fraţii tăi, ca să fie şi ei la uşa vieţii! Şi pentru a trei oară îl întreabă Domnul pe Petru: „Mă iubeşti? ” Aceasta însemnă aşa de mult că: Petru eşti desupra porunciilor? Eşti tu în Mine ca Eu în tine? - Cu timiditate confirmă Petru aceasta şi Domnul vorbeşte încă o dată: „Deci paşte oile Mele şi urmează-Mă! ” Aceasta însemnă de fapt aşa de mult ca: Adu-i tu şi pe fraţii tăi, ca să fie şi ei în Mine şi să locuiască în ordinea şi în dragostea Mea la fel ca şi tine.

Ca să-L urmezi pe Domnul însemnă: să locuieşti în dragostea Domnului. Eu cred, că nu mai este necesar să explic ce înseamnă să-l iubeşti pe Dumnezeu deasupra tuturor. Şi pentru că noi ştim acum aceasta şi am recunoscut lumina luminii, vrem să mergem imediat în cea de-a 12-a sală.

A douăsprazecea sală - a-12-a poruncă
Dragostea pentru aproapele

Noi suntem în interior şi observăm în mijlocul minunatei săli tot o mare tablă de soare şi în mijlocul ei este scris cu litere mari roşii şi strălucitoare: *„Aceasta este la fel ca prima, ca tu să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi; în aceasta este toată porunca şi profeţii. ”* - Aici ar putea să se ridice imediat cineva şi să spună: Cum s-ar putea înţelege aceasta? Dragostea proprie sau dragostea de sine este o greutate şi cu aceasta nu poate fi altceva dragostea pentru aproapele decât o greutate, prin care în acest fel dragostea pentru aproapele este evident ca motiv pentru dragostea de sine şi cea proprie. Dacă vreau să trăiesc ca un om virtuos, atunci eu nu am voie să mă iubesc pe mine însumi. Dacă însă nu am voie să mă iubesc pe mine însumi, atunci nu am voie să-l iubesc nici pe cel de lângă mine, deoarece relaţia de iubire pentru aproapele ar trebui să fie la fel ca şi relaţia iubirii de sine. Conform acesteia ar

trebui să fie, „să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” diferit, adică să nu-l iubeşti deloc, pentru că nu este voie să te iubeşti nici pe tine însuţi.

Vedeţi, aceasta ar fi deja o replică obişnuită şi întâmpinarea acesteia nu ar trebui să fie prea grea. Fiecare om are cel puţin dragostea de sine pentru viaţa sa şi în acest grad se înţelege şi faptul iubirii de sine, căci fără dragoste de sine, ar însemna de fapt aşa de mult ca şi a nu avea viaţă!

Aici este vorba de faptul să recunoaştem diferenţa între dragostea dreaptă şi nedreaptă de sine.

„Dreaptă” este dragostea de sine, dacă nu doreşte prea tare lucrurile pământeşti, exceptând acelea care le-a primit din ordinea dumnezeiască, a căror măsură a fost arătată pe deplin în a şaptea, în a noua şi în a zecea poruncă. Dacă doreşti dragostea de sine mai mult decât aceste măsuri, atunci păşeşte peste graniţele ordinii dumnezeieşti şi este privită de la prima păşire ca un păcat. După aceste măsuri, prin urmare se poate încadra şi dragostea pentru aproapele; căci dacă cineva îşi iubeşte fratele sau sora peste măsură, aşa începe să-l adore şi prin aceasta nu-l face mai bun, ci doar mai rău.

Fructele care rezultă din aceste iubiri exagerate pentru aproapele sunt în ziua de astăzi conducătorii popoarelor. De ce? - Un oarecare popor a ales din mijlocul lor pentru talentele sale deosebite un om şi l-a iubit peste măsură, l-au făcut conducătorul lor şi ei au trebuit să suporte consecinţele grave de la el şi de la urmaşii săi.

Aici se va spune: Dar regi şi prinţi au trebuit să fie, pentru a conduce popoarele şi ei au fost puşi de Dumnezeu. - Eu nu vreau aici să neg, dar aş vrea totuşi să luminezi situaţia la această ocazie *cum este* şi cum *ar trebui să fie.*

Ce vorbeşte Domnul spre poporul israelit, atunci când acesta a cerut un rege? Nimic altceva decât: „La toate păcatele pe care le-a săvârşit poporul acesta în faţa Mea, a mai adăugat încă unul mare, deoarece nu este mulţumit cu conducerea Mea şi cere un rege“. - Din această propoziţie se poate observa, cred eu, că regii nu au fost meniţi popoarelor ca binecuvântare, ci le-au fost daţi ca judecată.

Întrebare: Sunt necesari regi de partea lui Dumnezeu pentru a conduce omenirea? Această întrebare poate fi răspunsă cu o altă întrebare, care suna astfel: A avut Domnul nevoie de un ajutor la crearea lumii şi a omenirii?

O altă întrebare: Ce regi şi prinţi din acea vreme l-au ajutat pe Domnul să pună în ordine lumiile şi să le pună în liniile lor? De ce duce are El nevoie pentru vânturi, de ce prinţ pentru eliberarea luminii şi de care rege pentru păzirea întregului univers? Poate Domnul fără ajutorul prinţilor şi a regilor să încercuiască orionul, să-i dea câinelui cel mare de mâncare şi să menţină în cea mai mare ordine pământul şi soarele, ar trebui atunci să aibă nevoie de oamenii pământului să numească regi şi prinţi, care să-l ajute la treburile Sale?

Să mergem la istoria fundamentală a fiecărui popor şi noi vom găsi, că fiecare popor a avut de la bun început o constituţie de teocraţie, aceasta înseamnă, că ei nu au avut un alt Domn decât pe Dumnezeu. Doar cu timpul, când au devenit nemulţumiţi de conducerea liberală şi liberă a lui Dumnezeu, ici şi colo câteva popoare, pentru că le mergea prea bine, au început să se iubească peste măsură reciproc. Şi de obicei avea un om talente deosebite, iar acela era adoratul oamenilor. Acesta a fost cerut ca conducător. Dar nu era de ajuns ca să fie doar conducător, căci conducătorul trebuia să elibereze legi, legile trebuiau sancţionate şi aşa a devenit dintr-un conducător un stăpân, un domnitor, un patriarh, după aceea un prinţ, un rege şi un împărat.

Deci, împăraţii, regii şi prinţii nu au fost niciodată aleşi de Dumnezeu, ci doar confirmaţi spre judecata unor oameni, care prin urmarea voinţei lor libere au ales asemenea oameni din mijlocul lor spre a deveni regi împăraţi şi prinţi şi pentru a-şi exercita puterea asupra lor. Eu cred că va fi de ajuns această iluminare, pentru a înţelege, *că dragostea de sine şi pentru aproapele în abundenţă este în faţa lui Dumnezeu o grozăvie.*

Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi înseamnă: să iubeşti aproapele în ordinea dumnezeiască, adică în măsură adevărată, care a fost dată fiecărui om de la bun început de la Dumnezeu. Cine nu vrea să înţeleagă aceasta în întregime, aceluia îi voi mai adăuga încă câteva exemple, din care se va înţelege limpede, ce urmări pot avea exagerările şi de-o parte şi de cealaltă.

Să presupunem că într-un sat oarecare trăieşte un milionar. Va ferici el oare acel sat sau îl va aduce la pierire? Noi vrem să vedem aceasta. Milionarul vede că băncile statului sunt instabile; şi ce face el? El îşi vinde bonurile de tezaur şi cumpără în schimbul lor realităţi, adică mărfuri. Stăpânii, la care a fost el mai demult un subaltern, se află ca de obicei în mari crize financiare. Milonarul nostru este căutat pentru a împrumuta capital stăpânilor. El face aceasta în schimbul unor procente bune şi la ipotecă sigură spre a deveni stăpân. Vecinii săi şi ceilalţi locuitori ai satului, au şi ei nevoie de bani. El le împrumută lor fără prea multă zarvă în schimbul înregistrării în cartea funciară. Acest lucru se prelungeşte ani de zile. Stăpânii devin din ce în ce mai săraci şi locuitorii satului nu devin nici ei mai înstăriţi. Ce se întâmpla? Milionarul nostru preia conducerea şi aceştia nu mai având în proprietatea lor nici un ban trebuie să spere la milă şi primesc din aroganţă doar bani pentru a putea călători şi milionarul nostru preia autoritatea şi devine în acelaşi timp şi stăpân peste vecinii săi îndatoraţi.

Aceştia, pentru că nu sunt capabili să plătească banii sau să rezolve interesele sale, vor fi aproximați şi amanetați.

Aici avem o urmare cât se poate de naturală a norocului, care este adus peste locuitorii unui sat de un milionar sau de un proprietar a abundenței de dragoste pentru sine. Mai mult nici nu trebuie spus despre acest lucru. - Dar să trecem acum la cel de-al doilea caz.

Undeva trăieşte o familie cât se poate de săracă. Ea nu are nici măcar strictul necesar pentru a putea supraviețui. Un bărbat cât se poate de *bogat* şi nemaiântâlnit de bun face cunoştiință cu această familie săracă, care este în rest foarte bravă şi bună. El, care are în posesia să mai multe milioane, se îndură de această familie şi se gândeşte în sine: Eu vreau să fericesc această familie dintr-o dată. Eu vreau să le fac cadou o poziție de stăpân şi pe lângă aceasta o avere acceptabilă de o jumătate de milion. Pe lângă aceasta vreau eu să am bucuria pentru a putea vedea, cum se vor lumina dintr-o dată chipurile acestei familii sărace. - El face, ceea ce s-a hotărât. O săptămână întreagă se vărsă în acea familie doar lacrimi de bucurie şi bunului Dumnezeu i se mai spune un „mulțumesc Ție Doamne“.

Dar să privim această familie norocoasă doar cu un an mai târziu şi noi vom observa tot luxul la ei, pe care-l au în case cei bogați. Această familie devine şi mai rea şi îşi va da silința să se răzbune în secret pe aceia, care nu au vrut să-i ajute la nevoi. Acel „mulțumesc Ție o Doamne" va dispărea şi în loc de aceasta se va introduce echipaje şi slugi îmbrăcate în costume şi tot felul de astfel de lucruri.

Întrebare: A ajutat sau a stricat acestei familii acest belşug de dragoste a aproapelui? Eu cred, că aici nu vor mai fi nevoie de multe cuvinte, ci trebuie întinse doar mâinile spre tot acel lux, pentru a putea înțelege cu precizie, ce folos a primit această familie prin abundența de dragoste pentru aproapele spre viața eternă. Din aceasta se poate vedea, *că dragostea de sine şi cea pentru aproapele trebuie să rămână tot timpul în limita dreaptă a ordinii dumnezeieşti.*

Dacă un bărbat îşi iubeşte femeia peste măsură, atunci acesta o va strica. Ea va deveni încrezută, se va crede mai presus şi va deveni o aşa zisă cochetă. Bărbatul nu va avea mâini suficiente pentru a prinde peste tot, spre a satisface cererile femeii.

Şi un mire, dacă îşi iubeşte prea mult mireasa, devine îndrăzneață şi la sfârşit necredincioasă.

Deci este nevoie tot timpul de adevărata măsură pentru dragoste. Şi totuşi este alcătuită din cu totul altceva dragostea pentru aproapele, decât cunoaştem noi până în momentul de față. - Dar din ce este alcătuit felul interior spiritual al dragostei pentru aproapele, aceasta vrem să recunoaştem noi din următoarele rânduri. -

Din ce este alcătuită de fapt dragostea față de aproapele?

Pentru a şti concret din ce este alcătuită „dragostea pentru aproapele“, trebuie să se înțeleagă din timp, cine este de fapt aproapele. În aceasta este de fapt îngropat nodul principal. Se va spune: De unde se va putea înțelege aceasta? Căci Domnul, singurul care a înființat dragostea pentru aproapele, nu a făcut precizări mai clare. Când l-au întrebat înțelepții scriitori, cine este aproapele, le-a arătat El doar o pildă, cine a fost aproapele unui samarinean căzut între tâlhari, adică chiar un samarinean, care l-a dus la un adapost şi i-a turnat peste răni untdelemn şi vin.

Din aceasta reiasă însă, că numai în anumite cazuri au oamenii care au suferit un accident „apropiați" în binefăcătorii lor şi astfel şi invers „apropiații" binefăcătorilor lor. Dacă deci sunt „apropiați" numai în anumite împrejurări, ce fel de apropiați au atunci oamenii obişnuiți, care nu au de făcut față nici unei nenorociri, nici nu vin vreodată în situația, să sară în ajutorul unuia care a suferit un accident? Nu este aşadar nici un text mai general, care descrie aproapele mai exact? Pentru că în cazul acestuia este pusă față în față, ca noțiune a aproapelui, numai cea mai mare nevoie şi de partea cealaltă, cea mai mare binefacere, împerecheată cu o inimă bună.

Noi vrem să vedem de aceea, dacă nu se găsesc asemenea texte mai lărgite. Aici ar fi unul şi acesta sună astfel:

„Binecuvântați pe cei ce va blestemă şi faceți bine duşmanilor voştri! " - Acesta ar fi un text, din care reiasă limpede, că Domnul a lărgit foarte tare dragostea față de aproapele, întrucât El n-a exceptat nici duşmanii şi nici blestemătorii.

Mai departe suna un alt text aşa: „Faceți-vă prieteni cu mamonul nedrept“. Ce vrea Domnul să arate prin aceasta? Nimic altceva, decât că omul nu trebuie să lase să treacă nici o ocazie, pentru a face bine aproapelui. El permite chiar, privit din perspectiva exterioară, o evidență sustragere din bogăția unui bogat, dacă astfel, fireşte numai în cel mai extrem caz, se poate ajuta multor nevoiaşi sau cel puțin mai multora.

Mai departe găsim noi un text, unde Domnul spune: „Oricare bine i-ați face unuia dintre aceşti săraci în numele Meu, aceasta Mi-ați făcut-o Mie“. - Pe această propoziție o confirmă Domnul în expunerea

judecății „de apoi” sau duhovnicești, deoarece El le spune celor aleși: „Eu am venit la voi gol, flămând, însetat, bolnav, prizonier și fără casă și masă și voi M-ați primit, îngrijit, îmbrăcat, săturat și adăpat” - și asemenea lucruri celor blestemați, cum ei n-au făcut așa ceva. Cei buni se scuză, de parcă ei n-ar fi făcut niciodată așa ceva și cei răi, de parcă ei ar fi făcut într-adevăr astfel, dacă El ar fi venit la ei. Și Domnul arată atunci limpede:

„Orice le-ați făcut sau nu le-ați făcut săracilor în numele Meu, acel lucru M-a privit pe Mine. ” -

Din acest text se arată deja destul de limpede adevărata dragoste față de aproapele și se punctează, care sunt în consecință de fapt cei apropiați.

Noi vrem însă să mai privim la încă un text. Acesta sună astfel: „Dacă voi faceți ospețe, atunci nu-i invitați pe aceia, care vă pot răsplăti aceasta cu un alt ospăț. Pentru această faptă nu veți avea răsplată în ceruri, pentru că așa ceva ați primit pe lume. Invitați de aceea oameni nevoiași, schiopi, ologi, în oricare fel oameni săraci, care nu vă pot răsplăti aceasta iarăși căci așa veți avea răsplata voastră în ceruri. Deci, veți împrumuta și acelora banii voștri, care nu vă pot da aceștia iarăși înapoi, căci astfel veți face cămătărie pentru cer. Dacă însă voi veți împrumuta banii voștri acelora, care vă pot da aceștia înapoi cu tot cu interese, atunci voi veți pierde răsplata voastră. Dacă dați *milostenie*, atunci faceți acest lucru *într-ascuns* și mâna voastră dreaptă să nu știe, ce face cea stângă. Și Tatăl vostru în ceruri, care vede într-ascuns, vă va binecuvânta și răsplăti de aceea în cer! “

Eu sunt de părere că din acest text ar trebui să se cuprindă deja aproape cu mâna, care este denumit de Domnul adevăratul aproape. Noi vrem să vedem de aceea, ce fel de sens se află în spatele acestei idei.

Peste tot vedem noi puși de Domnul numai săraci celor înstăriți față în față. Ce rezultă din acestea? Nimic altceva, decât că săracii sunt numiți și puși de Domnul în fața celor înstăriți ca fiind adevărații apropiați și nu bogații față de bogați și săracii față de săraci. Bogații față de bogați se pot privi doar atunci ca fiind apropiați, dacă ei se adună în scopuri la fel de bune și bineplăcute lui Dumnezeu. Săracii însă, se află tot așa numai atunci stând față în față ca apropiați, dacă și ei se adună între ei frățește, tot așa după posibilități, în răbdarea și în dragostea către Domnul.

Primul grad de dragoste a aproapelui rămâne în consecință totdeauna între înstăriți și săraci și între puternici și slabi și se află în același raport cu acela între părinți și copii.

De ce trebuie însă priviți și tratați săracii față de înstăriți, slabii față de puternici, copiii față de părinți, ca fiind cei mai apropiați? Din nici un alt motiv decât următorul motiv foarte simplu, fiindcă Domnul, ca fiind față de fiecare om cel mai apropiat, se reprezintă în această lume, conform spuselor Sale proprii, cu precădere în săraci și în slabi precum în copii. Fiindcă doar El Insuși spune: „Orice le faceți săracilor, Mi-ați făcut Mie! ” - Chiar dacă nu Mă veți avea întotdeauna real personal între voi, voi veți avea însă totuși tot timpul săraci între voi ca întrucâtva (a vrut să spună Domnul) reprezentanții Mei desăvârșiți.

Tot așa vorbește Domnul și despre un copil: „Cine primește în numele Meu un asemenea copil, acela Mă primește pe Mine“.

Din toate acestea reiasă însă, că oamenii trebuie să se considere cu atât mai mult reciproc după grad mai mult sau mai puțin ca „apropiați“, cu cât ei sunt plini mai mult sau mai puțin de Duhul Domnului. Domnul însă, nu dăruiește Duhul Lui bogaților lumii, ci tot timpul numai săracilor, slabilor și nevârstnicilor lumești. *Săracul* este astfel deja mult mai mult pătruns de Duhul Domnului, pentru că el este un sărac, pentru că sărăcia este doar o parte de bază a Duhului Domnului.

Cine este sărac, are în sărăcia lui *asemănare cu Domnul,* în timp ce bogatul nu are. Pe aceștia nu-i cunoaște Domnul. Dar pe săraci îi cunoaște Domnul. De aceea trebuie să fie săracii bogaților niște apropiați, la care ei, bogații, trebuie să vină, dacă vor să se apropie de Domnul; fiindcă bogații se pot imposibil considera ca apropiați ai Domnului. Domnul Insuși a arătat în povestirea despre risipitorul bogat prăpastia nemărginită între El și ei. Numai pe săracul Lazăr îl pune El în sânul lui Avraam, deci, ca Lui, Domnului, cel mai apropiat.

Așa arată Domnul și la ocazia tânărului bogat, care ar trebui să fie mai întâi apropiații lui, înainte ca el să dorească să vină iarăși la Domnul și să-l urmeze. Și peste tot îi prezintă Domnul și pe săraci și pe copii ca cei mai aproape de El sau și ca reprezentanții Lui formali. Pe aceștia să-i iubească bogatul ca pe sine însuși nu însă în același timp și pe cei asemenea lui. Fiindcă de aceea a spus Domnul, că această poruncă a dragostei față de aproapele este asemenea primei, prin care lucru el n-a vrut să spună nimic altceva, decât: Ce le faceți săracilor, îmi faceți Mie!

Ca, însă, bogații să nu se considere reciproc ca aproapele unui altuia, reiasă din aceea, cum Domnul vorbește, că bogații să nu invite iarăși bogați ca oaspeți și banii lor să nu-i împrumute iarăși bagaților, precum și din faptul că El nu i-a poruncit tânărului, să împartă bunurile sale bogaților, ci celor săraci.

Dacă însă vreun bogat ar vrea să spună: Cei mai apropiați ai mei sunt totuși copiii mei, la aceasta spun eu: În nici un caz! Fiindcă Domnul a ridicat numai un copil sărac, care cerșea la drum și a spus:

cine primeşte un asemenea copil în numele Meu, acela Mă primeşte pe Mine! Cu copii de-ai bogaţilor Domnul n-a avut niciodată nimic de-a face.

Din acest motiv comite bogatul, dacă se îngrijeşte înfricoşat pentru copiii lui, un păcat foarte mare împotriva dragostei faţă de aproapele. Bogatul se îngijeşte prin aceea cel mai bine pentru copiii lui, dacă el se îngijeşte pentru o educaţie bine-plăcută Domnului şi dacă nu-şi economiseşte avuţia lui pentru copiii săi, ci o îndreaptă în cea mai mare parte spre săraci. Dacă el face aceasta, atunci Domnul îi va cuprinde copiii şi îi va călăuzi pe cel mai bun drum. Dacă el nu face aceasta, atunci Domnul îşi întoarce faţa de la ei, îşi trage mâinile înapoi şi lasă deja cea mai gingaşă tinereţe a lor în mâinile lumii, aceasta înseamnă însă în mâinile diavolului, ca din ei să devină astfel copii ai lumii, oameni ai lumii, ceea ce vrea să spună tot aşa de mult să draci înşişi.

Aţi fi ştiut voi, cum până în cel mai de jos grad, al treilea grad al iadului sunt blestemate de către Domnul în cel mai îngrozitor mod toate capitalurile de bază şi mai ales cămătăriile, atunci voi aţi încremeni de spaimă şi frică până la tăria unui diamant!

De aceea trebuie doar toţi bogaţii, oriunde ar fi ei, să îmbrăţişeze aceasta cât se poate de mult, să-şi îndepărteze inima de la bogăţiile lor cât se poate de mult şi cu acestea, anume cu bogăţiile, să facă cât se poate de mult bine, dacă ei vor să scape de afumarea bucătăriei veşnice. Pentru că, în lumea cealaltă, există o pregătire de afumare dublă, una îndelungată în locuri jalnice, de la care iasă numai poteci necuprins de înguste, pe care drumeţului nu-i merge cu mult mai bine decât cămilei în faţa urechilor de ac. Este însă şi o pregătire de afumare veşnică, din care, după cunoştinţa mea, nu iasă până acum încă nici o potecă. - Aceasta deci, pentru îmbrăţişarea de către bogaţi precum şi pentru fiecare, care posede oricât ar fi, ca el să mai poată încă face ceva pentru săraci. Din aceasta este însă acum arătat, din ce constă adevărata *dragoste faţă de aproapele.* Tot aşa este ea predată şi aici, în soare şi este tot timpul aplicată. - Cum însă se întâmplă ceasta, vrem noi să vedem mai îndeaproape în urmare. -

Invăţătura practică către elevii din lumea cealaltă în ceea ce priveşte dragostea către aproapele

Voi ştiţi că doar cu cunoştinţa şi credinţa teoretică nu se poate face niciunde nimic. Ce îi foloseşte cuiva, dacă el şi-a îndopat capul cu mii de teorii, care pot să fie cât se poate de corecte? Ce îi foloseşte cuiva, dacă el consideră totul neapărat corect, ce este scris în cartea vieţii? Toate acestea îi folosesc aceluia exact aşa de mult, că dacă cineva şi-ar fi însuşit cu de-amănuntul toate teoriile muzicale şi ar fi şi ajuns la concluzia, că el, dacă s-ar folosi de teorii într-un mod practic, ar înfăptui într-adevăr cele mai eminente compoziţii, sau ar fi cel puţin un virtuos ales într-unul sau în celălalt instrument. Intrebare: Va fi el în stare cu ajutorul a toate aceste cunoştinţe temeinic teoretice să compună fără cea mai neânsemnată îndemânare practică vreo piesă de vreo valoare? Sau va fi el în stare ori să cânte pur şi simplu chiar numai cel mai simplu tact al unei compoziţii, sau să-l interpreteze pe un instrument de muzică? Cu siguranţă nu, pentru că fără exerciţiu practic nu foloseşte nici o teorie nimic.

Este tot aşa, că dacă ar fi un oarecare tată neânţelept, care l-ar îngriji, ce-i drept, pe copilul lui şi ar învăţa mintea lui, dar i-ar ţine picioarele tot timpul legate. Intrebare: Va putea să meargă copilul, chiar dacă a văzut pe alţii mergând şi ar fi învăţat teoretic toţi paşii şi mişcările de picioare de la un maestru de dans spaniol? Primul pas, pe care îl îndrăzneşte, va fi deja aşa de nesigur, ca copilul învăţat doar teoretic va fi de îndată întins pe pământ.

Este cu aceasta arătat mai mult decât limpede, că numai *ştiinţa* singură *fără practică nu foloseşte la nimic!* Fiindcă ea este doar un candelabru aprins într-o sală goală, a cărui lumină arde numai pentru sine şi nu-i foloseşte nimănui la nimic. În consecinţă, este practicarea reală a acelui lucru, pe care l-am recunoscut şi îl ştim, negreşit singurul lucru principal. Şi pentru că în împărăţia celor mai curate duhuri este tot timpul importantă cu precădere fapta şi fiindcă acţionarea din dragoste faţă de aproapele este principiul principal a toată înfăptuirea duhovnicească, aşa că tocmai această poruncă a dragostei către aproapele se şi învaţă aici mai mult în realitate decât teoretic.

Cum însă? Aceşti, cum vedeţi voi, deja elevi maturi sunt luaţi la tot felul de ocazii cu duhurile deja mai desăvârşite şi trebuie să înveţe să-i deosebească pe adevăraţii apropiaţi ai lor mai ales în ceea ce îi priveşte pe nou-veniţii de pe pământ, pe cei mai puţin apropiaţi şi atunci şi pe cei depărtaţi. Ei trebuie să recunoască acolo, cum trebuie să se poarte cu apropiaţii, cu mai puţin apropiaţii şi cu cei îndepărtaţi.

Cunoscut este faptul că *sentimentul de milă al tinereţii este mai mare* decât cel al vârstei bărbăteşti tari. De aceea se şi întâmplă, că aceşti elevi preiau tot ce le vine în cale, cu mare milă şi mare îndurare.

Ei vor imediat totul să bage în cer, întrucât ei încă nu ştiu din experienţa, că cerul le oferă numai celor mai de aproape apropiaţi adevăraţi o mare fericire, celor mai puţin apropiaţi şi celor îndepărtaţi le este un chin mai mare, chiar şi cel mai mare chin. La aceste ocazii învaţă ei aşa să-i recunoască de-abia pe deplin, cum constă în această dragostea adevărata faţă de aproapele, că trebuie lăsată fiecărei fiinţe libertatea ei şi îi trebuie dată ce-i al ei (ceea ce înseamnă, ceea ce este al dragostea sale; d Hsg,).

Pentru că dacă vrea să se facă cuiva altceva, decât ce cere dragostea acestuia, atunci nu i s-a acordat nici o slujire de dragoste. Dacă cineva îl roagă pe veciunul lui să-i dea o haină şi vecinul îi dă în loc de aceasta o bucată de pâine, va fi cel care a rugat mulțumit cu aceasta? Cu siguranță nu, fiindcă el doar l-a rugat numai pentru haină, dar nu pentru pâine.

Dacă cineva merge într-o casă şi cere o mireasă şi i se dă în loc de mireasă o traistă plină cu sare, va fi el mulțumit cu aceasta? Şi dacă cineva vrea să facă o cale către o localitate situată înspre nord, unde el are o treabă, un prieten însă îşi lasă înhămată căruța sa, îl ia cu sine pe omul de afaceri, care vrea înspre nord şi merge cu el către sud, îi va fi astfel ajutat?

De aceea trebuie duhurile, înainte ca ei să vrea să pună în aplicare practic dragostea lor fată de aproapele, să cerceteze mai întâi exact felul de dragoste al duhurilor, care sunt îndrumate spre ei. După cum este felul dragostei, exact aşa trebuie şi acționat conform acestei dragoste.

Cine vrea în iad, trebuie să-şi aibă conducerea într-acolo, fiindcă astfel este dragostea lui, fără de care nu este viață pentru el. Şi cine vrea în cer, aceluia îi trebuie acordată acea conducere, ca el, îndrumat pe drumul dreptății, să ajungă atunci pe deplin declarat apt în cer şi să poată dăinui acolo ca un cetațean adevărat şi sfințit.

Dar nici nu este deajuns, să-l aduci pe un duh într-unul şi acelaşi cer, ci *cerul trebuie să corespundă în fiacare atom cu dragostea duhului,* fiindcă fiecare alt cer nu se va suporta cu un cetățean ceresc şi îi va merge în acela, ca unui peşte în aer.

Pentru că *felul dragostei a fiecărui om este elementul de viață propriu lui.* Dacă el nu-l găseşte pe acesta, atunci s-a zis acuşi cu viața lui. De aceea trebuie dragostea față de aproapele explicată şi educată foarte exact şi corect în împărăția duhurilor curate, înainte ca aceste duhuri să fie în stare să preia într-un mod de a ferici şi însufleți într-adevăr în ordinea dumnezeiească pe cei nou-veniți, precum şi pe cei care se află deja de mult în împărăția duhurilor.

Educarea acestei dragoste față de aproapele şi explicarea ei constă, în consecință, în aceea de a cerceta şi a recunoaşte felul de dragoste în duhuri şi atunci însă şi de a recunoaşte şi înțelege căile ordinii dumnezeieşti, pe care aceste duhuri trebuie conduse şi *cum* trebuie ele conduse.

Nici unui duh nu este voie să i se facă vreo violență. Voia lui liberă, împerecheată cu recunoaşterea lui, determină calea şi dragostea duhului, modul şi felul, cum trebuie el condus pe aceasta.

Dacă duhurile ajung de-abia la locul care corespunde cu dragostea lor şi păşesc acolo într-un mod răuvoitor, de-abia atunci este timpul - dar iarăşi numai după felul răutății - să se acționeze împotrivă cu pedeapsă.

Şi priviți acum, în toate acelea, care au de-a face cu dragostea față de aproapele, sunt învățați elevii noştri practic şi în cel mai exact mod. Dacă ei au dobândit în aceasta o iscusință, primesc cununa desăvârşirii. Ei sunt dați atunci pe o durată de timp precisă şi exact raportată ca *îngeri păzitori oamenilor* care trăiesc pe pământ, cel mai adesea din acel motiv, pentru a se învăța la această ocazie în adevărata răbdare a Domnului. Voi de-abia veți crede, cât de greu îi cade unui asemenea duh ceresc educat, să se poarte aşa în cel mai înalt grad, făcând concesii cu oamenii încăpățânați ai acestui pământ, că aceştia să nu remarce faptul că sunt acompaniați de un asemenea duh păzitor pe toate căile şi sunt conduşi conform dragostei lor.

Intr-adevăr, nu este o nimica toată, dacă eşti înzestrat cu toată puterea şi forța şi nu ai voie, ca începător, să chemi foc din cer, ci trebuie să ai grijă tot timpul în conştiența puterii şi forței tale, cum omul încredințat ție se întemeiază în tot felul de răutăți ale lumii şi îl uită pe Domnul din ce în ce mai mult.

O îngrijitoare de copii are cel mai veritabil cer cu un copil rău şi neastâmpărat față de sarcina unui duh păzitor, care se află la începutul misiunii sale. Cât de multe lacrimi trebuie aceştia să verse şi toată înfluența lor are voie să consteie doar dintr-o înceată şoaptă în conştiință sau cel mult la ocazii ieşite din comun în prezervarea anumitor cazuri de accidente, care sunt puse în calea muritorilor ai pământului din partea iadului. În toate celelalte ei nu au voie să acționeze.

Acum, însă, închipuiți-vă numai puțin soarta nu arareori amară a unui asemenea aşa numit învățător al casei sau intendent, dacă el primeşte spre educare copii destul de duri şi răi. Nu este aici mai bună starea de tăietor de lemne? Cu siguranță, pentru că lemnul se lasă taiat şi despicat după voința tăietorului de lemne, dar copilul neastâmparat îşi bate joc de voința maestrului său. Însă, această stare este o umbra abia simțită față de aceea a unui duh păzitor, a cărui încredințați spre păzire este ori un zgârcit, un fur, un hoț, un criminal, un jucător de cărți, un desfrânat şi un adulter. La asemenea fapte groaznice trebuie să privească duhul păzitor tot timpul pasiv şi nu are voie nici foarte puțin cu toată puterea lui să acționeze, preântâmpinând. Şi dacă este încă permisă la unele ocazii o preântâmpinare, atunci aceasta trebuie însă totuşi să fie făcută aşa de înțelept, ca protejatul să nu fie astfel nici foarte puțin incomodat în sfera de libertate a voinței lui, ci cel mult în ducerea într-adevăr la îndeplinire a acesteia.

Vedeți, aceasta este în consecință a doua afacere practică, în care *elevii* noştri *sfințiți* trebuie să se exerseze în *dragostea aproapelui* şi cu precădere în *răbdarea* Domnului. - Ce se întâmplă însă cu ei după această exersare în răbdare, ne va arăta urmarea. -

Ființa şi consecințele viciului

Când *elevii* noştri bine exersați în *răbdare* se reântorc din această lume exterioară de la slujba lor, de obicei după moartea unui protejat încredințat lor, atunci ei mai trebuie să stea aşa de mult în apropierea lui, atâta timp cât durează starea natural-duhovnicească a sufletului unui om decedat aici. La timpul destăinuirii sau pustiirii, fiindcă fiecare duh rămâne oricum în totalitate pe cont propriu, ei se reântorc atunci iarăşi în soarele duhovnicesc. De aici încolo de-abia merge totul spre un nou scop. - Incotro însă? Acest lucru este foarte uşor de ghicit, dacă luăm în considerare, că elevii noştri au avut până acum destule ocazii, să privească şi să recunoască practic ilegalitățile mai întâi duhovnicesc-ştiințific ca *ucenici,* atunci ca *duhuri păzitori.*

Că în spatele acestor cunoaşteri se află încă o a treia şi în spatele a treia încă o a patra, acest lucru trebuie să-i fie limpede fiecăruia, care ştie, că fiecare viciu are în sine o anumită urmare că scopul dobândit şi ca de-abia în acest scop se lasă recunoscut motivul sau cauza principală a viciului. Pentru că dacă cineva nu a văzut urmările viciului şi nu cunoaşte pe deplin motivul viciului, atunci el încă nu are o dezaprobare îndeajunsă, liberă şi tare împotriva viciului. Dacă însă, el cuprinde o dată cu mintea acest lucru şi recunoaşte viu, cum urmarea este una foarte tare în măsura ordinii şi de neschimbat şi cum ea ține în sine deja un asemenea motiv, de-abia atunci devine el un deplin şi tare duşman al viciului din voia şi vrerea lui liberă.

Unde însă trebuie să meargă elevii noştri, pentru a recunoaşte aşa ceva? Ei trebuie să parcurgă iadul alături de duhuri puternice şi bine experimentate şi anume de la primul până la ultimul şi cel mai de jos. În primul şi al doilea, văd ei urmările viciului şi mai ales în al doilea, cum se poate vedea deja tot mai mult iluminat motivul vicíului în interiorul urmărilor încă bine vizibile. Şi în al treilea şi cel mai de jos iad învață ei să cunoască motivul sau cauza principală a tot viciul.

Ar putea spune câte unu: Urmarea şi motivul sunt două puncte ale unui cerc, care se întâlnesc într-unul şi acelaşi punct, fiindcă sigur nu comite cineva o faptă dintr-un alt motiv decât numai din acela, pe care el vrea să-l aibă relizat tocmai ca urmare a faptei sale.

Dacă de exemplu cineva ia decizia hoțească, să-i fure cuiva banii, atunci l-au îndemnat spre această faptă dragostea pentru bani şi avantajul lui în această decizie; acesta a fost sigur motivul faptei sale. Dacă el s-a făcut atunci stăpân asupra banilor într-un mod hoțesc, atunci a fost această luare în stăpânire totuşi cu siguranță urmarea faptei sale. Acesta a fost şi este însă nimic altceva, decât motivul de mai înainte realizat înspre fapta însăşi.

Eu spun însă: Dacă acest lucru se priveşte din acel punct de vedere, atunci nu se face altceva, decât să se comită înaltă trădare față de recunoaşterea proprie şi arată prin aceasta, că nu s-a avut încă niciodată ceva de-a face cu înțelepciunea interioară. De aceea vrem noi imediat să punem în picioare un exemplu contrariu, din care se va lasă limpede de văzut, că urmarea şi motivul propriu zis al faptei arată foarte diferit.

Inainte însă ca noi să arătăm exemplul, trebuie să facem cunoscute unele propoziții, care curg afară din ordinea dumnezeiească şi arată astfel fiecărei fapte urmarea precisă, începând din veşnicie, în care atunci în concordanță cu fapta se lasă văzut motivul.

Propozițiile însă suna astfel: Fiecare faptă are din partea lui Dumnezeu corespunzator stabilit o urmare sancționată. Această urmare este judecată de neschimbat, care este atribuită fiecărei fapte. Aşa este dat de la Domnul, ca fiecare faptă se judecă la sfârşit pe sine.

Cum însă, de la fiecare faptă bună Domnul este numai de presupus ca fiind un motiv, tot aşa se raportează lucrurile şi cu fiecare fapta rea. Şi fiecare fapta rea are în consecință tot timpul motivul ei unul şi acelaşi. Acestea sunt dogmele.

Acum vrem noi să le iluminăm pe acestea, ca de exemplu. Să presupunem un desfrânat. Acest instinct, atâta timp cât el trăieşte, îl practică în incest fără cruțare şi fără nici cea mai neânsemnată considerație în privința oricarei alte persoane. Pe din afără, nu putea nimeni vedea pe el urmările viciului, pentru că trupul nu este totdeauna o oglindă a consecinței viciului. Acest om însă şi-a tras în jos duhul său, prin modul lui de înfăptuire vicios, cu totul în dragostea grosolană şi cărnos-materială, a irosit puterile lui de viață, privit din punctul de vedere material şi duhovnicesc. Ce îi rămâne la sfârşit? Nimic decât o viață de polip a sufletului său. Acesta soseşte în lumea cealaltă cu nimic altceva decât cu pofta lui de savurare senzual-cărnoasă. Aspirațiile lui sunt acelea ale unui polip, anume în felul lui să continue să savureze neântrerupt. Despre o acțiune duhovnicesc dirijată nu mai este nici vorba, întrucât duhul a fost contopit deja în timpul vieții de trup până la ultima picătură cu sufletul senzual.

Intrebare: Poate în lumea de apoi să fie în stare şi accesibil un astfel de duh la o inspirație de viață mai înaltă? Cine vrea să înțeleagă acest lucru şi mai bine, acela să încerce să prindă din mare un polip şi să vadă cum poate face din el un paraşutist. Acest lucru nu îi va reuşi cu siguranță nimănui, căci atunci când îl ridici pe polip din elementul mlăştinii şi îl pui la un loc uscat şi la aer curat, va muri polipul, se va strânge, intră în faza descompunerii şi în sfârşit, se va usca şi transforma într-un fel de bulgăre de noroi.

Vedeți, tot acelaşi lucru se întâmplă cu un suflet lacom după senzualitate şi desfrânare. El este un polip de mlaştină şi nu are o altă dorința, decât adică cea a plăcerii. Toată inteligența lor se rezuma la faptul de a umbla după plăceriile lor. Ce este urmarea acesteia? Nici o alta decât starea groaznică a sufletului, adică scufundarea din ce în ce mai adâncă în cea mai joasă speță a animalelor. *Şi această stare este aceea, care este numită „primul iad“.* Aceasta este urmarea, deoarece duhul coboară la sfârşit la stagiul cel mai jos al animalului, din care l-a ridicat Domnul prin acele multe etape spre a deveni un om liber.

Această stare prin urmare însă este ținută de Domnul de aceea aşa de jalnic că dorința senzualității şi prin aceasta duhul, care încă se află în suflet, să se separe din ce în ce mai mult de la această senzualitate. Această operație este singura, prin care poate fi salvat cu aproximație un suflet cu tot cu duhul său. Căci dacă este hrănit în continuare duhul, atunci devine în dorința sa de desfrâu din ce în ce mai tare şi atunci nu va mai putea fi în veci vorba aici de salvarea sufletului.

Ce se foloseşte în al doilea rând aşa de rău la acest de-al doilea tratament?

Ascultați! Pentru că duhul a fost una cu un astfel de suflet, aşa s-a dus şi toată dragostea în acea dorință lacomă a sufletului. Dacă devine prin postul sufletului mai liber, atunci devine supărat şi necăjit şi jignit, pentru că nu i s-a dat hrană pentru sufletul adevărat şi a fost lăsat să se înfometeze, pentru a-l putea stapâni prin aceasta puțin.

Din această supărare şi jignire trece duhul în furie şi cere despăgubire. Unde însă o găseşte el pe aceasta? În cel de-al doilea iad!

Ce este de fapt al doilea iad? Nimic altceva decât urmarea a primului. Şi în această urmare se poate vedea de fapt deja motivul fundamental al primei acțiuni.

Căci furia nu este un alt fruct decât a exagerării *dragostei de sine şi* aceasta îşi are rădăcinile în *mânia de a domni,* care este de fapt rădăcina a tuturor greutăților şi îl are în stăpânire cel de-al *treilea iad.* - Cum însă reiese din al doilea iad şi un al treilea şi cum se uită şi află elevii noştri practic aceasta, vrem să vedem noi în urmare. -

În cel de-al doilea iad

Ştiți voi, de ce oamenii pe pământ sunt foarte *ascultători?* Răspunsul este foarte uşor. Oare din mare respect pentru persoana Domnului? Da de unde! Căci ce se respectă, despre aceea nu se supără în secret, nici nu se înjură şi nici nu se doreşte dispariția sa. Dar astfel de lucruri nu se întâmplă rar din partea subalternilor față de monarhul lor. Cui nu-i dă ascultare din respect, aceluia nu i se va da ascultare nici din dragoste. Deci nu poate fi aici un alt motiv al ascultării decât teama.

Pe ce se bazează teama? Aceasta se bazează în primul rând pe propria neputință, în al doilea rând pe puterea mare a Stăpânului şi în al treile rând, pe faptul bine ştiut, că un monarh nu este chiar îngăduitor la unele ocazii cu viețile subalternilor lui. Un om, care deseori este dotat cu milioane de unelte de ucis şi care pentru moartea unora sau a mai multor oameni nu trebuie să-i dea socoteala nimănui, în acela nu se prea poate avea prea multă încredere; căci furia unui stăpân poate fi moartea a multor mii de oameni.

Dacă privim noi mai atent acest lucru, aşa cum este, atunci putem observa, că motivul principal al ascultării este de fapt *frica de moarte.*

Să presupunem că într-o țară ar fi oameni noi născuți în spirit, deci atunci nu ar mai fi o cale pentru a instala frica de moarte. Stăpânul ar trebui să schimbe regulamentele, dacă el doreşte să rămână în continuare conducătorul poporului.

Dar pe ce se bazează de fapt frica de moarte a oamenilor? Vă spun eu: Pe nimic altceva, decât pe necunoştința, dacă la pierderea acestei vieți mai există o altă viață în schimb (necredința). Cine din voi se teme înainte de a merge la culcare, cu toate că somnul nu este nimic altceva decât o moarte periodică a trupului? De ce nu se teme nimeni de somn? Pentru că există din experiență siguranța, că după somn se trezeşte fiecare iar la fel, chiar dacă te trezeşti într-un fel într-o nouaăviață. Dacă s-ar putea şterge

această experienţă, atunci fiecare om s-ar teme de somn tot aşa de tare ca de moartea totală a trupului. Aşa există într-adevăr oameni pe pământ, care cred că au o viaţă efemeră, care trece în fiecare zi şi în ziua următoare este cu totul altcineva în trupul lor. -

Această credinţă este o ramură de călătorie a sufletelor în care crede o clasă de oameni într-o parte a Asiei, care este de părere, că sufletul lor zboară de pe o zi pe alta în animale diferite şi ea ar locui cel mult o zi în trupul omenesc. Dacă în acelaşi om un suflet îşi aduce aminte de trecut, atunci este efectul provenit de la construcţia corpului. Oricare suflet care urmează după aceasta trebuie să treacă la acea conştiinţă, care este efectuată de construcţia corpului. Aceasta este filozofia lor, care prin urmare se teme un asemenea om de somn, căci el vede în somn doar mijlocul prin care este alungat vechiul suflet, pentru a-i face loc altuia nou. Din acest motiv caută aceşti oameni să alunge somnul cu tot felul de mijloace. Acest lucru are foarte multă asemănare cu frica oamenilor obişnuiţi de pe pământ de moartea corporală.

Dacă ar avea omul spiritul treaz, atunci şi-ar face atât de puţine griji şi s-ar speria de debarasarea trupului, ca un om normal care nu se sinchiseşte de somn. Căci *experienţa spiritului este viaţa veşnică,* care nu se poate distruge, aşa cum este experienţa sufletului, că trupul care doarme se va trezi în ziua următoare şi de aceea nu se teme de somn.

Teama faţă de moarte este într-un suflet şi în existenţa sa atâta timp, cât nu se trezeşte duhul şi nu îi inspiră o altă conştiinţă. -

Deci să mergem cu aceste informaţii iar înapoi în primul nostru iad. În acesta este sufletul nimic altceva decât un polip senzual şi înfometat şi aceasta doar din egoism mut şi dragostea de sine, din motivul că cu nerealizarea dorinţei de senzualitate vede tot timpul varianta de distrugere în faţa ochilor.

În cel de-al doilea iad este prin marele post, cum ştim noi acum, sufletul doritor din ce în ce mai mic şi cu duhul contopit a primit prin această metodă de separare mai multă libertate. În cel mai rar caz, se întoarce aici un duh mai bun, se întăreşte şi îşi ridică din ce în ce mai mult sufletul. În mod obişnuit şi rău se trezeşte şi aici un duh; dar pentru că în această trezire se simte jignit şi supărat pentru că i-a fost neglijat sufletul şi chiar el în sine, începe să devină furios şi în furia sa creşte şi se dezvoltă din ce în ce mai mult ideea, caăDumnezeitatea este de vină la această neglijare imensă şi nu merită pentru aceasta prea multă amabilitate.

Doar, cu cât mai mult începe un duh să crească cu această idee, cu atât mai mult încep socotelile lui şi devine din ce în ce mai nemulţumit de măsura care i s-a dat ca exemplu pentru fericirea eternă.

Din aceste cereri care devin din ce în ce mai mari, a căror motiv este nemulţumirea crescătoare, se înfundă din ce în ce mai tare în simţurile de răzbunare care sunt create de duhul în devenire. În acest sentiment devine din ce în ce mai mult un „dispreţuitor a lui Dumnezeu” (un diavol). El vede şi nedistrugera lui şi se întăreşte cu ideea, că duhul prin înălţarea înţelegerilor şi prin cereri se poate întări la nesfârşit. Din acest sentiment se naşte chiar ideea satanică, că Dumnezeitatea se teme de puterea crescătoare a acestor duhuri şi de aceea se ascunde şi cu duhuri slabe şi fricoase care sunt trimise, să spioneaza în secret lucrările lor. Dacă nu arată bine, se retrage Dumnezeitatea foarte tare înapoi şi încearcă prin toate metodele posibile să se apere de vreun atac al acestor puternice duhuri.

Prin această idee devine din ce în ce mai mare încrederea în sine a unui astfel de duh, sentimentul de răzbunare către Dumnezeitate din ce în ce mai mare. Dumnezeitatea devine bineânţeles din ce în ce mai neputincioasă, da, duhul începe din răsputeri să deteste Dumnezeitatea, începe s-o dispreţuiască şi s-o urască, dar pe sine începe să se vadă ca un fel de fiinţă cu mult mai înaltă!

Dacă a ajuns până aici, atunci este deja gata cel de-al *treilea iad*. Cum se formează toate acestea, trebuie să vadă elevii noştri în secret prin forţa protectoare dumnezeiască şi atunci trebuie să înveţe în cel mai jos iad *motivul principal al greutăţii* pe drumul aflării. - Dar la sfârşit în cel mai adânc şi groaznic iad se vor uita la adevăratul motiv al greutăţii, iar acestea vor arăta următoarele scene. -

În toată creaţia nu există nimic ce poate fi distrus

Aici poate să-şi pună vreunul întrebarea: Cum se poate înţelege şi pricepe, ca, într-un grad înalt, o putere vieţuitoare încadrată jos de tot din sfera conştiinţei ei să se pună cu nemărginită, desăvârşită potenţă de viaţă, din care ea, adică potentă joasa, ştie ceva sau trebuie să afle, ca un minim de putere vieţuitoare nu se poate compara cu Nemărginitul şi de o trecere sau o victorie nu poate fi în veci vorba! - Bine, spun eu, o asemenea replică nu sună rău, dar ea provine de la un grad încă însemnat al neştiinţei. Am putea să-l numim desigur într-un caz ieşit din comun, ca fiind aproximativ (pe aproape). Dar pentru că, în împărăţia curată a duhurilor, nu există ipoteze şi astfel nici aproximaţii, ci numai adevăruri, aşa că ea nu poate fi demnă de un răspuns deplin.

Un răspuns duhovnicesc este un adevăr deplin. Dacă însă o propoziție de întrebare nu conține acest lucru, atunci nici nu poate căpăta un răspuns. Cel care întreabă va primi, ce-i drept, într-adevăr un răspuns, dar niciodată ca fiind direct potrivit cu întrebarea lui, ci numai ca un adevăr indirect. Tot aşa va fi şi aici. Dacă răspunsul va fi aici, atunci replica de întrebare se va anula de la sine.

Dacă, deci, o potență de viața de jos, sau, ca aici, una în mare măsură subordonată poate sau nu poate să se împotrivească, sau dacă ea este distructibilă printr-o potență de viață nemărginită, au să arate imediat unele exemple.

Cât de greu este un munte de stâncă întreg, de-abia necesită o determinare mai îndeaproape pentru acela, care a avut de-a face numai o dată cu ducerea unor pietre mici. Din ce constă aşadar un munte mic de stâncă? Din tot felul de particule mici atomare, care prin forța de atracție reciprocă sunt lipite puternic unele de celelalte. Dacă noi săpăm în munte pe sub el până la acel loc, pe care se află cupa cea mai înaltă a muntelui, deci cea mai grea, atunci noi descoperim la aceste săpături peste tot pereți de piatră bine conservați şi foarte tari. Dacă luăm din aceşti pereți de piatră tari numai o cea mai mică particulă, o punem pe o placă de otel sau de piatră, apăsăm atunci cu un ciocan numai puțin pe această particulă, atunci ea se va face nisip şi se va risipi.

Intrebare: De ce nu şi-a putut menține starea această particulă la presiunea ciocanului, în timp ce ea a fost în stare în decursul a mii de ani să țină piept presiunii necuprins de puternice a unei întregi greutăți de munte? Se va spune: Sub munte a fost ea o parte concretă a întregii mase şi a putut astfel să reziste cu ajutorul a celorlalte părți presiunii generale, izolat n-a avut însă nici un ajutor pe lângă şi a trebuit de aceea să cedeze deja unei presiuni slabe. - Bine, a distrus-o însă pe deplin această presiune mică pe această particulă? Absolut deloc, ci a împărțit-o numai în particule încă mult mai mici.

Nu s-ar putea efectua o asemenea presiune, pentru a distruge de tot această particulă? - Nici aceasta nu este posibil, nici prin presiune, nici prin oricare alta folosire de forță. Fiindcă pe o cale poate ea să fie împărțită doar în cele mai mici părți, pe o altă cale însă poate să fie transformată într-un element simplu şi astfel, încă mai puțin distructibil.

Aşa se sprijină şi întregul pământ greu în centrul lui mic şi cel mai minuscul. Cum poate acesta într-adevăr să reziste unei asemenea forțe de atracție universală, care influențează din toate părțile? Din simplul motiv, fiindcă după veşnica ordine dumnezeiească *în toată făptura nemărginită nu există nimic ce se distruge şi* cel mai mic se poate afirma încontinuu față de cel mai mare, dacă nu în această formă, atunci totuşi iarăşi într-alta.

Dacă le dăm însă, acum, acestor părți mici o conştiență deplină, conform căreia ele sunt în stare, să fie veşnic indistructibile, întrebare: Care putere le poate atunci stapâni şi care le poate învinge? Sau pierde de aceea ceva întregul munte, dacă minima lui temelie de bază este indistructibilă? Cu siguranță nu, căci dacă ar fi un atom distructibil, ar trebui să fie şi ceilalți astfel şi în acest mod s-ar fi zis şi cu întregul munte mare.

Acelaşi caz ar fi atunci şi cu pământul şi cu Dumnezeu Insuşi nu s-ar întâmpla la sfârşit mai bine, dacă în toată nemărginirea Sa s-ar afla fie ce lucru distructibil.

Aşa este ordinea dumnezeiască tare şi puternică, ca aici poate dăinui cel mai mic pe lângă cel mai mare. Dacă însă, în consecință, se recunoaşte cea mai mică potență de viață ca fiind în sfera ei duhovnicească de neomorât şi astfel, indistructibilă, atunci ea nu mai are nici o frică față de potența de viață cea mai înaltă. Şi această conştiență ridică atunci potența de viață cea mai de jos la un sentiment de domnie, în care ea spune: Eu sunt aşa de necesară şi indisponibilă pentru existența potenței de sus de viața, care se consideră dumnezeire, că ea n-ar putea dăinui fără mine. Dacă noi unim în noi mai multe, ba chiar nemărginit de multe potențe de jos, atunci noi putem influența de la centru şi s-o facem pe aşa zisă potență de sus, să fie cea mai de jos. Aceasta ne poate atunci diviniza tot aşa de bine, cum ea cere acum aşa ceva de la noi. Cum se poate întrucâtva întoarce interiorul unei lumi spre exterior, tot aşa poate să fie cazul şi la noi, puterile de viață. Dacă noi, potențele de jos, ne unim, producem înspre afară o furtună şi dumnezeierea zace la picioarele noastre, ca cea mai de jos potență de viață. -

Vedeți, aceasta este *filozofie curat diabolească şi* acesta este, în acelaşi timp, *motivul propriu zis a tot viciul şi* numele lui este - *sete de putere!*

Cu această noțiune am făcut acum cunoştiință şi cu toată esența a celui mai de jos iad şi această esență corespunde cu aspectul exterior al unui corp ceresc. - Pe *suprafață* este de recunoscut limpede primul grad al iadului în *senzualitatea* de felul unui polip; fiindcă acolo este totul un mâncător, la orice ați privi numai. În *scoarța* mai mult interioară a pământului, se certifică *postirea* şi slăbirea; nu este niciunde o vegetație. Ca în moartea țeapănă şi cugetătoare de răzbunare zace totul acolo; cel mult se arată pe ici pe colo izvoare de foc şi alte izvoare de apă fierbinte ca imagini corespunzătoare a *mâniei,* care pătrunde cu privirea deja peste tot, mânie a duhurilor acestui iad.

Dacă mergem în *interiorul* pământului, descoperim acolo nimic altceva decât îmbulzeală fără ordine şi continuu foarte puternică. Un *foc* trezeşte şi îl înăbuşeşte pe celălalt. Fiecare picătură de apă, care ajunge acolo înăuntru, este de îndată transformat în aburi arzători.

Cu cât mai multe se întâmplă însă aici, cu atât mai mare se reflactă reacția peste suprafața pământului şi înăbuşă tot timpul cu cea mai mare uşurință toate aceste racții interioare. Şi astfel este pus înțelept de Domnul, ca toate aceste iaduri, în ciuda împotrivirii celei mai puternice, trebuie să-i slujească Lui spre veşnica menținere a lucrurilor. Şi această slujire obligatorie, care le este bine cunoscută duhurilor diaboleşti, este cel mai mare chin al lor, fiindcă ele văd în aceasta, *cum, în ciuda împotrivirii lor, trebuie să corespundă în general toate acțiunile lor cu ordinea dumnezeiască până în cel mai mic detaliu. -*

Aceasta este însă în acelaşi timp şi dragostea şi înțelepciunea nemărginită a Domnului, fiindcă numai pe această cale singură este posibil, să li se pună acestor ființe rele limite în modul lor de acționare însetat de putere. Pentru că dacă văd, că Domnul Îşi poate face de folos tot timpul încercările lor cele mai rele, atunci ele devin supărate şi nu mai fac nimic, - până ce au pus la cale un nou plan, pentru a-l duce la îndeplinire împotriva Domnului. Pe care Domnul fireşte că ştie şi pe acesta să-l folosească ca pe cele precedente. - Aceasta este, privit din punct de vedere teoretic, acțiunea şi ființa iadului celui mai de jos.

Cum se arată însă toate acestea în aparență, pentru aşa ceva vrem noi să facem în urmare unele priviri şi anume prin toate cele trei iaduri! -

Imagini ale primului şi a al doilea iad

Cum arată treaba înfățişată în primul iad, pe acest lucur l-ați văzut deja o dată în decursul explicațiilor din soare, precum şi intrările de moduri diferite în primul iad. Numai că trebuie eu să adaug această puțină idee, ca râvnă tocmai a acelor duhuri diavoleşti, pe care i-ați văzut în primul iad, este cu precădere numai o râvnă de savurare, sau, cum obişnuiți voi să spuneți, o râvnă de devorare. Această stare este asemenea acelei de pe pământ, în care oamenii şi cuprind toate lucurile posibile, pentru a, cum obişnuiți voi să spuneți, ajunge la o pâine.

Unii se ocupă cu meşteşuguri diverse, ceilalți se aruncă la locuri de muncă, ca funcționari, iarăşi alții spre vreo căsătorie. Dar toate acestea ei nu le fac cumva din cauza de a face bine, ci numai pur şi simplu pentru *ei înşişi* şi pentru *pâine.* Ei se îngrijesc puțin în această stare pentru vreo oarecare măreție, ci fac toate pentru a primi o oarecare întreținere.

După felul ceresc nu se îngrijeste nimeni de nimic în afară de dragostea singură şi cunoaşterea de Dumnezeu. Pentru toate celelalte se îngrijeşte Dumnezeu! După felul diavolesc te îngrijeşti însă exact invers. Se vrea de a avea o întreținere sigură şi te gândeşti în cel mai bun caz: Dacă eu sunt de-abia acoperit în ceea ce priveşte toate necesitățile exterioare, atunci vreau eu să văd, dacă duhul este mulțumit cu o asemenea întreținere. Dacă însă, atunci, cineva dobândeşte o întreținere exterioară, care de obicei este împreunată cu o oarecare măreție mică, atunci trece cel întreținut acuşi într-o înfumurare corespunzătoare cu măreția lui, pe care înfumurare el se străduieşte să o înzestreze tot mai mult cu o anume strălucire. Din acest motiv încep aşadar funcționarii tineri precum şi oameni nou veniți în meşteşug - se înțelege fiecare în sfera lui - să se şi umfle tot mai mult. Foarte acuşi ei nu mai ştiu, cum trebuie să şadă, să stea în picioare, să meargă, să vadă, să audă şi să vorbească, ca să se vadă deja în primul moment şi să se recunoască oarecum şi să se poată citi de pe fruntea lor, în care măreție se află şi ce fel de funcție importantă dețin ei.

Dacă asemenea oameni sunt întreținuți în acest fel, atunci ei nu mai trebuie să se îngrijească de nimic altceva, fiindcă au obținut venitul lor precis şi pâinea lor. Ei ar trebui să înceapă să se îngrijească pentru partea duhovnicească a problemei. Dar - cu totul invers - acum a apărut cu întreținerea necesitatea de strălucire şi *domnie.* De aceea, ei se îngrijesc acum mai mult decât oricând pentru faptul, de a urca numai tot mai sus, ca meşteşugari de a deveni numai tot mai bogați. În aceasta stare devin ei plini de invidie şi mânie interioară împotriva acelora, care le stau în cale într-o oarecare formă.

Dragostea pentru aproapele merge la ei aşa de departe, că câte un funcționar de mai jos nu-şi doreşte nimic altceva mai mult decât moartea funcționarului său superior mai mare, pentru a prelua atunci la o asemenea ocazie locul celui mai mare. Meseriaşul nu-şi doreşte nimic mai intens decât ruinul în afaceri al colegilor săi, ca el să poată atunci prelua toată afacerea la sine. Da, dragostea lui către aproapele merge aşa de departe, ca el ar vrea să-i omoare pe toți tovarăşii lui de afaceri cu o picătură de apă, dacă ar fi acest lucru cumva posibil. El intreprinde atunci şi toate lucrurile posibile, pentru, unde şi cum este numai cumva posibil, să-l ruineze pe micul industriaş de lângă el.

Dacă voi iluminați numai puțin limpede această comportare lumească, atunci aveți deja primul iad desăvârşit în dorința de lăcomie, precum şi cum acesta se transformă în al doilea iad, în ură, mânie, gelozie şi sete de putere cu exactitate exact nimerită în fața voastră. Vouă nu vă trebuie aici nimic decât să tăiați legile de moravuri şi cetățeneşti pe din afară ale statului şi primul şi al doilea iad sunt literalmente şi metaforic în fața voastră.

Ceea ce se arată pe pământ sub acoperirea legilor de moravuri şi cetăţeneşti încă într-o oarecare decenţă, acelea apar la anularea acestor legi imediat ca jaf, război şi destilerie de crimă. Aici aveţi voi atunci imaginea desăvârşită a primului iad.

Dacă vreţi însă imaginea celui de-al doilea iad, atunci faceţi acelaşi lucru. Voi veţi începe să descoperiţi de îndată peste tot o viclenie secretă şi niciunde nu veţi descoperi oameni sau duhuri care se află faţă în faţă, care n-ar fi într-un mod reciproc duşmani de moarte. Dacă ei se şi întâlnesc în exterior cu prietenie şi plini de amabilitate precum şi plini de dragoste aparent reciprocă, atunci însă, nu este această dragoste totuşi nimic altceva decât ură curată. Pentru că aceasta este politica, pentru a-l îndupleca pe duşman la pace, a-l dezarma în cel mai fin mod, pentru a-l putea ataca atunci cu atât mai sigur fără împotrivire şi să-l strice până la temelie şi de tot.

Priviţi numai la voi, pe lume, la aşa numiţii oameni slugarnici şi linguşitori. Aceştia sunt de obicei cei mai mari duşmani de moarte a acelora, în faţa cărora ei fac pe slugărnicii. Ei îi ridică pe aceia din acelaşi motiv ca vulturii pe o broască ţestoasă, pentru a-i, dacă el a ajuns la înălţimea potrivită, lasă să cadă în cel mai mârsav mod şi astfel, prin căderea lor, să câştige mai mult.

Vedeţi, aceasta este iarăşi literalmente şi metaforic dragostea curat diavolească a nivelului al doilea. De aceea se şi practică deja tot felul de măiestri de înşelăciune în acest iad, pentru a se prinde reciproc şi a se strica, în părerea nebunească, prin căderea altora, să se câştige tot mai mult în fiecare mod posibil. -

În acest fel fac şi elevii noştri cunoştinţă în detaliu cu iadurile, mai întâi *teoretic* şi atunci *practic* înfăţişat. Şi astfel am şi văzut noi înfăţişat într-un mod cât se poate de temeinic şi scurt primele două iaduri. - Cine ia în consideraţie această descriere numai puţin, reflectând asupra ei, acela are totul limpede ca soarele în faţa lui. În ceea ce priveşte însă aparenţa celui de-al treilea iad, vrem noi astfel să-i dedicăm acestuia o privire proprie, fiindcă acesta trebuie recunoscut cel mai mult, pentru că el este motivul a tot viciul. -

Fiecare om poartă în sine cerul şi iadul după cazul individualităţii lui

Voi vă veţi gândi, dar şi mulţi alţii, dacă ar fi prezenţi la această înştiinţare: Este cât se poate de lăudabil şi folositor să auzi astfel de înştiinţări, prin care este de fapt expus răul fundamental; dar există deja nenumărate descrieri despre iad pe pământ. Ele par că au aceeaşi provienenţă, dar cât de diferită este una de cealaltă! La unul este iadul un imens loc inundat de lavă, la celălalt un vierme de jar, iar la altul un foc furios, o noapte eternă, o moarte veşnică. La unii sunt chinuiţi, fierţi şi prăjiţi cei condamnaţi, la alţii însă sunt adevăraţi baroni. Alţii nu văd în iad altceva decât un frig usturător, alţii însă focul furios. Unii văd în el o grămadă de trupuri omeneşti înfometate, groaznice şi handicapate, alţii însă unirea celor mai ciudate şi urâte fiinţe, care provin de fapt din fantezia omenească. Şi aşa avem în faţa noastră un portret al iadului, care nu poate fi definit prin nici o formă.

Dacă aici ar putea descrie cuvintele curate omeneşti şi pentru acest timp corespunzător iadul, cine îşi poate da cuvântul, că această descriere nu va fi cu timpul înlocuită de alta? Căci nimic nu există la oameni în atâtea feluri şi chipuri decât locul groazei care este cunoscut sub cuvântul „iad".

Bine, spun eu, dragii mei prieteni! Afirmaţia voastră bine gândită are un motiv bun, căci se bazează într-adevăr pe realitatea noţiunii iadului. De aceea vreau şi trebuie ca eu să vă arăt iadul într-o lumină generală, în care fiecare caracterizare posibilă a iadului de pe pământ să-şi primească întregul adevăr.

Dacă este privit iadul doar superficial, atunci este de înţeles, de ce apare el ca un adevărat portret. Dar cu totul altfel stau lucrurile, dacă este privit iadul din *interiorul său fundamental.*

Dar pentru ca voi să înţelegeţi acest lucru mai bine, vrem noi prin mici exemple să luminăm acest lucru, ca el să poată fi văzut de fiecare om ca sub iluminarea soarelui.

Să luăm ca exemplu un stat, în care trăiesc multe mii de oameni. Toţi oamenii, excepţie făcând cretinii, imbecilii şi copii, îşi fac tot felul de iluzii despre politica secretă a statului. Cine vrea s-o cunoască mai îndeaproape, are voie să discute acest lucru doar cu anumiţi oameni. Unii văd doar război în faţa ochilor, alţii doar conspiraţii secrete, iar alţii jefuirea secretă a poporului, alţii doar inteligenţa. Unii zbiară tare nedreptatea, alţii însă nu pot găsi decât cuvinte de laudă, pentru a lăuda peste măsură constituţia şi politica secretă, inteligenţa a statului.

Acestea ar fi păreri concrete despre clasa intelectuală a poporului, despre conducerea politică secretă a statului. Dar cine vrea să audă aberaţii, acela să meargă în odăile întunecate ale ţăranilor. Acolo poate fi convins, că în astfel de cabinet va auzi, de ce este în stare o fantezie omenească necultivată şi brută. De exemplu, că împăratul are intenţia să otrăvească un întreg oraş, sau că el vrea la ţară să injecteze poporului ciumă, sau că a făcut un compromis cu un monarh străin, să atace un popor cu sabia pe timp de noapte ca să le poată lua bogăţiile subalternilor omorâţi, după care monarhul la o ocazie a promis

sufletul său şi cel al subalternilor săi, pentru favoruri pământeşti, diavolului! Nu este nevoie de o altă dovadă că lucrurile stau exact aşa, deoarece îi este permis fiecăruia să se convingă singur şi în fiecare zi de acest lucru.

Nu există nici un dubiu, că exact aşa stau lucrurile, dar o întrebare: Cine din acei mii şi mii care au pus constituția pe picioare are noțiunea corectă, avea motivul drept să înființeze conducerea secretă de stat? În fond nici unul; dar, făcând abstracție de aceasta, fiecare face o față conspirativă şi inteligentă şi crede în sine că el este acela. Dar cum este posibil, să pui pe picioare noțiuni, de care nici măcar acela nu are nici o noțiune?

Vedeți, motivul este în mare parte în *apariția* exterioară şi în *individualitatea* acestuia, care obsearvă acea apariție. Cu cât mai puține motive are acela ce obsearvă, cu atât mai răsucite noțiuni combină el de la acea apariție. Şi vedeți, exact aşa stau lucrurile şi cu noțiunea iadului.

Doar foarte puțini au ocazia să arunce o privire la fundul acestui loc, dar multora le-a fost permis, să vadă una sau o altă apariție a acestui loc. Şi aşa înfățişarea apariției cu masa ei voluminoasă a întrecut tot timpul adevăratul motiv. Din acest motiv s-a înmulțit iadul prin nenumărate înfățişări şi nimeni nu a ştiut şi nimeni nu ştie cu siguranță, cum este de fapt acel loc.

Dar eu întreb mai departe: Cine în acel stat ar putea pune pe picioare cea mai adevărată noțiune fundamentală a constituției secrete a statului? Cu siguranță nimeni altul decât monarhul înțelept.

Dacă acest lucru este aşa, atunci va fi corectă întrebarea pentru relația sumbră *a lumii de apoi şi* răspunsul nu va fi altul, decât doar că peste acel loc se poate pune pe picioare noțiunea fundamentală adevărată, *care este aici un Domn, aşa cum este peste toate cerurile, aşa este şi peste toate iadurile!*

Dar cineva, care este introdus în motivul conducerii secrete, acela cu foarte puțin efort va vedea motivul noțiunii a tot poporului, atunci şi acela, care ştie *adevăratul* motiv al locului sub noțiunea iadului din partea Domnului, va putea înțeleg motivul tuturor celorlalte noțiuni absurde.

Fiecare om poartă după individualitatea sa cerul şi iadul în sine.

Dacă printr-o stare anume vede el propria sa individualitate, aşa vede el doar propriul său iad nedesenat sau cerul sau cât se poate de imperfect. Pe această cale pot apărea nenumărate iaduri care sunt cu totul diferite unul de celălalt.

Dar pot fi acestea acceptate ca motiv? Cu siguranță exact aşa de puțin, ca unul, care măsoară marea cu un baston de plimbare la tărâm, acolo unde este cel mult un jumătate de pantof de adâncă şi atunci acesta să vina într-adevăr şi să susțină, că marea este de un jumătate de pantof adâncă, căci el însuşi a măsurat-o. Tot aşa este şi cu afirmațiile acelor văzători care spun: Eu am văzut iadul în starea aceasta şi aceea. Dar cum cineva poate vedea tărâmul, care aparține şi el de mare, decât adevăratul fund al mării, tot aşa de puțin poate şi o astfel de apariție a iadului să fie luat ca un motiv adevărat.

Dar cum se găseşte *motivul adevărat* şi cum se poate privi mai bine, aceasta se va arăta în ceea ce va urma. -

Trup, duh, principiu de viață

Dacă însă se vrea privit temeinic acest *motiv principal al iadului,* atunci trebuie privit la el mai întâi acolo, unde lumina corespunzătoare a ochiului este receptibilă pentru aceste impresii şi începând de la acest punct de vedere, cu ajutorul acestei întoarceri duhovniceşti să se tragă concluzia adevărată într-un mod corespunzător asupra părții duhovniceşti a problemei. Dacă însă se vrea acest lucru, atunci trebuie de dinainte să se admită şi să se accepte lămurit, ca fiind de neschimbat faptul că, condițiile de viață şi manifestările acesteia sunt sub unul şi acelaşi Domn de neschimbat tot timpul unele şi aceleaşi. Cu alte cuvinte spus:

Omul trăieşte mai departe în duh tocmai exact aşa până în cel mai mic detaliu, cum el trăieşte cu viața trupului său aici, pe pământ, , care este numai o viață pe lângă cea principală, sau o viață de mijloc.

Se va spune aici: Acest lucru sună ciudat. Cu acesta nu pare să se aibă deplină corectitudine, fiindcă viața duhovnicească trebuie totuşi cu siguranță să fie ceva diferit şi trebuie gândită în cu totul alte circumstanțe, decât viața naturală.

Eu spun însă: Cine vorbeşte aşa, acela cu siguranță nu are încă nici o cunoştința despre cum trăieşte el *în mod natural*. Intrebare:

Trăieşte în timpul vieții trupeşti *trupul* sau *duhul?* Care este *principiul vieții?* Este acesta trupul sau duhul? Eu sunt de părere, că, cine este în stare să gândească numai puțin mai limpede, nu va căuta principiile vieții în trup, ci numai în duh. Pentru că dacă ar fi principiile vieții în trup, atunci trupul ar fi nemuritor. Trupul însă este muritor, astfel el nici nu poate să aibă în sine temeliile vieții, ci numai duhul, care este nemuritor. Viața trupului este de aceea una condiționată numai prin viața duhului. Întregul trup se raportează pasiv şi cu totul negativ față de duh. De aceea este şi viața trupului numai o

trăire convieţuitoare agitată, exact aşa cum o oarecare unealtă în mâna unui meseriaş convieţuieşte numai acţionând pasiv, atâta timp cât meseriaşul o dirijează în mâna lui plină de viaţă. Dacă, însă, el o lasă să cadă sau o pune la o parte, atunci trăirea convieţuitoare a uneltei îşi are un sfârşit cu activitatea ei efectivă.

Cine va fi într-adevăr aşa de nebun şi prost pentru a voi să fixeze cumva propoziţia: Meseriaşul trebuie să se orienteze după condiţile uneltei, - în loc să accepte toată claritatea, că numai meseriaşul îşi confecţionează uneltele folosibile după necesităţile sale, precum după condiţile sale. Dacă deci, maistrul meseriaş determină condiţile uneltei după condiţile sale, atunci va şi fi aceasta cumva totuşi limpede, ca, condiţile trupului convieţuitor depind de acelea ale duhului plin de viaţă, dar nu invers.

Şi aşa trăieşte duhul tot timpul numai din principiile lui de viaţă proprii şi în principiile lui de viaţă proprii, la care trupul este în stare să schimbe tot aşa de puţin, cum unealta moartă în ceea ce priveşte condiţiile meseriaşului.

Dacă însă cineva priveşte la un meseriaş, cum el foloseşte unealta sa şi are cunoştinţă de planul cu care vrea să modeleze ceva meseriaşul cu unealta, poate acela într-un mod raţional să susţină şi să spună: Trebuie ca, la sfârşit, prin folosirea uneltei să iasă totuşi cu totul altceva la iveală şi trebuie să se dezvolte cu totul alte condiţii faţă de produs, decât cum ele se află în intenţia clară a maistrului meseriaş conform planului de faţă? N-ar fi aceasta o susţinere prostească? Desigur, fiindcă ce iasă aici la aparenţă, este totuşi efectul maistrului meseriaş viu, nu însă a uneltei.

Tot aşa este constantă şi condiţia de viaţă a duhului, dacă cu sau fără folosirea trupului ca unealta. - Şi cine vrea aici în consecinţă să privească temeinic la iad, acela să îl priveasca aici cu aceeaşi condiţie în viaţa trupească, precum o dată în cea absolut duhovnicească. Fiindcă iadul este pe lume de la trecere la trecere tot aşa de omniprezent, cum el se adevereşte în starea absolut duhovnicească. Nimic mai mult şi nimic mai puţin nu este nici aici şi nici acolo. Şi în aceasta imagine noi îl vom examina şi cel mai limpede şi cu cel mai mult efect.

Pentru a face însă imaginea propriu zisă a iadului mai clară şi mai concretă pentru fiecare de pe aceasta lume, vrem noi să arătăm de dinainte diferenţa foarte mică între raportul de viaţă natural şi cel duhovnicesc absolut al omenirii şi acest lucru cât se poate de mult într-o formă limpede.

Imaginaţi-vă un teslar. Acesta are de făcut un dulap. La confecţionarea lui el necesită mai multe unelte vouă cunoscute. El lucrează harnic şi va fi gata cu dulapul în câteva zile. La acest lucru a fost motivul mai ales instinctul lui, care l-a îndemnat spre hărnicie. De ce a fost el aşadar harnic şi a ascultat de instinctul său interior? Fiindcă, din pricina folosirii lui, el a vrut să termine dulapul atât de repede pe cât este posibil. Intrebare însă mai departe: De unde provine aşadar acest instinct, care este motivul lui? Acest instinct provine din capacitatea creativă a duhului? Cum, aşadar? Duhul are în sine capacitatea să-şi realizeze de îndată obiectiv aceea ce el a creat în ideea lui.

În starea absolut duhovnicească poate el acest lucru, fiindcă ce el gândeşte şi este aici. Dar în combinaţie cu trupul lui, care îl încurcă, el nu poate acest lucru cu materia exterioară. De aceea trebuie el să îndemne trupul său ca unealtă spre activitatea succesivă, pentru a realiza atunci în acest fel ideea sa încetul cu încetul. Această măsură este din partea Domnului de aceea aşa pusă, ca duhul să se exerseze în această viaţă la fiecare prilej posibil mai ales în calitatea cea mai necesară a toată viaţa. Această calitate, ca *mamă a smereniei,* se numeşte *răbdarea dumnezeiească.* Fiindcă acest lucru trebuie să admită fiecare gânditor, care gândeşte numai puţin matur, că răbdarea este pentru *viaţa veşnică* cu atât mai necesară, deoarece această viaţă nu are sfârşit. Deja pentru viaţa naturală este ea motivul a toate efectele bune şi mari şi această viaţă este numai una trecătoare.

Dacă ar putea teslarul nostru să creeze dulapul său imediat, cum el şi l-a inchipuit în ideea lui, atunci i-ar fi aceasta cu siguranţă mai cu plăcere. Unde ar rămâne însă aici exersarea în răbdare înainte de toată importanţa şi unde siguranţa bilateral exterior naturală, dacă în această lume materială i-ar sta nelimitat la îndemână duhului, încă legat de trupul său, capacitatea lui din început creatoare?

După lepădarea acestui trup, primeşte, ce-i drept, fiecare duh iarăşi această capacitate, singur numai cel bun într-un mod real efectiv, cel rău fantastic şi himeric; pentru că, cum este motivul lui, aşa este şi efectul lui.

Acum priviţi, în acest exemplu prezentat este arătat limpede diferenţa dintre viaţa naturală şi cea absolut duhovnicească, care diferenţă constă deci în aceea, că duhul, în viaţa lui naturală, este în stare să realizeze ideile lui numai încet şi niciodată pe deplin, fiindcă în aceasta îl stânjeneşte materialitatea lui brută, cu care el este înfăşurat, în timp ce în starea absolută el vrea să aibă ideea lui deodată realizată. Voinţa este întotdeauna aceeaşi, tot aşa şi ideea, numai îndeplinirea este limitată în viaţa naturală. Şi astfel este această limitare singura diferenţă între cele două vieţi. Altfel, nu este nici o diferenţă. Că această diferenţă este legată de materie, de-abia mai trebuie menţionat. - Deoarece noi cunoaştem acum acest lucru limpede şi clar ca soarele, aşa că vrem de îndată să arătăm nişte imagini cam aşa de fapt a iadului fundamental.

Imagini pământeşti ale iadului fundamental

În primul rând. Imaginaţi-vă un speculant bogat. Priviţi bine la acest veşnic nesătul. Care este dragostea lui şi care voinţa lui? Nimic altceva decât să-şi procure în orice formă posibilă, numai cât de cât cetăţenesc legal permis, avutul modest al unei ţări întregi, în sfârşit, a unei întregi împărăţii şi dacă i-a reuşit acest lucru, să-şi însuşească şi mai multe împăraţii, dacă nu întreaga suprafaţă a pământului. Nu-i reuşeşte fireşte un asemenea plan în totalitate şi el îşi va realiza cu greu ideea pe deplin. Totuşi ea nu se pierde de tot în el şi va suna într-ascuns aşa: Dacă eu aş avea numai o putere de război de cel puţin câteva milioane de războinici invincibili, atunci eu mi-aş lua tot aurul şi tot argintul, toate pietrele preţioase şi toate perlele întregii lumi laolaltă pe o grămadă.

Unii au şi această dorinţă: Dacă ar veni totuşi ciuma peste tot pământul, care, în afară de mine, i-ar lasă pe toţi oamenii să dea ortul popii, atunci eu aş rămâne moştenitorul universal natural al întregii ţări. Şi dacă ar veni atunci oameni a oricărei alte ţări şi doresc să-mi conteste moştenirea mea universală, atunci să-i cuprindă şi să-i sugrume ciuma imediat la graniţă! -

Vedeţi, aceasta este o imagine a iadului fundamental, pe care o puteţi găsi zi de zi la oameni, la toate clasele, începând de la cel mai simplu negustor până sus la cel mai mare mare speculant. Ce îi împiedică pe aceştia în ceea ce priveşte faptul că ei nu pot realiza asemenea idei lăudabile? Nimic, decât materia fatală. Indepărtam însă noi aceasta acum şi privim după aceea duhul absolut cu acelaşi proprietăţi şi noi avem iadul fundamental în cea mai bună formă în faţa noastră. - -

În al doilea rând. Aici se află în faţă noastră un ofiţer neânsemnat. Care gând de bază locuieşte în pieptul acestuia? Cumva acela, să facă statului servicii folositoare? O nu, acesta este ultimul gând. „Avansare“, acesta este gândul de bază; dacă ar fi posibil, să urce fiecare oră o treaptă mai sus, într-un an să devină cel puţin un general şi ca atare să urce cât se poate de repede în categorii mai înalte. Dacă el, să punem cazul, a ajuns la cea mai înaltă treaptă, atunci se va pronunţa planul lui, sau cel puţin gândul său de bază în aceasta: Acum, în afară cu trupe războinice imense spre cucerirea tuturor popoarelor. Dacă acestea sunt învinse şi eu am puterea în mâinile mele, atunci trebuie să tremure în faţa sabiei mele toţi împăraţii, regii şi domnitorii!

Cine nu recunoaşte aici setea de putere în ofiţerul nostru, acela trebuie să fie lovit cu o de şapte ori orbire. Care este aici iarăşi diferenţa, ca ofiterul nostru nu reuşeşte să realizeze aşa ceva? Ca mai sus condiţiile materiale, naturale şi limitative. Materia îi bate eroului nostru peste deget şi el trebuie să se complacă vrând nevrând în slujba lui neânsemnată de ofiter. La această însă, el nu rar înjură şi caută să-şi facă simţită cât se poate de mult dorinţa lui de domnie la subordonaţii săi. Cea mai mică vină din partea unui subordonat este pedepsită cu o neândurare tiranică. Excludeţi de la un asemenea ofiţer obstacolele materiale şi voi aveţi în faţa voastră o a doua imagine desăvârşită a iadului fundamental într-o formă de neântrecut.

Şi pe această imagine o puteţi găsi multiplu, mai ales în acea clasă de oameni, care este îndreptăţită, să poarte o sabie, precum şi la aceea, care are privilegiul, să ducă o aşa numită stemă aristocrată în faţa numelui ei neânsemnat. Peste tot veţi găsi voi aici dorinţa de domnie şi acest lucru în starea cea mai reliefată. Şi doar tocmai acesta este motivul a celui mai de jos iad al tuturor iadurilor, care este nesătul şi vrea să-şi aibă lărgită dorinţa lui de putere şi lăcomia până în infinit. - În urmare, mai multe asemenea imagini! -

O altă imagine a celui mai de jos iad

Să privim un amant profesionist şi la fel şi o amantă. Ce este gândul permanent unui asemenea senzual? Dacă ar fi posibil şi ar fi liber din natură cu cele mai frumoase şi dotate fete să le fie amant în toate felurile posibile. Oriunde unde întâlneşte ochii unui asemenea om o femeie cât de cât acceptabilă, se poate vedea de la prima vedere din ochii săi, că el ar folosi-o pe loc pentru cheful său, fără ca să-i pese nici măcar puţin din ce cauză a fost acest lucru creat şi pus în folosinţă de Dumnezeu. Dacă nu l-ar împiedica legile omeneşti de bunăcuviinţă, atunci nu ar fi vreo fiinţă femeiască sigură de lăcomia sa, nici măcar într-un loc public.

Dar acest lucru nu schimbă cu nimic situaţia, căci cu lăcomia sa a greşit totuşi. Dar să presupunem că un astfel de om senzual are o avere considerabilă şi prin aceasta îşi poate satisface poftele, cu mici exepţii, după care tânjesc gândurile lui. Ce face el? Nimic altceva, decât să călătorească în multe ţări, pentru aş satisface poftele variate şi extra fine; căci în localitatea sa nu-i mai este nimic pe gust, pentru că a savurat tot ce a putut primi şi altele pentru care a avut să zicem o pasiune şi totuşi nu poate primi aceasta cu toate ca are o avere considerabilă.

Dacă eroul nostru al cărnii a savurat totul şi natura începe să-şi de-a demisia, se îndreaptă spre mijloace artificiale, pentru a învia din nou prin această natura sa adormită. Dacă nu mai dau acestea

rezultate, atunci îşi face rost de baieţi tineri sănătoşi pentru a se culca ruşinos cu ei. Prin aceasta este iar ajutată natura sa.

La aceasta se întoarce cu totul natura sa şi el începe să se scârbească cu totul de carnea femeiască şi caută să se satisfacă doar cu carnea întăritoare a tinerilor bărbaţi, până când şi acest lucru începe să-l scârbească. Incapacitatea sa îl face după o vreme furios pe aşa zisa aranjare a naturii.

Credinţa sa spre Dumnezeu a fost deja de mult jertfită; căci păcatul cărnii conţine acest lucru, că distruge tot ce este spiritual. Prin acest păcat este omul un egoist material şi bădăran, nu iubeşte pe nimeni în afară de sine şi vrea, ca toate dorinţele convenabile să-l slujească doar pe el. El este îndrăgostit de sine peste toate măsurile, de aceea urăşte el tot, ce nu îi aduce un omagiu dorinţelor sale. Din acest motiv devine el, cum am spus, un pur şi adevărat materialist şi de dumnezeitate şi de vreo spiritualitate nu mai există nici o urmă.

Din acest motiv este el un adevărat păgân şi natura sa, cea exterioară, cea vizibilă şi cea dură este Dumnezeul lui. Aceastui Dumnezeu îi aduce atâta timp jertfe, cât timp are experienţa şi forţa propriei sale naturi, că acest Dumnezeu al naturii printr-o asemenea dotare îi pricinuieşte savori încântătoare şi fermecătoare. Dar vai de acel Dumnezeu al naturii, dacă nu îşi face o dată datoria faţă de eroul nostru! Supărare, răzbunare, mânie şi furie sunt atunci darurile sau scuturile, pe care le poartă el. Voi puteţi crede, că furia ascunsă a unui adevărat amant, după ce s-a dus timpul lui, trece peste toate noţiunile omeneşti. Un criminal, un asasin, un jefuitor de stradă au mai mult simţ omenesc în ei decât un amant lacom de carne, atunci când carnea nu-şi mai respectă serviciile.

Există asemenea bărbaţi veseli doar puţini pe pământ? Da de unde, eu vă pot asigura, că pe un zgârcit la pungă pică mult mai mulţi astfel de eroi ai cărnii. Cine este tată şi are o fiică cu un aspect corespunzător, acela poate socoti, că, cu ea şi mai ales în oraş, este supusă unor dorinţe de destrăbălare.

Aici se va spune într-adevăr: Nu face nimic, gânduri şi dorinţe de neâmplinit sunt scutite de taxe. Eu însă adaug aici: Intr-adevăr, pentru cei orbi în spirit, care nu sunt capabil să privească nici un centimetru mai departe de materia lor. Dar ce va spune tatăl, dacă i s-ar deschide ochii spirituali şi ar vedea pe acei desfrânaţi în faţa sa, care îi pângăresc fiica în toate felurile posibile în faţa ochilor săi?

Carnea fiicei poate fi protejată. Dar cine protejează spiritul şi sfera care o emană, cu care se pun în legătură aceşti desfrânaţi ai cărnii şi o pângăresc prin dorinţele lor? Credeţi voi, că aceasta nu are consecinţe grave pentru fiica voastră? La aceasta vă înşelaţi amarnic!

Dacă o duceţi des pe fiica voastră la un asemenea loc, unde poate fi privită de ochi senzuali, atunci se va schimba în scurt timp şi va deveni senzuală cărnii şi va începe în secret să îşi bată joc şi să râdă de avertizările voastre cuvincioase şi părinteşti. Gândurile ei se vor îndrepta din ce în ce mai mult, unde poate observa astfel de bărbaţi senzuali. Aici poate că va spune unul sau altul: Nu, aceasta este prea de tot, este o exagerare. Ce efect în defavoare să aibă o dorinţă nevinovată sau un gând secret desfrânat sau o atingere a unui obiect străin? Eu nu spun aici mai mult decât: Acest lucru nu este valabil pentru acei oameni cu o astfel de concepţie sau cu spiritul viu, cum nu este soarele necesar pentru a lumina mijlocul pământului. Şi aşa îl întreb eu pe acela, care a strâns experienţă în domeniul somnambulismului şi care a observat singur, ce efect nimicitor are apropierea cărnii la astfel de persoane magnetice, de unde vine acest efect şi care îi este de fapt motivul? Cu toate că un astfel de invitat nedorit nu a atins un somnambul şi totuşi simt ei în momentul intrări unui asemenea invitat o încordaere şi deseori un efect dureros.

Vedeţi, motivul este în sustragerea sferei spirituale a somnambulului. Dar la somnambul nu apare acel rău moral, pentru că sfera lor este mai îngustă şi pentru că un somnambul face tot posibilul, pentru a îndepărta un astfel de musafir.

Întrebare: Se întâmplă aceasta şi în starea naturală, unde sfera fiecărui om este mult mai largă şi cuprinde defavorurile în sine? Adevărat, efectul este cu mult mai rău în starea naturală decât în cea a somnambulului, din motivul acesta s-a dat şi o poruncă pentru gânduri şi dorinţe desfrânate, ca fiecare să se ferească de ele.

Prin urmare cine se uită la un asemenea desfrânat al cărnii, cum este el de fapt, acela vede atunci o pictură desăvârşită a iadului. Să scoată doar materia de pe el şi să se observe doar spiritul absolut şi noi vom vedea miracole adevărate de la A la Z. Mai întâi un desfrânat în toate felurile posibile, pe lângă unul furios, care se gândeşte cu ură la Creator şi la toată creaţia pentru aşa zisa lui natrura imperfectă şi doreşte cu disperare să se răzbune pentru aceasta. Mai mult nu trebuie să spun eu aici; căci cine are ochi, acela poate vedea şi singur. - În următoarea poză femeiască vom avea apariţile iadului cu mult mai limpede în faţa ochilor. -

Autoritatea de dominare şi trufia - Sământa iadului

Aici este nevoie doar de un mic grad de cunoştiinţe psihologice, pentru a descoperi, că în general sexul femenin are ca trăsături proeminente ale caracterului autoritatea: căci dorinţa de dominare şi înfumurarea sunt surori gemene şi prin aceasta au una şi aceeaşi sământă de rădăcină. Dar unde ar fi femeia dacă nu ar fi puţin încrezută, fie ea în garderoba sau în aranjarea camerei sau în orice altceva?

Testaţi acea trăsătură de vanitate şi voi nu veţi găsi nimic altceva în spatele acesteia decât răsadul viu al trufiei şi al autorităţii de dominare.

Aici se va spune: Nu, aici este prea adânc şi prea dur prin acest lucru! Dimpotriva, un anumit grad de înfumurare la sexul feminin este mai degrabă lăudabil decât să fie pus la lumina zilei pentru a fi criticat. Căci acel anumit grad de înfumurare este cu siguranţă doar un copil al pudorii femeieşti şi este legat de sensul purităţii, ce este evident doar o virtute lăudabilă la sexul femenin şi în nici într-un caz o greşeală. Bine, spun eu, pe pământ s-a ajuns din păcate deja la faptul, că sentimentul pudorii este o virtute şi cu respectul se decorează omenirea şi aceasta este cea mai bună *recoltă pentru iad;* căci pe acest drum trebuie să *pice* oamenii, unde în cel mai bun caz *ar putea* să cadă peste altul.

Aici se va pune întrebarea: Dar de ce? Eu însă întreb: A cui lucrare este respectul pământesc al oamenilor? Este lucrarea care reiese din umilinţă sau din înfumurarea sa? Cel umil caută tot timpul să fie postat pe cea mai joasă treaptă, unde nu mai există nici un respect sau vreo decoraţie, ca şi cum a mers Domnul cu exemplul Său şi cel mai mare respect a Lui l-a aşezat în cea mai *joasă umilinţă,* care este de fapt cea mai mare ruşine pământească.

Un astfel de respect au primit toţi cei ce l-au urmat, Eu însă întreb: ce are de-a face sentimentul pudorii, unde eşti urmărit, batjocorit şi în sfârşit unde eşti crucificat gol pe cruce? Câtă mândrie mai poate avea acela în acel trup, câtă pudoare, acela care este atârnat de spânzurătoare? Eu cred, că la aceste ocazii nu mai sunt chiar aşa de importante acest atributuri omeneşti.

Dacă se doreşte într-adevăr să fie descris ceva ca virtute, atunci ar trebui ca aceasta să se poată baza cel puţin într-un punct al Creştinismului ca acesta să poată fi punctul central al tuturor virtuţilor. Eu însă întreb: Când a lăudat El vreodată pudoarea şi mândria ca o virtute a omului? Din contră, El le-a interzis ucenicilor şi apostolilor Săi, să râvnească după vreun respect, prin care a spus, că ei să nu se lase salutaţi şi respectaţi, cum cereau şi le plăceau să vadă fariseii, ca ei să fie salutaţi pe stradă şi să fie numiţi Rabuni.

Dar, prin urmare, eu nu pot înţelege, din ce motiv sentimentul de pudoare şi mândria care este strâns legată de aceasta, care este frecventă la sexul femenin, să fie descrisă ca o virtute.

Aici se va spune: Să i se ia sexului femenin sentimentul de pudoare şi vom avea în scurt timp în faţa noastră o grămadă de curve. Oho, spun eu, se poate oare pe această cale? Atunci adaug eu cu fermitate: La acest fapt nu există un stimulent mai bun pentru sexul femenin, decât pudoarea. Nu este nevoie doar de o ocazie mică şi oricare fiinţă femeiască este posesoare a acestui sentiment de destrăbălare; căci nimic nu se poate înconjura mai uşor în jurul degetului decât un astfel de sentiment, care nu este nimic altceva decât propria vanitate ca bază. Acea puţină mândrie, care este faţă în faţă cu pudoarea, este o proptă şubredă pentru virtute şi nu este voie să treacă peste ea nici cea mai mică adiere de vânt, pentru a nu o sufla dintr-o dată din loc.

Din aceasta însă reiese clar, că acest fel de virtute femeiască are o piedică cât se poate de mare. Dar pentru a aşeza aceasta într-o lumină pătrunzătoare, vreau eu să vă dau câteva exemple scoase din viaţa voastră de zi cu zi.

Eu pun problema, că unul din voi ajunge într-o dimineaţa fără să vrea într-un cabinet de echipare, în care mai sunt adunate câteva fecioare în neglijeuri. Nişte ţipături se vor auzi şi fecioarele vor căuta adapost în toate colţurile şi în spatele tuturor perdelelor; bineânţeles din cauza „pudorii" imense. Dar, la această ocazie, ce aţi văzut voi din farmecele femeieşti? Cel mult un cap nepieptănat, o faţă somnoroasă şi nespălată, un braţ gol cel mult până la cot şi în cel mai bun caz o jumătate de sân. Dar acum se îmbracă fecioarele. Braţul deseori se va dezveli până sub braţ, gâtul şi sânii, cât este decent, sunt descoperiţi sau cel mult acoperiţi cu dantelă, pentru a mării farmecele părţilor goale. Cu aceasta s-a terminat pudoarea de dimineaţă.

Întrebare: Este sentimentul de pudoare în fecioară sau în neglijeu? Dar să mergem mai departe! Tot aceiaşi fecioară timidă, care la vizita de dimineaţă aproape că a fost lovită de un trăsnet de atâta pudoare şi care în acea oră pentru nimic în lume nu s-ar fi lăsat atinsă de vreun bărbat, - chiar această extraordinar de timida fecioară este dusă înt-o stare pe jumătate goală, seara la un bal şi îngăduie să fie atinsa fără jenă de partenerul de dans şi deseori, cum spuneţi voi, se lasă strânsă de mama focului în braţe. Întrebare: Unde rămâne aici sentimentul de pudoare al dimineţii? Cu siguranţă acasă în neglijeul defavorabil. Dar mai departe!

Aceeaşi fată pudică a făcut ori la bal sau la altă ocazie, cumva la o vizită onorabilă sau la o plimbare mai onorabilă şi inocentă o cunoştinţă din vedere ei plăcută şi tânăra bărbătească. Pentru acest lucru i se spune adio sentimentului de pudoare aşa de mult cât este posibil la fiecare ocazie. Foarte curând va fi atentă fata noastră pudică la privirile lucrului ei ales, încotro se îndreaptă acestea cel mai mult şi

fecioara noastră pudică va folosi de îndată toată grija spre aceea, pentru a prezenta acele părți public atât cât se poate de avantajos.

Dacă alesul ei o întâlneşte însă pe fecioara noastră pudică într-o societate, în care ea vrea să se arate oarecum din partea cea mai onorabilă, atunci el trebuie să se mulțumească, dacă ea, la ocazii favorabile, îi aruncă unele priviri şterse, dar mai mult va fi ea străduită, să-i arate lui regalitatea ei. Vai lui, dacă el s-ar uita şi ar vrea să se apropie prea mult de ea. Dacă însă este vorba de o întâlnire, mai ales într-un loc, unde razele soarelui nu strălucesc direct şi undele de sunet ale învălmăşelii lumeşti ajung acolo doar slab sau de loc, atunci sentimentul de pudoare va fi de tot învins şi fecioara noastră, dimineață aşa de pudică, se expune spre vedere lucrului ei iubit, eu aş dori să spun, de la chip la chip sau din cap până-n picioare. Şi o pipăire liberă nu este de loc privită la o asemenea ocazie ca o încălcare a sentimentului de pudoare fecioresc.

În acest mod se pierde pe deplin acest sentiment de virtute lăudat; şi eu întreb: Unde este acum efectul acestui sentiment foarte lăudat? El s-a pierdut şi şi-a arătat adevărata lui înfățişare la lepădarea măştii. Şi fiecare om cu gândire limpede poate să vadă astfel, cum sentimentul nu este altceva decât un şarpe în pieptul femeiesc, sau *prima sămânță a iadului celui mai de jos,* din care în consecință, dacă aceasta s-a desfăşurat, iasă la suprafață ca dintr-un corn al abundenței toate viciile femeieşti posibile. - Cum însă se desfăşoară aceasta, vrem noi în urmare să punem aceasta în fața ochilor fiecăruia atât de limpede ca până acum. -

Fructe care se coc pentru iad

Să mergem înapoi la fecioara noastră „onestă" şi să-i urmăm iarăşi într-o societate, unde, ca urmare a farmecelor ei femeieşti, joacă ea pe regina. Şi iubitul ei se acomodează în această societate. Ca face însă acum favorita lui? Se ocupă ea cumva de el? O nu, din contră cu o sumedenie de alți vizitatori ai societății, de la care ea se lasă peste toate măsurile, cum spuneți voi, să i se facă curte. Din care motiv de fapt?

Eu spun, fiindcă cunosc lumea foarte exact: Ea nu face acest lucru cumva de aceea, pentru a fi necredincioasă iubitului ei, ci să-i arate lui numai, ce valoare colosală are ea. Ea îi spune astfel oarecum indirect: Recunoaşte din această aparență, ce comoară de milioane tu ai cu mine!

Iubitul însă, pentru că nu este în posesia a atoatăcunoaşterea, înțelege treaba dintr-un alt punct de vedere, el devine acuşi ploat şi îşi întoarce privirea de la acel loc, unde iubita lui îşi lasă făcută curtea. Dacă el îşi mai aruncă priviri pierdute înspre acel punct fatal, atunci sunt acestea deja pline de *gelozie arzătoare.*

Fecioara noastră observă aceasta, însă nu se îndreaptă astfel nici foarte puțin. Ea începe într-adevăr însă, să-şi facă jocul ei şi mai tare, pentru a se răzbuna pe iubitul ei, care exact aici a început să nege valoarea ei mare, unde ea vroia să o desfăşoare în fața lui cel mai mult. La această ocazie caută amantul nostru să se retragă de la societate cât se poate de repede, cu intenția în inimă: Aşteaptă canalie! Dacă noi venim împreună încă numai o singură dată, atunci eu îți voi face cunoscută părerea mea într-o formă, la care tu să te gândeşti! Fiindcă, acum, nu mai cer nimic, decât să mă răzbun față de tine după merit pentru necredincioşia ta.

Ei vin împreună, cu fructul acestei întâlniri sunt cele mai arzătoare reproşuri. O despărțire de iubire este cel mai des urmarea, numai arareori o reunire, care însă tot aşa de puțin mai dăinuie ca prima dragoste. Nereunire şi reunire au aici tot acelaşi rezultat; pentru că dacă se reunesc iarăşi atunci serveşte această reunire de obicei pentru faptul de a-şi face valoarea reciproc cât se poate de mai tare simțibilă şi astfel, nu este o asemenea reunire de cele mai multe ori nimic altceva decât o răzbunare acoperită. Şi dacă ei nu se reunesc, atunci ei vor şi căuta reciproc fiecare posibilitate, unde unul caută să-l întreacă pe celălalt în aceea, de a lasă să se simtă dispreţul lui în cel mai necruțător mod posibil.

Fecioare trece acuşi peste toate barierele sentimentului de pudoare din cauza a atâta răzbunare şi devine o cochetă. Dacă atunci amantul nu se târăşte spre cruce, ceea ce ea doreşte, atunci ea devine o desfrânată din acelaşi sentiment de răzbunare, la care amantul alungă ultimul rest al sentimentului său vechi din inima lui. Şi dacă fecioara noastră mai înainte atâta de pudică a gustat țepuşul dulce al desfrâului, atunci n-o mai aduce, cum voi obişnuiți să spuneți, nici un Dumnezeu înapoi pe calea virtuții. Dacă ea devine nefericită din acest lucru, atunci aruncă ea furia deplină a inimii sale cel mai adesea pe acel prim amant, care a nesocotit într-un mod cel mai dezonorabil intenția ei şi prima ei virtute.

Ce este însă aceasta în consecință? Acest lucru nu este nimic altceva decât fructul deja pe deplin dezvoltat al sentimentului de pudoare femeiesc mai înainte aşa de mult lăudat. Numele fructul se numeşte: *Cel mai de jos iad deplin!* sau şi: Iad pe deplin copt, dacă se îndepărtează coaja exterioară! Fiindcă ce lucruri ar face o asemenea fecioară nefericită aceluia, pe care ea, chiar dacă se înşeală, îl vede ca motiv al nefericirii ei?

Dacă i-ar fi posibil, în momentul furiei ei dezlănţuite să-l vadă pe acela rupt în bucăţi de o mie de şerpi arzători, atunci această răzbunare ar fi de-abia o picătură de rouă răcoritoare pe inima ei înflăcărată de mânie.

Cine nu vrea să creadă aceasta, acela să viziteze o asemenea fecioară nefericită şi să se lase amestecat cu ea într-un dialog despre lucrul în cauză al nefericirii ei. El va vedea în cel mai bun caz din gura femeiască de îndată şi deodată toţi vulcanii pământului împroşcând în toate direcţile; în cazul mai rău însă, se va spune: Eu rog, să mă scuteşti de aceasta! Dacă voi aţi auzit aşa ceva, atunci deja puteţi să vă gândiţi, la care timp a ajuns deja aceasta. - Noi am avea aşa de departe iluminate fructele, cum ele se coc pentru iad; în ceea ce urmează însă vom ilumina treaba mai amănunţit. -

Toate secretele devin vădite în starea duhovnicească

Nu rar se întâmplă, ca o asemenea fecioară jignită se mărită cu un altul din pură răzbunare faţă de amantul ei precedent, pentru care ea nu poartă nici o scânteie de dragoste în inima ei. Cu această faptă a vrut ea să-l pedepsească în cel mai intens mod pe amantul ei de mai înainte care o nesocoteşte, ba chiar a vrut cumva să-l scoată din această lume prin această jignire. Ce se întâmplă însă?

Vechiul amant nu se mâhneşte, ci caută cu curaj bun o altă iubită. Nu rar una mai bună, decât cum a fost prima. Ce efect are însă aceasta în ceea ce priveşte prima iubită măritată? Ea devine morocănoasă şi închisă. Bărbatul ei o întreabă după motiv, da în zadar! Ceea ce o mâhneşte, este în faţa ochilor ei prea mare şi greu şi prea suspect faţă de noul ei soţ, ca ea să vrea să-i spună lui aceasta. Ea nu mai intreprinde, ce-i drept, alţi paşi, pentru a-i pune iubitului ei vechi pietre sub picioare şi să-l atragă peste prăpăstii, dar cu atât mai adânc îngroapă ea motivul furiei sale în inima ei. Trec ani şi cum de obicei timpul este cel mai bun pansament spre vindecarea unor răni, fireşte numai unul paliativ (înfăşurător), aşa că el o vindecă şi pe aceasta. Asemenea oameni devin atunci nu rar încă prieteni destul de buni.

Se va spune aici: Pai, dacă acesta este cazul, atunci cu siguranţă şi iadul va fi primit ultimul sau rest; fiindcă unde prietenie păşeşte în locul duşmaniei anterioare, acolo păşeşte şi cerul totuşi desigur într-un mod corespunzător în locul iadului. Aşa pare într-adevăr după exterior. Dar aici vedem noi tocmai în faţa noastră un războinic, care a purtat multe răni pe trupul său. Pe aceste răni le-a vindecat un pansament paliativ şi timpul. Dacă vremea este frumoasă, merge războinicul nostru bucuros pe cale şi de-abia ştie, că trupul lui este plin de răni cicatrizate. Dar acum vine o vreme rea. Rănile lui încep să se mişte şi cu cât vremea devine mai rea, cu atât mai de nesuportat îl ard rănile lui. Ca un disperat se tăvăleşte el în adăpostul lui. El blesteamă arta războiului, pe toţi conducătorii de oşti, pe împăratul, ba chiar pe Dumnezeu, pe părinţii lui şi ziua în care el a fost născut.

Vedeţi, în aceasta avem noi o imagine limpede pentru asemenea prietenii paliative, care sunt o urmare a timpului pământesc uituc. Dacă lăsăm însă să vină o vreme rea, ceea ce înseamnă, dacă lăsăm duhurile absolute ale unor asemenea prieteni să se întâlnească în lumea cealaltă în acel moment, în care ei au păcătuit unul faţă de altul pe pământ, atunci în acel moment, când văd, cu ajutorul privirii luminoase ale duhului lor, dezavantajele care au reieşit din păcătuirea lor reciprocă, pe lângă aceasta şi avantajele, pe care le-ar fi putut obţine pe calea nepăcătuirii şi noi îi vom vedea întâlnindu-se unul cu celălalt cu cel mai mare dispreţ şi blesteme îngrozitoare. Şi acesta totuşi nu este un cer în măsura corespunzătoare, cum el s-a arătat către exterior, ci cel mai veritabil iad în potenţa cea mai de jos.

De aceea scrie şi în scriptură, că fiecare să se examineze foarte bine şi : nu este nimic aşa de ascuns şi aşa de secret în om, ca aceasta să nu fie propovăduit cândva tare de pe acoperişurile caselor. Acest lucru vrea să spună: Omul nu are nimic aşa pe deplin în interior în sine, ca aceasta să nu se certifice exterior vizibil în starea absolut duhovnicească. Din acest motiv este fiecare om de sfătuit categoric, să examineze exact toate raporturile *prieteneşti* şi *duşmănoase*, în care el s-a aflat vreodată, care efect ar exercita acestea asupra cugetului său, dacă el ar fi transpus înapoi în acestea. Pentru că fiecare om care trăieşte pe pământ trebuie să se pregătească în acel lucru, ca în lumea cealaltă, în starea absolut duhovnicească, el este transpus în cel mai viu mod în toate acele stări fatale, care au însemnat pentru ele aici cele mai mari obstacole; - pentru că Domnul Insuşi a mers înainte cu aceste exemple.

Mai întâi a fost El *judecat* pe lume de duşmanii Lui şi a fost *răstignit* în mijlocul răufăcătorilor, atunci *sufletul Sau esenţial* nu s-a urcat de îndată sus, în ceruri, ci în jos, *la iad,* unde îl aşteptau pe El cei mai mari duşmani ai Lui, chiar dacă şi unii prieteni vechi cum bătrânii părinţi şi foarte mulţi profeţi şi învăţători. (Ca protecţie între iadul propriu zis şi lumea spiritelor. d. Hsg.) -

Dacă cineva pe lumea aceasta nu şi-a plătit până şi ultima datorie, nu va putea el să intre în împărăţia cerului. De aceea trebuie aici să trecem prin toate cărţile de datorie şi mai ales acelea, care poartă desupra titlul *dragoste. Datoriile de dragoste sunt cele mai crunte în lumea de apoi.* O jefuire de milioane se înlătură mai uşor din cămara memoriilor decât o datorie de dragoste. De ce? Pentru că un jaf de milioane este doar o datorie exterioară, care nu are de-a face nimic cu duhul; dar datoria dragostei priveşte de obicei tot spiritul, pentru că tot ce este dragoste, este de fapt fiinţa principală a tot

spiritul. Din acest motiv nimic nu este mai periculos pentru oamenii acestei lumi, decât aşa zisa „îndrăgostire“. ; căci acea stare solicită tot spiritul. Dacă după aceea apar bariere exterioare, care nu pot adeveri dragostea reciprocă, atunci se retrag spiritele supărate şi îşi vindecă rănile cu toate cele lumeşti; dar ele nu se vindecă deloc de la bază.

Dacă apare furtuna spirituală cea rea, atunci se deschid din nou acestea. Această a doua stare va fi mult mai rea decât prima; cum este vorba şi în Scriptură de cele şapte duhuri exorcizate. Prin metode exterioare se curăţă casa şi duşmanul rău călătoreşte prin deşerturi şi prin stepe; dar pentru că nu are unde să stea, mai ia cu el încă alte şapte duhuri, care sunt cu mult mai rele decât el şi se întoarce iar înapoi în casa sa veche şi curăţată.

Vechea şi curata casă este spiritul, care se curăţă pe această lume prin soluţii exterioare; spiritul cel rău este starea cea rea, în care a fost acel om o dată pe acest pământ. Acesta a fost alungat cu totul prin metode exterioare. El cutreieră acum deşerturi şi stepe, aceasta înseamnă, duhul omului se vindecă şi se cicatrizează, ca ele să se uşte şi să nu mai sângereze. Dar spiritul rău se întoarce cu mai încă alte şapte, aceasta înseamnă, în starea spirituală absolută se vor deschide toate rănile şi se desfac cu o forţă cu mult mai mare; şi aceasta este acea stare, care este cu mult mai rea decât prima.

Dar peste tot, unde vedeţi fiinţe în furie mare în faţa unei alte fiinţe, vedeţi, acolo este *iadul fundamental* deja desăvârşit.

Din acest motiv vă dau eu, Ioan, sfatul tuturor oamenilor, ca un experimentat, slujitor şi rob veşnic al Domnului, dar mai ales părinţilor, ca să îi avertizeze pe copiii lor cel mai mult de aşa zisa îndrăgostire. Cât de mult suferă duhul de aceasta, puteţi vedea voi la un tânăr student într-o stare naturală, care s-a îndrăgostit înainte de vreme; căci un astfel de tânăr este stricat deja pentru tot restul vieţii şi nu mai este în stare de nici o avansare spirituală. Orice fel de pasiune ar avea, o puteţi lua de la el printr-o ghidare dreaptă şi puteţi face din el un om adevărat. Dar o anume pictură, care s-a împreunat o dată cu spiritul, o clintiţi mai greu din gândurile sale tinere, decât un munte de la locul său, sexul fiind tot una.

Şi exact prin această îndrăgostire timpurie este cea mai mare destrăbălare spirituală; căci destrăbălarea sau desfrâul este totul, ce are de-a face cu înşelarea duhului.

Dar pentru că dragostea este cea mai mare parte a duhului, aşa este o înşelare în dragoste sau o evidenţă îndatorare la aceasta un adevărat desfrâu adânc şi în cel mai josnic grad sau de fapt cel mai de jos iad.

După cele spuse până acum se poate fiecare ghida viu după ele. - Mai departe tot astfel de observări speciale. -

Cerul şi iadul - Polarităţi în om

Aici se va spune: Este într-adevăr foarte probabil, că acest lucru are la sfârşit o asemenea întorsătură şi orice rană provocată duhului în starea absolută iese la iveală şi reacţionează. Dar, după explicarea fundamentală a adevăratului iad, nu putem să înţelegem încă, cum astfel de scene de pe această lume de dragoste ofensată să se poată examina în starea absolut spirituală ca iadul fundamental. Căci nu prea există om pe pământ, care să nu fi suferit astfel de ofense şi nici să nu fi fost responsabil pentru acestea. Dacă presupunem însă aceasta, ca, în starea absolut spirituală, astfel de amintiri vii sunt ştampilate ca fiind din baza iadului, atunci am vrea să ştim noi într-adevăr, câţi oameni dintr-un întreg secol ajung în cer?

Dar cum poate aceasta să fie pentru un om o judecată, dacă el trebuie să păcătuiasca într-o stare absolut pasivă faţă de ordinea dumnezeiască şi ca s-o ţină pe aceasta în sine în poziţie dreaptă îi lipseşte puterea şi experienţa necesară? !

Bine, spun eu, cine face o asemenea remarcă, pe acela îl rog, să studieze mai atent prin ceea ce am trecut. El va vedea acolo, cum eu nu am explicat, cine vine în iad şi câţi sunt aceia; ci le explic doar tuturor, ce înseamnă la oameni iadul curat în apariţia sa. Căci pe tot pământul nu există un om aşa de desăvârşit, care nu are în sine tot aşa de bine întreg iadul fundamental şi exact aşa de bine poate purta în sine tot cerul.

Dar cum v-am explicat mai înainte amănunţit, ce este în om cerul şi cum este creat acesta în el şi cum se poate înmulţi, tot aşa trebuie să vă explic şi să vă arăt, cum se crează în om iadul şi cum se înmulţeste acesta.

Ar fi trist şi foarte nemilos, dacă un om de la bază şi doar pentru că poartă în sine imaginea exterioară a iadului, să fie imediat etichetat ca un locuitor al acestuia. Dacă aşa ar fi cazul, atunci ar trebui ca toţi îngerii să fie spirite ale iadului; căci şi ei poartă în sine imaginea desavârşită a iadului. Dacă nu ar fi aşa , atunci nu i-ar fi posibil nici unui înger, să intre în acel loc pentru a potoli spiritele supărate. Eu însumi nu v-aş putea arăta iadul şi nu v-aş putea dezvălui, dacă nu-l aveam cu totul în mine. Printre toate ar fi

foarte periculos pentru locuitorii cerului, dacă nu ar purta în sine imaginea exterioară a iadului, prin care ei să poată vedea ce plănuieşte iadul contra lor.

Aşa însă nu poate face nimic nici un spirit din iad, ce nu putem zări imediat în noi.

Concomitent este iadul şi cerul în noi ca două polarităţi opuse şi fără aceasta nu poate nici un lucru să fie gândit ca să existe.

Şi aşa se poate folosi acest lucru pentru cunoaşterea fiecăruia, că aici nu este nicidecum vorba cine ajunge în iad, căci acest lucru ar însemna să condamni omenirea pe pământ, ci este vorba doar de ce este iadul în fiecare.

Şi pentru că astfel de încălcări de dragoste sunt de fapt iadul curat, poate fiecare vedea din faptul, că aceasta încălcare a dragostei are ca bază fundamentală dragostea de sine şi dorinţa de a conduce.

Căci ce este gelozia altceva decât trezirea dragostei de sine, egoism şi dorinţa de a conduce? Gelosul nu este din acea cauză gelos, pentru că lucrul său ales are prea puţină dragoste, ci pentru că el însuşi este scurtat de la cererile sale şi valoarea sa o găseşte prea mică în obiectul ales, de la care el aşteaptă atâta respect.

Întrebare: Nu este acesta polul opus de la acea stare, unde din dragostea pentru aproapele, sexul fiind egal, trebuie să uiţi de sine, pentru a sta pregătit spre binele aproapelui?

Dar cum poate fiecare om să *stăpânească în sine iadul fundamental,* să nu-l activeze, ci să-l facă pasiv într-u totul?

Aceasta este cât se poate de uşor. Să ierţi din toată inima ofensatul şi partea ofensată în numele Domnului şi binecuvântează ofensatul şi cel ce a jignit tot în numele Domnului (se înţelege de la sine că acest lucru trebuie făcut cu seriozitate) - şi tot iadul va putea fi stăpânit în om!

Eu vă spun într-adevăr, *o privire de păreri de rău spre Tatăl cel bun ajunge, pentru a putea scăpa pe veci de tot iadul!* - Uitaţi-vă la acel tâlhar pe cruce, el a fost un jefuitor şi un criminal; dar s-a uitat în sus spre Domnul şi a vorbit cu o voce gravă şi încărcată de păreri de rău direct din inimă: „O Doamne! Când vei veni în împărăţia Ta şi când ne vei judeca iar pe noi nelegiuiţii, atunci gândeşte-te la mine şi nu mă pedepsi prea tare pentru hoţiile pe care le-am comis eu! “

Şi iată, judecătorul mare şi atotputernic a vorbit spre el: „Într-adevăr, astăzi încă vei fi tu cu Mine în cer! “

Din această întâmplare poate, sper eu, să înţeleagă fiecare creştin, cât de puţin este nevoie, pentru a stăpâni pe veci cel mai de jos şi măreţ iad.

Exemplul femeii samarinene la fântâna lui Iacov, care a fost amantă a şapte bărbaţi, este la fel ca cel de sus, unde vorbeşte Domnului: „Femeie, dă-Mi să beau! ” Şi iar: „Dacă ai ştii tu cine este Acesta, care vorbeşte cu tine: Femeie, dă-Mi să beau, atunci ai spune către El, ca să-ţi dea El să bei tu apa vieţii, ca să nu-ţi mai fie în veci sete! ” Acestea au fost cuvintele care au fost schimbate la faţa locului.

Cine nu vede însă aici ce efort mic cere Domnul de la această păcătoasă pentru ca să poată intra în împărăţia cerului - doar un pahar cu apă! Deci fiecare creştin credincios ar trebui să ştie din Scriptură întâmplarea cu cea care a rupt căsătoria şi fiecăruia ar trebui să-i fie cunoscută viaţa Mariei Magdalena. Primele păcate le îngroapă Domnul de două ori în nisip şi Magdalena a avut voie să-i înbălsămeze picioarele şi ea a fost aceea, la care a venit Domnul prima oară după învierea Sa! Tot aşa arată Domnul la fiul rătăcit şi la căutarea a celei de-a sută oaie, cât de puţin cere El de la păcătos pentru a putea ajunge la milostivire!

De aceea nu vrem să explicăm noi aici, cine ajunge în iad, ci vrem doar, să vedem cum este construit iadul. -

Principii cereşti şi diavoleşti

Eu am întâlnit iarăşi pe unul, cum voi obişnuiţi să spuneţi, cu care sunt în contradictoriu, care spune la acest punct: Totul este bine; concepţia aparenţei iadului poate să fie de un folos multiplu, dar nu înainte ca până ce se ştie, când apare aşa de pozitiv în om iadul aparent sau într-o întreagă societate omenească, ca ea să devina polaritatea principală şi aceia, la care el se manifestă astfel, aparţin într-adevăr de iad. Spus pe scurt, cine ajunge în iad, când şi cum se ajunge în iad, este nevoie de a se şti exact, căci altfel nu foloseşte la nimic fiecare cunoştinţă despre aparenţa iadului oricât ar fi ea de exactă. Cine nu ştie aici, unde poate el să ajungă în mâinile duşmanului, cum şi când, acela este deja pierdut; fiindcă acolo unde se va crede acela cel mai tare în siguranţă, tocmai acolo va fi el atacat de duşmanul lui şi el este cu siguranţă pierdut fără scăpare. De aceea se pune întrebarea: Când ajunge în iad un păcătos de oricare fel ar fi el şi când nu?

Această întrebare se poate pune cu drept cuvânt, fiindcă în sfânta scriptură avem atâtea exemple, unde păcătoşi cu totul la fel au ajuns în iad şi păcătoşi cu totul la fel au fost salvaţi. - Eu, Ioan, spun însă: Această întrebare sună într-adevăr, de parcă ar avea ea vreun motiv înţelept; dar totuşi nu este aici cazul nimic mai puţin decât acesta. Dacă eu arat aparenţa iadului, atunci eu arat indirect şi aceea, cui i

se cuvine aşa de fapt iadul. Nu se va imagina totuşi sper la această expunere a noţiunii de iad, nici un loc pozitiv încarcerat, în care se poate ajunge, ci numai o *stare* , în care se poate transpune o fiinţă liberă prin felul ei de a iubi şi prin faptele sale. Fiecare om, care este în stare să gândească numai cât de cât matur, va putea aici totuşi să cuprindă uşor cu mâinile, că un om aparţine atâta timp de iad, atâta timp cât el procedează după principiile lui. Principiile lui sunt însă se*tea de putere, amorul propriu şi egoismul.* Acestea trei sunt exact împotriva principiilor cereşti, care sunt aici *smerenia, dragostea faţă de Dumnezeu şi dragostea faţă de aproapele.*

Cât de uşor este aceasta de deosebit una de cealaltă, ba chiar mai uşor, decât se deosebeşte ziua de noapte. Cine vrea să afle la sine limpede, dacă el aparţine de iad sau de cer, acela să-şi întrebe cu băgare de seama cugetul său interior. Dacă spune acesta, una după cealaltă, după înclinaţia de bază şi dragoste: Aceasta este a mea şi aceea este tot a mea şi pe acest lucru îl vreau şi pe acel lucru îl vreau de asemenea, acest peşte este al meu şi pe celălalt vreau să-l prind, daţi-mi totul, fiíndcă eu doresc, ba chiar vreau totul. - Unde cugetul se lasă astfel auzit, acolo mai este încă iadul polul pozitiv.

Dacă însă cugetul spune: Nimic nu este al meu, nici aceasta nici aceea, totul este al acelui Unu şi eu nu sunt vrednic de cel mai neânsemnat lucru şi dacă eu am ceva sau aş avea ceva, să nu fie acel lucru al meu, ci al fraţilor mei - dacă acesta este răspunsul interior al inimii, atunci este cerul polul pozitiv.

Dacă în consecinţă cineva a ales o fată şi un altul o alege de asemenea şi primul este atunci de îndată plin de gelozie brută, dacă şi al doilea primeşte acces, atunci la el este deja preponderent polul iadului. Dacă spune însă primul: Draga mea, tu singură eşti stapâna inimii tale. Eu te iubesc într-adevăr, de aceea eu nu vreau nici o jertfă de la tine, sunt însă într-adevăr gata, să-ţi aduc orice jertfă spre binele tău; de aceea eşti tu din partea mea pe deplin liberă. Fă de aceea ce vrei tu şi cum crezi ca e mai bine; dragostea şi prietenia mea sinceră, tu nu o vei pierde din această cauză niciodată. Pentru că dacă te-aş sili, să-mi întinzi mâna ta, atunci eu m-aş iubi numai pe mine în tine şi aş dori să te fac atunci sclava mea. Eu, însă, nu mă iubesc în tine, ci numai pe tine singură în mine. De aceea ai tu de la mine deplina libertate, să cuprinzi totul, ceea ce tu consideri cel mai potrivit pentru fericirea ta.

Vedeţi, din această limbă străluceşte deja cetăţeanul cerului, pentru că aşa se vorbeşte în ceruri. Şi cine poate vorbi aşa din temelia inimii sale, în acela nu se mai aflâ deja nici o picătură pozitivă a unui iad.

Cine se poate tăgădui astfel la acest cel mai sensibil punct, acela se va tăgădui cu atât mai uşor în celelalte puncte mai puţin sensibile. Cine însă devine aici gelos şi rupe de îndată dragostea cu iubita lui, o blesteamă în inima lui cu dispreţ, furie şi mânie şi îl întâmpină tot aşa pe cel de-al doilea amant al ei, acela procedeaza deja din iad, care formează la el foarte evident polul pozitiv.

Regula pentru omul ceresc este aceasta: Cine vede la orice situaţie ar fi, că astfel este în joc şi dragostea aproapelul său, acela să se retraga imediat şi să nu-i pună piedici aproapelui său în realizarea dragostei lui; pentru că este mai bine, să te afli în lume cu nimic la fiecare ocazie, decât să câştigi ceva prin oricare luptă, chiar dacă neânsemnată.

Pentru că cu cât mai mult cineva jertfeşte aici, cu atât mai mult va găsi el în lumea cealaltă. Cine jertfeşte aici o haină din păr, va găsi acolo una de aur, cine jertfeşte două, acela va găsi acolo zece şi cine jertfeşte aici o fecioară aleasă, pe acela îl vor întâmpina acolo o sută de nemuritoare. Cine îi cedează aici cuiva chiar numai o bucată de pământ sărăcăcioasă, aceluia i se va da acolo o lume întreagă. Cine a ajutat aici cuiva, către acela se vor întinde dincolo o sută de braţe şi îl vor ajuta înspre viaţa veşnică! - *Şi astfel nu va pierde nimeni nimic din ceea ce el jertfeşte aici.* Cine seamănă din belşug, acela va şi secera din belşug, cine însă seamănă cu economie, acela va şi secera cu economie.

Eu sunt de părere acum, că aceasta ar trebui să fie într-adevăr deajuns, pentru a face fiecăruia destul de limpede, când devine la el iadul sau când cerul polul pozitiv. Şi aşa într-adevăr nimeni va mai fi nevoit, să apară cu întrebarea caraghioasă: Cine ajunge în iad sau în cer, cum şi când se ajunge în acestea? - Fiindcă *nimieni nu ajunge nici în iad şi nici în cer, ci fiecare le poartă pe amândouă în sine.*

Dacă *iadul este pozitiv,* atunci întregul om alcătuieşte deja iadul, cum trăieşte şi procedează el; dacă însă *cerul este pozitiv,* atunci este tocmai deja şi tot omul cerul însuşi cum el trăieşte şi înfăptuieşte. Şi aşa nici nu mai trebuie să întrebe nimeni: Cum arată cerul şi cum iadul, ci fiecare să privească la polaritatea proprie şi el va vedea exact, cum este ori în iad sau în cer.

Pentru că niciunde nu există vreun loc, care se numeşte cer sau iad, ci toate acestea sunt în fiecare om el însuşi; şi nimeni nu va ajunge vreodată într-un alt cer sau într-un alt iad, decât în acela pe care el îl poartă în sine. -

Voi v-aţi convins îndeajuns, cum noi ne-am aflat în acel soare central şi am văzut acolo lucruri minunate. Unde a fost acest soare? În voi! Unde suntem acum? După aparenţă, ce-i drept, pe soarele duhovnicesc, dar după realitate *în voi înşivă.*

Cum este aşa ceva posibil, vă arată fiacare vis, de la care voi aţi primit deja cele mai concludente studii şi tocmai astfel stau lucrurile (numai cu excepţia visului, unde existenţa este una nehotărâtă) cu

cea mai mare şi limpede convingere în starea absolut duhovnicească. - Pentru a înţelege însă aceasta mai temeinic, vrem noi în urmare să privim la unele exemple. -

Duhul, creatorul propriei lui lumi

Un bun pictor de peisaj şi în acelaşi timp un mare prieten al excursilor la ţară vine acasă de la o excursie la ţară. Regiunea pe care a văzut-o el în timpul acestei excursii la ţară, îi place lui aşa de mult, că el ar vrea să se afle totdeauna în aceasta. Afacerile lui nu-i permit însă acest lucru. Ce îi rămâne de aceea de făcut, pentru a se afla cel puţin după aparenţă în această regiune pentru el aşa de minunată? El pictează această regiune cu mare îndemânare artistică aşa de frumos pe doi pereţi mari şi albi ai camerei lui de zi, ca fiecare vizitator recunoaşte cu mare minunare de îndată regiunea minunată şi arhicunoscută.

Întrebare: De unde a luat aşadar pictorul nostru modelul pentru această regiune frumoasă? A avut el cumva o ştampă după gravură în aramă în faţa lui? Sau a preluat conturat el însuşi regiunea mai înainte la faţa locului? Nu, nici una şi nici cealaltă, ci el a memorat conturul viu al regiunii în fantezia lui şi a redat-o aici, pe perete, cu lux de amănunte.

Acest lucru este corect şi fiecare om recunoaşte în aceasta, această posibilitate; dar cu siguranţă nu fiecare recunoaşte, în care formă a adus pe perete pictorul nostru această regiune frumoasă în fantezia lui. Aici se pune deci întrebarea: Cum şi în ce fel a adus acest pictor această regiune *în* fantezia lui pe perete? Vedeţi, acesta este un *proces important de viaţă* şi exprimă foarte multe lucruri; de aceea vrem noi să-l şi iluminăm puţin mai îndeaproape. Noi am învăţat să facem cunoştinţă şi să recunoaştem aşa de limpede precum este posibil la ocazia privirii asupra soarelui noastru central, toate lucrurile care se află *în duhul* omului. Dacă acestea n-ar fi prezente în duhul omenesc, de unde probabil ar putea el vreodată să-şi facă o idee despre aceasta şi să-şi facă o oarecare imaginaţie, ceea ce nu a văzut încă niciodată vreun ochi muritor?

Acum, însă, poate omul să ajungă în sine însuşi la contemplări nemărgint de mari şi transcendental duhovniceşti şi aşa trebuie el doar să aibă toate acestea în sine, ce poate vreodată să aducă o fantezie la iveală.

Fantezia unui om poate însă să fie curată sau necurată. Curată este ea atunci, când, fireşte în cazuri mai rare, duhul nemuritor al omului se află absolut deja aşa în trupul său, ca imaginile sale curate să nu fie tulburate şi murdărite prin imaginile lumii exterioare. Aşa poate şi fantezia să fie curată prin preluarea unor imagini exterioare, dacă ea reţine prin puterea sufletului imaginile privite şi le redă atunci la ocazie conform cu natura. Necurată este însă fantezia, dacă duhul se comportă încă mult prea mult pasiv în trupul său şi la imaginile sale interioare şi la cele ale lumii exterioare, unde totul se amestecă atunci, lucruri duhovniceşti şi naturale şi nimeni nu poate să înţeleagă, când el face o imagine de fantezie, ce reprezintă ea aşa de fapt, dacă lucruri duhovniceşti sau naturale. La această clasificare a imaginilor de fantezie necurate se numără toate acele obscenităţi (necuviinciozităţi) mistice din evul mediu, conform cărora cerul şi-a căpătat înfăţişarea lui minunată, iadul şi aşa numitul foc al gheenei au devenit un cuptor şi mai mute asemenea nebunii.

Din aceasta reiasă însă, că, în duh, care reprezintă toată viaţa sufletului său şi a trupului său, trebuie să fie mai întâi deja totul prezent, de la cel mai mic până la cel mai mare, ceea ce cuprinde toată nemărginirea, deci *cer* şi *iad şi* între aceste două extreme *toată lumea naturală.* Şi această capacitate a duhului nesfârşit de plină viaţă este ceea ce voi numiţi „fantezie” în sensul general.

Dacă, atunci, cineva vrea să aducă ceva la iveală din această cămară bogată, atunci el are voie numai să-şi trezească dragostea lui. Cu cât mai tare devine dragostea, cu atât mai vehementă căldura ei şi lumina ei.

Prin această proprietate a dragostei devine însuşi vie imaginea cuprinsă de ea, se reliefează prin lumina şi dragoste tot mai clar, până ce ea a dobândit maturitatea deplină ca regiunea pictorului nostru. *Şi această imagine desăvârşită în omul însuşi prin proprietatea dragostei este lumea propriu zis interioară a duhului.*

Acum ştim noi de unde şi-a luat pictorul imaginea. Doar că aceasta nu este totul, noi ştim ceva mai mult şi acest lucru constă în faptul, *că spiritul în acest fel este creatorul propriei sale lumi.* -

Dar noi mai ştim şi faptul, că fiecare lucru pe pământ poate fi atât de bun, cât şi atât de rău şi aceasta se datorează dragostei. Dacă este dragostea după ordinea lui Dumnezeu, atunci este totul bine; este acest lucru însă contrar ordinii lui Dumnezeu, atunci devine totul rău prin aceasta. - În acest fel dezvoltă fiecare om în sine cerul sau iadul.

Fiecare acţiune şi faptă trebuie să aibă o provenienţă şi pentru sine o anumită formă de ceremonie mai bună, sub care acest lucru se întâmplă.

Dar cum vi se pare o zonă pe pământ, unde găsiţi statui ale multor fapte crude? Cu siguranţă că vă vor apuca în secret fiorii la privirea acestora. Vedeţi, aceasta este deja forma diavolească; căci în spirit

se formează prin urmare tot o asemenea lume, care este plină de statui a faptelor crude. În această lume priveşte spiritul nenumărate adâncimi şi în acestea, purtarea sa de neândreptat. Dar cu totul altfel stau lucrurile, când ajungeți într-o zonă, unde au trăit de la început oameni nobili, care au făcut mult bine şi au fost foarte generoşi. Chiar vă va cuprinde bucuria şi vă va năpusti un sentiment de înțelegere, aşa de parcă v-ați afla în poala lui Avraam. Acesta este un sentiment de început al cerului. - În starea absolută a spiritului se întipăreşte acest sentiment împreună cu formele cât se poate de viu. Această formă este *locul spiritual al cerului* şi este, cum veți putea înțelege cu uşurință, tot o faptă a duhului.

Din aceasta însă reiese clar, că fiecare *om prin felul dragostei sale este creatorul lumii lui interioare şi* că el nu va putea niciodată să ajungă în cer sau în iad, ci doar în *opera dragostei sale.* De aceea se spune: „Şi faptele voastre vă vor judeca. ” - Şi chiar în acest fel, cum am trecut noi prin aparența iadului, trec şi cunoscuții noştri elevi ai soarelui. Dar ce se întâmplă cu ei mai departe, vrem să ne uităm acum mai îndeaproape. -

Alte urmări ale dezvoltării elevilor din lumea de apoi
Împărăția de mijloc (Hades)

Vin ei oare, cum se obişnuieşte să se spună, din iad înapoi în cer? Acest lucru ar fi o concepție lumească, căci aceşti elevi nu ajung niciodată în iad, ci doar în acea stare, unde propria lor sferă poate observa acest lucru. Nu este nevoie decât de un adevărat dezgust împotriva polarității sau a stării din iad şi elevii noştri sunt iar înapoi în adevărata lor sferă pozitivă şi cerească. Dar pentru că în cer nu se poate ajunge doar prin cunoaştere şi înțelegere sau printr-o rugăciune de maici care nu fac nimic sau o dragoste de respect, ci doar prin fapte de dragoste, care au la bază o facere de bine pentru aproapele şi aşa trebuie să accepte elevii noştri, pentru a putea ajunge în adevăratul cer, să intre în acea stare serioasă a faptelor. -

Dar din ce este alcătuită aceasta? Aceasta o vom putea descrie în câteva cuvinte. - Uitați-vă la *sfera naturală şi spirituală* a pământului vostru sau la aşa zisa „împărăție de mijloc“, care se numeşte şi „Hades“, care este aproximativ acelaşi lucru, în care cred cu tărie dar se înşeală acei credincioşi romani prin cuvântul „purgatoriu“. Cel mai bine să poate compara această împărăție cu un mare hol de intrare, unde intră toți, fiind indiferent rangul sau poziția lor socială şi acolo se pregătesc într-un fel pentru a putea intra mai târziu în camerele de oaspeți.

Deci este şi această împărăție de mijloc o primă *stare naturală şi spirituală a omului,* în care ajunge el imediat după moartea sa.

Căci nimeni nu ajunge imediat în cer sau în iad, în afară de cazul că cineva s-a renăscut din nou pe pământ din dragostea pentru Domnul, sau în al doilea caz să fie un răutacios neleguit împotriva Duhului Sfânt. În primul caz ar urma imediat cerul fără împărăția de mijloc şi în al doilea caz ar putea imediat să se aştepte la cel mai de jos iad.

În primul caz de aceea, pentru că un astfel de om poartă în sine cea mai mare desăvârşire şi în al doile caz, iadul pentru că un astfel de om a pierdut tot ce este ceresc. Dar aceasta este doar o remarcă, care nu face parte din acest lucru; de aceea nu ne vom mai pierde timpul, ci ne vom îndrepta privirile imediat spre ceea ce vor avea de făcut elevii noştri.

Această mare *împărăție de mijloc* este *terenul principal de muncă pentru toate spiritele cereşti.* Acolo primesc cu toții de lucru. Gândiți-vă că acest loc, primeşte în fiecare oră a zilei voastre cinci până la şapte mii de nou veniți. Aceştia trebuie imediat testați şi trebuie duşi de îndată la locul care este perfect pentru ei sau: ei trebuie băgați imediat într-o asemenea stare, care este tot una cu dragostea lor fundamentală. De aceea trebuie ei testați şi cercetați în toate părerile lor. În ce parte sunt mai mult înclinați, în acea parte trebuie să li se deschidă drumul spiritual.

Pe pământ, bineânțeles că nu se poate acest lucru; căci aceasta ar fi un adevărat St. Simonismus, care în cel mai scurt timp ar vrea să schimbe întreg pământul într-un cuib de hoție şi de crimă. Dar în lumea spiritelor este pus sub observație acest St Simonismus şi fiecare poate să-şi urmeze fără problemă înclinațiile. -

Aici se va spune cu siguranță: Dacă aşa stau lucrurile acolo, cine va mai putea ajunge în cer? Dar acolo este altfel; adică: Fiecare doctor trebuie să-şi cunoască pacientul de la bază, înainte să poată să-i prescrie un leac, care să-l însănătoşească de la bază. Căci în lumea de apoi nu este nimeni ajutat cu o cură superficială. Deci trebuie într-un fel ca fiecare nou venit în lumea de apoi să *dea un referat* al vieții sale de la A şi până la Z. Dacă s-a întâmplat acest lucru, de abia atunci se întâmplă schimbarea totală a stării sale, care se numeşte desăvârşită *dezvăluire.* În acea stare este fiecare spirit gol şi ajunge într-o a treia stare, care se numeşte *stârpirea,* care se numeşte de fapt şi moartea a tot ceea ce a luat omul senzual de pe pământ cu el.

De abia de acum încolo spiritul omului ajunge în cel mai bun caz în cer sau în cel mai rău caz în primul iad.

Cum se descrie locul stârpirii în aparenţă, v-a arăta predecesorul meu în abundenţă în acea regiune înserată, atunci când v-aţi aflat voi în regiunea aceea întunecată împreună cu acei „mâncători de muşchi". Cum ajung aceste spirite cu timpul în primul cer sau tot în acelaşi fel în primul iad, toate acestea le-aţi putut vedea cât se poate de clar.

De aceea putem imediat să rezolvăm întrebarea, ce primesc de fapt elevii noştri de lucru la această ocazie. Lucrul lor este să cerceteze şi să deschidă drumurile până la locul stârpirii. În acel loc nu mai au de lucru pe moment; căci mai departe trebuie să se ocupe spirite de îngeri cu mult mai experimentate.

Dar cum se întâmplă o astfel de cercetare şi deschidere de drum? Mai devreme l-am atins pe aşa zisul St Simonismus şi noi vrem printr-un exemplu mic să explicăm acest lucru cât se poate de limpede. Şi aşa ascultaţi acum:

Fiecare om, care a trăit după măsura stării lui şi la plecarea sa din această lume a fost aprovizionat cu toate bogăţiile spirituale, întreabă în lumea de apoi îmediat de împărăţia cerului. El este atunci imediat ridicat într-o stare, unde îi pare lui că acest peisaj corespunde cu cel al cerului.

Un astfel de cer este arătat tot timpul în măsura adevărată, care este într-adevăr foarte diferit de ceea, ce au adus cu ei cei nou veniţi în ideeile lor justificate. Şi pentru că în acest cer îi convine aşa de mult, ca şi unor episcopi, stareţi şi altor purtători cuviincioşi spiritual, atunci când aceştia trebuie să apuce pentru binele fraţiilor săi cu propria mână un plug, iar acest lucru este uşor de imaginat.

De aceea cere un asemenea oaspete ceresc, căruia nu îi merge deloc bine în (adevăratul) cer, să fie exclus imediat din acesta. Şi când revine la starea sa normală, atunci caută imediat în sine, ceea ce l-a fericit pe el cel mai mult pe pământ. El găseşte exemple, ca fete şi femei frumoase care au fost cea mai mare bucurie pe pământ. Acest lucru observă imediat spiritele conducătoare şi îi pun în vedere, că aceasta nu este de nici o valoare pentru cer, deoarece este totuşi dorinţă prezentă. Dar el protestează şi vorbeşte: Puneţi-mi o probă, lăsaţi-mă să mă duc la acele femei şi fete frumoase şi eu voi discuta cu ele cât se poate de decent. După o astfel de rugăminte i se îndeplineşte oaspetelui imediat dorinţa. El este băgat în acea stare, în care se află trupeşte în acele scene, care i-au făcut doar atâta plăcere pe pământ. Aici însă se dau la o parte spiritele (conducătoare) şi îl lasă să acţioneze singur, dar totuşi încă sub supraveghere învizibilă.

Dar nu trebuie repetat că oaspetele repetă toate scenele sale. Dar ce se întâmplă în continuare cu el şi ce lucru au de îndeplinit spiritele noastre - acest lucru se va arăta în urmare.

Fiecare viaţă are din dragostea Domnului diferite drumuri

Dacă duhul a parcurs o asemenea scenă într-una din patimile lui de bază, atunci el devine de obicei plin de scârbă faţă de o asemenea plăcere trecătoare, întrucât el se convinge în ceea ce priveşte aceasta, că la aceasta nu este nimic real. Voi trebuie să ştiţi, că asemenea duhuri obişnuiesc să se culce şi în lumea cealaltă cu cineva; dar ei simt în loc de excitaţia plăcerii o foarte însemnată durere de plăcere şi această particularitate le pricinuieşte cu atât mai repede o scârbă faţă de patima lor.

Dacă însă este o asemenea patimă învinsă în acest fel, atunci caută duhul în sine altceva, ce i-a făcut de altfel plăcere pe lume, de exemplu un joc. Dacă acesta este cazul, atunci el îşi doreşte fierbinte o întrunire de jucători. Şi aceasta i se îndeplineşte. El ajunge între prieteni cunoscuţi şi prima lor întrunire nu cere nimic altceva, decât aranjarea repede a unui joc. Şi acuşi el este transpus în starea, în care el găseşte tot, ce este necesar pentru joc ca şi în propria sa casă de pe lume: cărţi, bani şi mai multe asemenea lucruri. Jocul începe, se sfârşeşte însă atunci de obicei cu pierderea a toţi banii şi a casei lui. Că el simte atunci o ură asupra întregului joc, se înţelege de la sine; dar din păcate simte la aceasta o ură şi pe jucătorii, care i-au luat totul. Dar aici sunt de îndată iarăşi conducătorii noştri prezenţi, îi arată deşertăciunea patimii lui şi cum el s-a depărtat astfel tot mai mult de Dumnezeu, în loc să se apropie de El.

În această formă reapare în noul nostru oaspete toate acelea ce el a făcut, începând de la anii copilăriei lui. Chiar şi muzica, dacă ea constituie o patimă mai mult senzuală şi a fost practicată mai mult ca o sursă de câştig legată de mândrie, apare acolo în acelaşi rând ca o patimă rea şi este aruncată afară în acelaşi mod. Şi pictura şi poezia, pe scurt tot, ce l-a îndemnat pe om pe lume în orice grad de excepţionalitate spre îngâmfare trufaşă, trebuie să fie îndepărtat afară într-un mod asemănător.

Dar aşa ceva trebuie să facă duhul la sfârşit de bunăvoie, pentru că nimeni nu este vreodată silit şi oarecum judecat spre ceva în oricare fel ar fi, ci el însuşi trebuie să se silească şi să se judece pe sine!

Şi aceasta este tocmai atunci *cu precădere treaba acestor duhuri îngereşti conducătoare,* că ei îl introduc pe fiecare nou-venit încetul cu încetul pe deplin în sine însuşi şi îl lasă peste tot acolo să

găsească tot, ce el a preluat în sine oricând prin toată viața lui pământească şi anume *mai întâi partea brută a lucrurilor* şi *după aceea cea fină.*

Unele diferite credințe, mai ales credința romano-catolică, nu va fi foarte tare de acord cu acest lucru, pentru că mai întâi ea nu mai vrea să ştie nimic de păcătoşii spovediți şi în al doilea rând crede ea într-o judecată deosebită, pe care o intreprinde Domnul îndeosebi cu fiecare decedat imediat după moarte.

Ea nu va accepta uşor faptul că Domnul nu *judecă niciodată pe nimeni* şi cel mai puțin în lumea spiritelor. Mai degrabă ar fi aşa ceva de presupus pe lumea materială, dacă se vrea a se considera pedepsele diferite ale unor oameni uitați de Dumnezeu ca fiind o judecată, dar, în lumea spiritelor, toate acestea încetează. Duhul este pe deplin liber şi poate să facă ce vrea el. Faptele sale proprii sunt însă apoi de-abia judecătorul lui, pentru că acum este dragostea lui, aşa sunt şi faptele lui şi aşa este şi viața lui.

Numai acest unic lucru este stabilit puternic din veşnicie din partea Domnului, că fiecare viață îşi are căile sale stabilite, peste care ea veşnic nu poate trece. Aceste căi sunt însă amestecate aşa de intim cu natura vieții, că ele alcătuiesc viața tocmai cu viața însăşi. Dacă am tăia cuiva o asemenea cale, atunci i-am tăia lui libertatea sa şi astfel şi viața sa. O asemenea tăietură ar fi aşa de fapt o judecată, care i-ar aduce moartea fiecărui duh.

În acelaşi timp însă, n-ar mai fi Domnul Insuşi pe deplin liber, dacă El i-ar lua chiar numai unui singur duh deplina libertate; aşa cum un judecător lumesc nu mai este deja prin aceea liber şi s-a judecat pe sine însuşi de îndată ce el l-a condamnat numai pe un singur om la închisoare. Pentru că dacă el este şi de altfel liber în activitatea lui, atunci este el însă deja îngrădit în acest unic lucru; pentru că aşa de bine cum acela vegetează în închisoare, vegetează cu acesta şi decizia judecătorului şi nu are voie mai repede să iasă din închisoare, decât ca prizonierul însuşi. În lumea materială fireşte că nu se reliefează un asemenea prizonierat foarte limpede, dar cu atât mai limpede şi efectiv devine el în lumea duhovnicească.

Desigur că i-a pus Domnul fiecărei vieți de bază şi de temelie un scop pe deplin corespunzător şi anume ca consecință a dragostei şi milostivirii Sale nemărginite; şi acest scop nu este tocmai iarăşi o judecată, ci numai un punct de întrunire, unde fiecare duh trebuie să-şi regăsească pe deplin viața lui risipită şi efectul ei. Un asemenea scop este iadul precum şi cerul şi duhurile în libertatea lor deplină, să fie conduse spre unul sau alt scop, alcătuiesc în consecință treaba de bază a duhurilor de îngeri nouă cunoscuți în împărăția de mijloc.

Cum se întâmplă această conducere, am văzut deja şi ce se întâmplă în consecință cu duhul condus, ştim de asemenea. - Aşa că ne rămâne numai de aflat, ce fel de altă treabă le revine duhurilor noastre conducătoare după acest lucru. -

Conducerea mai departe a elevilor prin planete şi cele 7 sfere ale soarelui spre țelul lor ceresc

Nici aceasta nu ne va costa multă osteneală, pentru că noi avem voie să considerăm doar faptul că, în afară de acest pământ, sunt încă un foarte mare număr de alte corpuri cereşti, pe care tot aşa ca pe acest pământ locuiesc ființe libere. Acest lucru se va lasă aflat uşor, ce fel de ocupații ulterioare revin duhurilor noastre. Fiecare corp pământesc aparține de un oarecare întreg sistem planetar; şi câte un sistem planetar întreg se află între el, duhovnicesc precum şi natural, într-o conectare reciprocă şi într-un efect reciproc.

Sistemul planetar care aparține de soarele vostru este însă primul, în care duhurile noastre trec, înfăptuind. Pe primul loc se află luna. Pe aceasta este exercitată de aceste duhuri fireşte mai mult un profesorat pedepsitor decât unul liber. Aşa sunt aceste duhuri aici aproximativ ceea ce la voi sunt învățătorii elementari, care, pe lângă cartea de învațătură, țin în acelaşi timp şi o nuia de bătut în mâna lor.

De ce este aşa ceva necesar aici, ştiți voi foarte bine. Voi ştiți de asemenea, cum arată lucrurile în lună, ce fel de caracter au locuitorii ei şi de asemenea, cum ei sunt învățați. Şi astfel nu ne mai rămâne nimic mai mult de spus despre acest subiect.

Incepând de acolo, nu trec aceşti învățători cu elevii lor cumva de îndată în cer, ci în sfera duhovnicească a planetei Mercur, unde se află deja învățători mai înalți. Din Mercur se trece atunci în Venus; de la acesta, din cauza mai marii umiliri, în Marte. Pentru aceia, care încă nu şi-au însuşit nivelul potrivit al umilirii, este atunci făcută şi o deviere în acele, cum obişnuiți voi să spuneți, patru planete mai mici. La aceia însă, care şi-au însuşit deja în Marte un nivel mare de umilire, se înfăptuieşte de îndată o ridicare în Jupiter. De la Jupiter se trece de-abia în planeta foarte minunată Saturn, de acolo în Uranus şi în sfârşit, în ultima planetă vouă deja cunoscută cu numele Miron (Neptun), dar se înțelege, peste tot numai în sfera duhovnicească a acestor planete.

Ar putea să întrebe aici cineva: Este deci acesta drumul obişnuit, pe care toate duhurile trebuie purtate, pentru a ajunge în sfârşit o dată în cer?

O nu, spun eu, pe această cale păşesc sub conducerea duhurilor nouă cunoscute numai acei oameni, care aici au fost foarte materialişti şi îngâmfați senzual. Aceştia trebuie conduşi pe calea desigur puțin îndelungată şi ştiințifică la dragostea şi înțelepciunea Domnului; şi acest lucru de aceea, fiindcă senzualitatea naturală a omului este o urmare a preluării acelui efect, care se numeşte la oameni cel planetar.

Nu este, ce-i drept, silit nici un om în mod pasiv, să preia în sine acest efect planetar; dacă însă el îşi califică prin stimulentul cărnii şi a altor senzualităti plăceri excitante, atunci el ia în sine şi asemenea impulsuri pe jumătate suferind şi pe jumătate activând. Pentru că însă aceste impulsuri sunt cel mai adesea de fel senzual, atunci ele sunt rele; şi omul nu poate să ajungă mai degrabă în împărăția cerurilor în proprietatea lor corespunzător duhovnicească, decât până ce el devine liber de toate aceste obsesii.

Aşa este de exemplu o plăcere exagerată de călătorie şi de afaceri o influență a Mercurului, cum el a fost astfel cunoscut deja de înțelepții străvechi. De la Venus provine ființa frumos duhovnicească îndrăgostită, cum tot aşa le-a fost cunoscut acest lucru deja înțelepților bătrâni; de la Marte provine plăcerea de război şi de domnie, cum de asemenea au ştiut şi înțelepții bătrâni; de la Jupiter o ambiție exagerat pedantă ca consecință a ştiinței adânci; de la Saturn o uşoară iritație a patimilor; de la Uranus o mare dragoste de fast şi de la Miron o plăcere exagerată a tot felul de arte ca muzica, poezia, pictura, mecanica, industrii de tot felul şi asemenea.

Nu este aici vorba, de parcă ar primi omul pământului aşa ceva din planete; ci omul are toate asemenea lucruri în măsura potrivită de la început în sine şi şi poate să le trezească şi să le folosească potrivit. Dar dacă omul se aruncă prea tare pe o ramură sau pe cealaltă, atunci el trece peste măsura influenței a unei asemenea planete, pentru că el scoate puternic în evidență planeta pe care o duce în el şi se expune influenței ei. El dă astfel nelimitat drumu tocmai prin trezirea patimilor lui deosebite la polaritățile reciproc efective, ceea ce nu este greu de înțeles de acela care a reținut ceva de la primele mele explicații despre motivul vederii, conform cărora nimeni nu poate vedea ceva, ce el nu poartă în sine. Din tocmai acest motiv trebuie să treacă atunci asemenea duhuri prin călătoria planetară şi oarecum să depună acolo lucrurile de fel străin pe calea de aflare ştiințifică, de unde ei le-au preluat.

Dacă ei sunt gata cu aceasta, atunci ajung în soare, în care au de trecut din temelie tot aşa mai întâi prin toate proprietățile la fel planetare. De-abia după absolvirea unei asemenea şcoli devin ei atunci cei mai neânsemnați păzitori ai copiilor mici.

Conducătorii însă devin aici învățători principali. Şi dacă ei au parcurs o şcoală până la desăvârşire, de-abia atunci sunt primiți ei ca cetățeni ai oraşului sfânt Ierusalim, unde însă trebuie să fie ei mai întâi cu mult cei mai însemnați şi trebuie să se lase acolo conduşi de cetățenii principali la tot felul de treburi nemaipomenite şi cereşti, care dacă ar fi enumerate, n-ar cuprinde o lume întreagă de cărți! Pentru că aşa cum creațiile Domnului sunt nemărginite, tot aşa de nesfârşit de ramificate sunt şi treburile îngerilor al cerului cel mai de sus.

Acum ştiți voi toată dezvoltarea şi determinarea definitivă a îngerilor de duhuri de copii şi cunoaşteți astfel şi organizarea duhovnicească a soarelui. - Şi cu aceasta a ajuns la sfârşit şi profesoratul meu pentru voi. Întoarceți-vă de aceea iarăşi acolo înapoi, unde Domnul vă aşteaptă! - -

Retrospectiva asupra celor zece sfere ale duhurilor prezentate

Domnul: Acum sunteți voi iar aici: Nu vreți voi să-mi spuneți, ce ați văzut voi împreună cu fratele Ioan, ce ați aflat şi ce ați învățat din aceasta? Voi stați acum plini de respect în fața Mea şi spuneți în voi. Ce să spunem noi, o Doamne, Ție, Cel căruia i-au fost cunoscute gândurile noastre, chiar înainte ca noi să le gândim, ba chiar mai devreme, decât un soare care atrage razele sale din universul îndepărtat, pentru a le lăsa iar să lumineze cu o putere de zeci de ori mai mare? -

Da, dragii Mei copii, voi aveți dreptate, Tatăl ştie într-adevăr totul, dar făcând abstracție de acest lucru, El discută cu drag cu copiii Săi, aşa de parcă El nu ar ştii totul. Eu însă văd în voi o întrebare secretă care sună astfel:

O Tată, Tu dragoste şi înțelepciune eternă! Nemărginit de mare şi minunat peste toate înțelegerile pământeşti este faptul, că noi am putut vedea sferele îngerilor spirituali ai Tăi, de la prima şi până la ultima, noi le-am văzut, le-am auzit, am aflat şi am învățat. Dar acum mai vrem noi să ascultăm de la Tine un cuvânt sfânt, care ne vesteşte, dacă tot ce am văzut noi este într-adevăr un adevăr deplin?

Vedeți, dragii Mei copii, aşa sună întrebarea voastră secretă şi Eu vă răspund la aceasta în felul următor: Imediat la început, când noi am privit cadranul exterior al ceasului nostru, sau mai mult sfera exterioară a soarelui spiritual, v-am spus Eu, cum tot cerul şi toată lumea duhovnicească nu este într-un

mod aparent, ci ea este, ca toate lumiile spirituale în duhurile însăşi. Sau: sfera de viaţă a unui duh este lumea sa în care locuieşte.

Eu vă arat, pentru a vă convinge, o pildă, în care vă uitaţi voi la o aşa zisă dioramă. La fel ca această pildă vă conduc Eu la o anumită ordine la aceste zece duhuri încă prezente şi vă arat Eu concomitent, cum veţi da aici tot peste o dioramă şi în sfera fiecărui duh veţi vedea o cu totul altă imagine a lumii spirituale.

Aşa a fost cazul, cum v-aţi putut voi convinge de zece ori, prin care voi aţi fost în fiecare sfera a celor zece îngeri spirituali şi aţi putut vedea tot timpul lumea spirituală într-o cu totul altă formă. Aceasta este acum foarte limpede în faţa voastră; şi Eu v-am mai adăugat, că voi puteţi să parcurgeţi această dioramă în acele duhuri de mai multe ori şi voi veţi vedea lumea spirituală de fiecare dată într-o altă formă.

Deci, voi aveţi voie să intraţi în sferele altor spirite şi voi veţi vedea în fiecare sferă iar o cu totul altă formă a lumii spirituale, lucrul acesta fiind valabil şi în relaţii unice cât şi în cele ale unui grup. Dar privite astfel, Eu nu vă pot răspunde cu un răspuns concret la întrebarea voastră, în afară de faptul că Êu să vă spun, cum stau aceste lucruri: Cum este sământa, aşa este fructul, cum este lucrarea, aşa este răsplata şi cum este dragostea fundamentul lucrărilor, adică forma pe lume, care se concepe spiritual.

Voi v-aţi uitat la forme diferite, dar aţi văzut totuşi peste tot acelaşi adevăr. Căci forma nu este nimic, ci totul aparţine doar de adevăr.

Şi aşa Eu nu am vrut să vă arăt, cum arată cerul, lumea spirituală sau iadul, ci doar, cum se dezvoltă aceasta după felul dragostei în duhul fiecărui om. -

Din acest motiv aţi văzut voi nenumărate forme şi la fiecare formă va fost explicat adevărul interior. Şi prin aceasta vă pot spune Eu, *că în sfera adevărului aţi văzut tot cuprinsul vieţii spirituale.*

Dar în ceea ce priveşte formele naturale, nu au capăt acestea şi voi nu veţi putea zări nici măcar o mică parte în vecii vecilor! - Şi aşa puteţi fi cu conştiinţa împăcată de abundenţa acestui adevăr; mai ales dacă mai adaug Eu, că, *de când este acest pământ locuit de oameni, nu a fost aşa de concret şi până în detaliu dezvăluit, modul de viaţă spiritual, aşa cum a fost de această dată.*

Dacă cineva caută ceva, în oricare situaţie s-ar afla, el poate găsi la aceasta relevaţie cu precizie maximă, *cum stau lucrurile cu el.*

Cine citeşte aceasta cu seriozitate şi cu atenţie mare, acela nu va găsi merele şi convingătorul adevăr în relevaţia solară, ci el o va putea găsi vie în sine.

Dar pentru ca fiecare să găsească aceasta ca fiind adevărat în sine, vreau Eu ca prin această mică urmare să mai adaug câteva imagini şi pilde, care să poată lumina toate colţurile ascunse ale acestei relevaţii. - Pentru astăzi însă binecuvântarea Mea şi să fie totul bine! -

Fiecare om poartă în sine o cu totul altă sământă pentru dezvoltarea lumii spirituale

Dacă citiţi Evanghelia, cu uşurinţă veţi găsi la *imaginile* generalizate pe care le-am descris chiar Eu *împărăţia cerească.* La aceste pilde o veţi găsi şi pe acea a grăuntelui de muştar. Această pildă este exact aceea , care este de un real folos aici. Mică este acea boabă; cine vede în ea planta cea mare care pare a fi un pom? Şi totuşi poartă în sine această boabă de muştar un întreg univers ca el. Nenumărate boabe de muştar pot să reiasă din acesta. Dar semănaţi nenumărate boabe de muştar în pământ şi voi veţi avea tot aceleaşi plante. Dar ce are de-a face cu simetria anumită a formelor, atunci nu se va asemăna o tulpină cu cealaltă, exact aşa de puţin, cum veţi putea fi voi în stare să găsiţi în acelaşi pom două frunze care să fie desăvârşit de egale în simetria lor.

Cine înţelege acest exemplu din acea parte, acela va putea cu siguranţă să ajungă la o concluzie şi să spună: Nu este nimic de spus la forma simetrică, care o putem numi cea constantă sau actuală; căci dacă o frunză răsare din acest sau acel punct al tulpinei sau a crengii, dacă este mai mică sau mai mare

sau dacă chiar tulpina este mai înaltă sau mai joasă faţă de pământ, dacă are mai multe sau mai puţine ramuri care nu sunt toate în aceeaşi ordine, toate acestea nu au nimic de-a face, dacă rămâne stofa plantei şi utilizarea ei una şi aceeaşi.

Vedeţi, aceasta nu este în fond altceva, decât cum vă spun Eu: Forma sau apariţia lumii spirituale nu este deloc importantă, doar dacă acestea au unul şi acelaşi adevăr ca fundament şi ca acelaşi folos.

Şi aşa poartă fiecare om în sine sământa pentru dezvoltarea lumii spirituale, care răsare în el şi devine în sfârşit un pom, care este forma lumii interioare.

Dacă împrăştiaţi diferite seminţe în pământ şi acestea în acelaşi pământ, credeţi voi, că vor răsări şi vor ieşi la iveală tot acelaşi plante, sau ca dintr-un pumn de seminţe care sunt la fel vor ieşi plante identice? Da de unde, peste tot va fi altceva şi la sămânţele care au fost la fel va fi o diferenţă de imagine.

Dar lasând aceasta deoparte rămâne *stofa fundamentală la fel;* şi voi puteţi să le mărunţiţi pe toate drumurile chimiei, cum doriţi şi cum puteţi voi mai bine şi tot nu veţi ajunge la ultima mărunţire decât la două stofe fundamentale, adică la cel bine cunoscutul *monoxid de carbon* şi cel ce se strânge şi este *oxigenul*

Vedeţi, aceasta corespunde cu adevărul fundamental şi a faptului principal a tuturor apariţiilor de forme în împărăţia spiritelor.

Peste tot este doar un Dumnezeu, doar un tată, o dragoste, o înţelepciune şi din aceasta reiese universul cât şi eternul!

Uitaţi-vă la norii, care într-adevăr trec prin aer pe pământul vostru. Aţi văzut voi vreodată ca unul să fie la fel cu celălalt? Il veţi putea revedea imediat seara sau imediat în cealaltă dimineaţa sau în cealaltă zi sau în următorii ani?

Nenumărat de diferite sunt formele norilor; niciodată nu îl veţi vedea pe acelaşi mai încă o dată, pe care l-aţi mai văzut. Dar vă deranjază aceasta în existenţa voastră? Cu siguranţă nu, căci un nor poate să zboare sub orice forma, el rămâne de aceea doar un nor, rămâne ca un singur *adevăr şi* folosul lui este, să dea ploaie şi aceasta în tot acelaşi fel, dacă sunt toate condiţiile îndeplinite în ordinea, de care este nevoie pentru a produce polaie.

Şi aşa nu are iar nimic de-a face cu forma, ci doar cu fundamentul şi folosul său.

Şi aşa, ce are de-a face cu apariţia fiinţei, este nevoie de o permanetă altă formă doar pentru trezirea spiritului, care îşi are plăcerea în acest lucru. Căci într-o monotonie completă şi-ar găsi totul un somn etern.

Doar că omul nu trebuie să-şi caute însănătoşirea şi fericirea *doar în forme,* ci în *realitate,* s-o caute în *timpul actual.* Ce are de-a face cu forma, am avut Eu grijă de multă vreme ca aceasta să-şi schimbe veşnic formele; şi aceasta este valabil şi pentru textul fundamental al Evangheliei:

„Căutaţi în primul rând împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa; tot restul va veni de la sine. “

Să nu întrebaţi de aceea pe unul sau pe altul: Cum arată cerul şi lumea spirituală? Căci toate acestea sunt înfumurate! Căutaţi fiecare cuvânt de la Mine să-l înviaţi în *voi* prin *faptele dragostei;* şi voi veţi avea cerul viu în voi şi tot ceea ce aparţine de lumea spiritelor.

Căci nimeni nu va veni în cer, care va arăta, conform descrierilor din mintea şi din forţa lui de imaginaţie. *Fiecare are în sine cerul şi propria lume spirituală, a cărui formă se va ghida tot timpul după forma dragostei, care este în el şi după faptele, care au reieşit din aceasta.*

Cineva vrea să-l facă pe un străin să priceapă forma unui pom de mere şi îi vorbeşte astfel: Vezi, aici în faţa noastră este un pom de măr; ţine minte exact înălţimea şi grosimea trunchiului, exact aşezarea ramurilor şi a crengilor şi tot aşa să ţii minte frunzele şi scoarţa copacului şi prin aceasta tu vei putea recunoaşte fiecare pom care este un pom de măr şi care corespunde cu această formă. Cel învăţat îşi desenează forma pomului şi merge cu aceasta într-o livadă imensă, care este în cea mai mare parte alcătuită din meri. El încearcă peste tot să vadă cu care pom se potriveşte desenul lui; dar pentru că nu o găseşte în totalitate, aşa nu există pentru el în acea livadă vreun măr.

Deci să nu creadă cineva într-o apariţie; căci va merge cu mâinile în buzunar acasă. Dacă ia însă lucrul în *spiritul adevărului,* atunci va *găsi el sub fiecare formă adevărul şi drumul şi viaţa!*

Acest lucru *are o importanţă majoră;* de aceea să se gândească fiecare la cele spuse aici şi să le testeze cu exactitate în sine, pentru a putea prin urmarea acestui test de înţelepciune să găsească *adevărata piatră fundamentală.* Deci, aşa este şi aşa va rămâne pe veci bine. - La o iluminarea mai concretă vor urma în continuare alte exemple! -

Împărăţia cerească este asemenea timpului actual

Ceea ce are de-a face mai departe cu „împărăția cerească“, așa că ea este în pas cu timpurile de acum, care sunt iar la fel cu *semănătorul din Evanghelie, care a împrăștiat sământa bună,* din care o parte pe drum, o parte în tufişuri, o parte pe un drum de piatră şi doar o parte în pământul cel bun.

Uitați-vă la timpul vostru , dacă nu se aseamană cu semănătorul şi cu împărăția cerească?

Cuvântul se răspândeşte peste tot; în toate locurile mai trăiesc oameni atenți, care ascultă cuvântul din motivul interior. Doar necesitățile omenirii în aceste vremuri au devenit la fel ca drumul, pe care pică sământa, sau: ele au devenit doar lumeşti. De aceea face cuvântul la ei exact aşa o impresie, de parcă am arunca cu mazăre în perete, ca să nu rămână suspendată nici una şi să nu poată face rădăcini în adâncul tare, abrupt şi drept.

De aceea aş putea să trimit jos toți îngerii cerului şi să las peste tot propovăduit de ei cuvintele vieții veşnice în cel mai minunat mod - astăzi, mâine şi poimâine le vor asculta şi primi oamenii într-un mod zguduitor, dar după aceea vor începe ei, să privească foarte indiferent la minuni şi se vor ocupa astfel de treburile lor lumeşti ca înainte.

Aceştia sunt oamenii *industriali* şi necesitățile lor niciodată de săturat. Ei se aseamană cu *mărăcinii* şi cu spinii. Chiar dacă la început şi prinde cuvântul rădăcini, dar totuşi el este însă acuşi înăbuşit şi oamenii devin după aceea mai indiferenți față de acesta decât înainte. Pentru că mai întâi au spus ei: Dacă noi l-am primi pe o cale într-adevăr minunată, atunci noi doar am crede şi am face fapte conform acestuia. Eu însă fac pe plac şi acestei dorințe. Aproape în toate locurile îl propovăduiesc acum, ca aici, într-un mod minunat. Ce efect are însă acesta? Cel mult pe ici pe colo îngândurări politice; acesta este însă deja şi lucrul cel mai mult. Că însă cineva doreşte să se întoarcă la acesta - acest pământ bun - unde este el?

Eu spun: Unde trăiesc o sută de milioane de oameni, acolo este mult prea mult spus cu o mie, care vor să se întoarcă într-adevăr plini de viață la acesta. Ce folosesc între aceştia zeci sau sute de mii, care ascultă cuvântul acesta într-adevăr destul de creduli, dacă însă depinde treaba de fapte, atunci ei îşi lasă timp de pe o zi pe alta; fiindcă spun: De ce să ne dăm chiar atât de mult silința, pentru a dobândi o viață veşnică? Dacă este o viață veşnică, cum ei cred că este, atunci nu va fi într-adevăr aşa de greu, să o dobândeşti pe aceasta; de aceea să trăim cu bucurie şi la sfârşit totuşi să murim evlavioşi! Ce este nevoie mai mult peste aceasta?

Aici avem însă şi în acelaşi timp *pământul pietrios şi nisipos.* Acesta primeşte într-adevăr sământa şi ea se şi dezvoltă până la jumătate; dar pământul nu are umezeală şi astfel se risipeşte încă şi ceea ce s-a dezvoltat!

Aşa nu se menține niciodată *credința singură,* dacă ea nu este însuflețită prin faptă; asemenea ca prin curată teorie fără exersarea şi practicarea într-adevăr a acesteia nu devine nimeni un om practic.

Astfel puteți voi găsi acum şi o legiune după cealaltă de vorbitori ai moralei şi religioşi. Dar toți aceşti vorbitori nu vor să facă pentru sine nici o probă şi nu vor să atingă nici o piatră cu un deget. Fiecare crede că a înfăptuit deja cu aceasta ceva nemaipomenit de lăudabil, dacă el a ținut doar o predică bună şi a înfăptuit prin vorbirea lui moralică şi religioasă câțiva aşa zişi evlavioşi şi visători.

Nimeni nu vrea însă într-adevăr să încerce acele căi, prin care el ar dori să ajungă nemijlocit acolo, unde ar intra cu *Mine Insumi* în relație şi să primească atunci, din gura Mea, o învățătură vie, care l-ar putea de-abia preschimba într-un *pământ bun.*

Există, cei- drept, o grămadă de învățați în tainele dumnezeieşti şi teosofi, între aceştia însă de-abia unul, care ar fi într-adevăr învățați de Dumnezeu după Evanghelia lui Ioan, care propovăduieşte aici, ca toți să fie învățați de Dumnezeu!

Intr-adevăr, dacă Eu n-aş vrea să trezesc aici pe cineva din indolență prin marea Mea milostivire, tot aşa cum un stăpân al casei harnic trezeşte slujitorii lui leneşi şi inerți, atunci n-ar şti aproape nici un om începând de la timpurile apostolilor până acum, ce este „cuvântul viu” şi ce înseamnă „să fi învățat de Dumnezeu“.

Teologii actuali Mă pun mai degrabă foarte secretos peste toate stelele şi Mă lasă acolo să stau într-o lumină pe deplin inaccesibilă. Dar de ce fac ei aceasta? Ei fac acest lucru din motive diferite. Primul a fi de exemplu acesta: Dacă ceva este departe, este bine înainte de tragere. Al doilea ar suna astfel: Nici unui om nu-i este în consecință posibil, să se apropie de Dumnezeu, ca el să fie învățat de Acesta. Şi încă un motiv, care se bazează pe cel anterior, sună aşa: Domnul i-a dat omului rațiune şi înțelegere; acesta este cuvântul viu al lui Dumnezeu în om. Cine se ține de acestea, acela trăieşte după voia lui Dumnezeu şi cine îşi formează rațiunea şi înțelegerea, acela este deja învățat de Dumnezeu; pentru că nimeni nu poate fi învățat de Dumnezeu nemijlocit, ci numai mijlocit, întrucât Dumnezeu doar locuieşte dincolo de toate stelele în lumina inaccesibilă.

Dacă, atunci, dincolo de aceste teze secret teozofice, Eu îl trezesc totuşi pe ici pe colo pe careva, care primeşte atunci nemijlocit de la Mine un cuvânt viu, atunci este el clasificat de cea mai mare parte a omenirii actuale ca fiind un nebun şi visător, câteodată şi ca fiind un înşelător şi şarlatan, care ştie să-şi folosească în mod favorabil unele capacități ale minții lui. Spuneți, dacă nu este aşa?

Nu vă vor fi necunoscuţi nici bărbaţi diferiţi, care au avut cuvântul viu şi aceasta în timpul nou, din secolul al optusprezecelea şi nouăsprezecelea precum şi unii din secole mai de dinainte. Dar care este soarta lor? Uitarea tăcută. Lumii învăţaţilor îi este deajuns, că le cunoaşte numele. Dar ce au propovăduit aceşti bărbaţi *din Mine,* acest lucru nu-i interesează. Şi dacă mai este încă şi pe ici pe colo unul sau altul, care citeşte o asemenea carte, atunci el ajunge acuşi la fraze, care nu corespund cu judecata lui. El şi respinge de aceea acuşi toate acestea şi lasă în consecinţă să se odihnească omul nostru învăţat de Mine.

Dacă merge bine aceasta, atunci se lasă cel mult Mie singur să Mi se facă încă unele dreptăţi; dar mesagerii Mei sunt numai *nebuni şi înşelători.*

Nu sunt vremurile voastre astfel alcătuite? Eu sunt de părere, că pe acest lucru îl poate înţelege fiecare foarte simplu.

Deoarece împărăţia cerurilor nu este un loc care se află undeva, ci numai pe deplin o stare a vieţii, de aceea şi este împărăţia cerurilor pe deplin asemenea timpurile voastre şi anume acest timp, adică mizer, sărăcăcios, mic, rar.

Şi unde mai este ea şi acolo nu este ea curată. Va fi aceasta într-adevăr o împărăţie cerească, dacă ea nu este pe deplin curată? Eu vă spun: Împărăţia cerurilor este în această privinţă foarte relativă şi aceasta din motivul că fiecărui nebun îi place căciula lui cel mai mult.

Fiecare găseşte în prostia lui împărăţia lui cerească. Dacă cea adevărată din Mine, aceasta este o altă întrebare. Aceasta a devenit într-adevăr rară, sărăcăcioasă şi neândestulatoare. De ce? Pentru că la oameni s-a terminat pământul bun! De aceea aş putea Eu să şi semăn acum, cum vreau Eu, sămânţa cea mai bună şi cea mai curată, căci ea cade în ciuda acestui fapt pe tot felul de drumuri, între spini şi pe pământ pietros, pe ici pe colo între crăpături ale drumului. Aşa răsar şi între crăpături de stâncă dintr-un milion de grăunţe, cam o mie şi o sută ajung la maturitate. Şi aceasta este atunci toată recolta şi întreaga împărăţie cerească! Aceasta este totuşi cu siguranţă sărăcăcios, rar şi neândestulător!

Din acest lucru puteţi voi vedea încă o dată, că toate cele spuse până acum îşi au motivul lor, ca înfăţişarea superficială a părţii duhovniceşti a lucrurilor este tot aşa de puţin interesantă ca apariţiile timpului. Ele sunt surde şi goale, dar pentru înţelept sunt ele o scriere, din a cărui trăsături principale găseşte el cu o uşoară osteneală adevărul interior; pentru că fiecărei apariţii îi merge înainte un motiv eficace. Dacă apariţia este aleasă şi bună, atunci va fi ea în aceeaşi măsura şi motivul; dacă apariţia este însă nepreţioasă, ceea ce înseamnă lumesc, material şi rău, atunci va fi şi motivul ei de o aceeaşi măsură.

Cine vrea aşadar să vadă toate părţile duhovniceşti în înfăţişarea lor adevărată, acela să nu se lege de părţile aparente, ci el să se folosească de acestea numai pentru cercetarea motivului duhovnicesc. Dacă el îl are pe acesta, atunci are el *toată fiinţa* a toată lumea spirituală. - Cum este însă acesta de cercetat din partea aparentă a lucrurilor, va fi arătat în urmare. -

Un pom ca exemplu despre substanţa împărăţiei spiritelor

În decursul a toată relatarea din zona împărăţiei duhovniceşti a soarelui a fost arătată în această privinţă fiecare cel mai mic raport distinct, cum este în legătură lumea spiritelor cu cea naturală; şi s-ar putea spune de aceea aici cu drept cuvânt: Pentru a putea trage concluzii din temelie în aparenţă, ar fi aproape necesar, să se spună aici încă ceva mai departe, întrucât tocmai acest lucru a fost iluminat îndeajuns în decursul a toată relatarea în toate ramurile lui.

Eu spun însă: Niciodată nu are omul prea multe lucruri bune; desigur însă lucruri rele. Pentru că mult bine nu poate des să îmbunătăţească ce-i rău; dar puţin rău poate adesea să strice mult bine!

Şi astfel vrem noi să iluminăm încă şi prin unele exemple concrete subiectul nostru din faţă aşa de limpede precum este posibil.

Priviţi la un *pom.* Substanţa lui, cum este ea aici, vă înfăţişează toată *esenţa lumii spiritelor* în raportul ei faţă de lumea naturală în apariţia corespunzătoare.

Interiorul pomului, miezul deci, este partea cerească, trunchiul, crengile şi ramurile sunt adevărata împărăţie a spiritelor, care îşi are viaţa de la miezul interior. Peste lemnul trunchiului veţi vedea voi scoarţa, care este aparenţa din exterior a pomului. Scoarţa pentru sine este moartă; dar sub scoarţa exterioară moartă se află încă o altă scoarţă pe care o numiţi voi „cea vie“. Aceasta este asemenea stării de legătură, unde partea duhovnicească trece în cea materială.

Să privim la efectul acestei scoarţe. Din ea reiasă mai întâi scoarţa exterioară moartă şi iarăşi reiasă din această scoarţă vie toată decoraţia trecătoare în formă de frunză, precum şi forma exterioară a florii şi în sfârşit, însăşi coaja exterioară a fructului.

Toate aceste produse nu sunt durabile; ele cad după un timp, când şi-au îndeplinit slujirea lor.

Vedeţi, *aşa stau lucrurile cu lumea* şi toate acelea, ce îi aparţin. Toate acestea se aseamană scoarţei exterioare, frunzelor şi florilor, dar şi în sfârşit fructelor unui pom. Acestea cad jos. Dar pomul rămâne

şi poartă în viaţa lui interioară într-un mod nenumărat imaginea exterioară a aparenţei şi a părţii trecătoare. Cum se pot însă acum trage concluzii din aparenţe asupra *motivului* interior adevărat? Eu spun: În cel mai uşor mod de pe lume. Voi trebuie numai să vă imaginaţi partea aparentă într-un mod nemărginit şi în acelaşi timp util eficient, căci astfel aveţi voi deja în faţa voastră motivul părţii duhovniceşti.

Motivul principal este însă vizibil de găsit prin aceea, dacă voi priviţi la toată acţiunea vegetativă în mulţi ani a unui pom. Ea nu constă în nimic altceva, decât în înmulţirea continuă şi întărirea neâncetată de sine sporitoare a vieţii.

Foarte simplu este pusă aceasta într-un singur grăunte mic de răsad în pământ. Care putere de viaţă este din început în acest grăunte de răsad, de exemplu într-o nucă de stejar, poate verifica fiecare om, când el ia o asemenea nucă în mâinile lui şi se poate juca cu aceasta excact aşa ca şi cu o minge foarte mică şi uşoară.

Dacă însă această nucă de stejar neânsemnată este pusă în pământ, atunci începe să se întărească în ea viaţa vegetativă. Un stejar tânăr cu cel mult două frunze va fi mai întâi vizibil. În acest prim stadiu este încă slabă viaţa vegetativă a viitorului pom de stejar. Ea întrece de-abia de zece ori greutatea nucii de stejar netede de mai înainte. Dar să privim la ea numai cu treizeci de ani mai târziu. Aici şi-a însuşit pomul deja o aşa puternică forţa de viaţa vegetativă, ca voi aţi putea lega de trunchiul lui mai mulţi cai şi ei nu vor fi în stare să-l smulgă din pământ cu puterea lor imensă. Priviţi însă la pom când acesta are vârsta de o sută de ani. Ce pom uriaş şi majestatic şi ce putere în el sfidătoare a toate furtunile! Cât de înmiit a reprodus acest stejar bătrân de un secol în acelaşi nuci de stejar viaţa lui vegetativă din început mică şi cât de imens a îngrăşat el pământul în jurul lui prin deşeurile lui şi astfel, oarecum, cu surplusul puterii lui de viaţă vegetativă şi a însufleţit pământul spre continua înmulţire a puterii proprii de viaţă!

Pe scurt, un astfel de pom a devenit o *lume plină de viaţă.* Şi toate acestea au venit de la o neânsemnată nucă de stejar.

Vedeţi, aşa merge de la început din Mine doar o scânteie de putere de viaţă şi dotată cu averea, să se poată întări până la infinit ca o putere de viaţă. Şi de aceea este nevoie de apariţia pomului pentru ca toată lumea să poată pricepe acest lucru limpede.

Noi am spus mai înainte: Din scoarţa vie se dezvoltă aparentele frunze, floarea exterioară şi chiar şi fructul în coajă. În fruct primeşte chiar germenul sâmburelui doar o foarte mică scânteie din viaţa întreagă a miezului pomului. Sâmburele se coace împreună cu fructul şi îl descrie pe om în aparenţa sa lumească. Cât se poate de simplă şi fără cuvinte este forma exterioară vizibilă şi foarte mică este puterea sa. Dar este la fel ca o nucă de stejar. Dacă este pus în pământul bun al voinţei Mele, atunci se dezvoltă germenul şi acesta devine în sfârşit el însuşi un pom măreţ, a cărui putere întrece puterea a nenumărate nuci de stejar.

Şi vedeţi, aşa are fiecare om germenele stării sale spirituale în sine, care este de fapt adevărata lume spirituală. El este pe pământ o scânteie a vieţii, care trebuie să se dezvolte pentru a fi un soare al vieţii. Din germenele său mare cât un atom trebuie să crească un uriaş şi măreţ pom de viaţă. Şi aşa este.

Cum poartă în sine o nucă de stejar nenumărate păduri pline de pomi uriaşi, care se pot dezvolta din acel singur sâmbure, aşa poartă şi omul în aparenţă sa viaţa minusculă, nemărginita putere şi potenţialul la aceasta. -

Dar în Evanghelie este scris, acolo unde vorbeşte acela, care şi-a îngropat talantul: „Eu ştiu că eşti un om sever şi tu vrei să culegi, cu toate că nu ai semanat. Acolo unde ai pus unul, vrei tu să câştigi mii; de aceea am îngropat talantul, ca să ţi-l dau, aşa cum mi l-ai dat şi tu mie. “

Dar la aceasta răspunde Domnul talantului: „Oh, tu slugă netrebnică! Ai ştiut tu că eu sunt un om drept şi vreau să recoltez, cu toate că nu am semănat, dar de ce nu ai dus tu talantul la un schimbător, care ar fi putut să-ţi de-a procente de camătă pentru acesta? “

Vedeţi, din acest loc este foarte clar, că *eu împrăşti părţi cât se poate de mici de viaţă din Mine în regiunile nemărginite ale prezenţei Mele de pretutindeni, pentru a primi din aceste părţi micuţe de viaţă mase potenţiale performate.*

Acesta este motivul adevărat şi interior al vieţii de pretutindeni spirituale: Dar sunt Eu într-adevăr un cămătar de viaţa rău, dur şi nedrept? Da de unde! Căci în afară de Mine nu există altundeva o viaţă şi aceasta din simplul motiv, pentru că nu există în veci alta „decât Mine“! *Eu sunt izvorul hrănitor etern pentru toate vieţile!*

Dar ce se va întâmpla cu viaţa în timpurile ce vor veni, dacă acest izvor de bază se va seca? Vedeţi, atunci s-ar refugia toate vieţuitoarele în univers şi la sfârşit nu ar mai rămâne nimic decât un univers etern, gol, întunecat şi mort!

Dar pentru că Eu sunt izvorul de bază şi hrănitor pentru toate vieţile şi Eu Însumi în fiecare clipă Mă întăresc şi prind putere la infinit prin Mine Insumi, aşa şi toate vieţile parţiale, care se pronunţă în voi oameni creaţi, se potenţiază şi acestea la infinit şi prin aceasta se întăresc şi prind putere.

Cu cât mai puternic este Tatăl, cu atât mai puternici sunt copiii. Din furnici ies furnici, dar nu nişte lei sau vulturi. Peste tot proiectează slabul ce este slab şi cel puternic tot ceva puternic. Dar cum cel slab nu poate proiecta niciodată ceva puternic, aşa nu poate nici cel puternic să proiecteze ceva slab. Un vulture nu poate niciodată să procreze un porumbel fricos şi un iepure nu se va putea lăuda niciodată, că un leu l-ar fi produs.

Dar dacă sunteţi copiii a unui atotputernic Tată şi aveţi germenele de viaţă a Tatălui vostru, atunci adânciţi acest germen în pământul bun al voinţei Mele şi *întăriţi-L pe Tatăl în voi,* aşa veţi deveni şi voi puternici în aceeaşi măsură la fel ca Tatăl. Căci Tatăl nu cere puterea voastră pentru El, ci El o cere pentru voi, pentru ca voi să puteţi deveni desăvârşiţi, cum este El Însuşi sau cum este cerul de desăvârşit. -

Vedeţi, aceasta este o imagine, cum puteţi vedea voi din exterior motivul interior al vieţii. - Mai departe o altă imagine la acest scop! -

Un copil omenesc ca imagine a împărăţiei cereşti
şi a întregului univers

În prezentarea anterioară am creat o imagine puternică în faţa tuturor oamenilor, după care fiecare poate cu uşurinţă prin apariţiile exterioare să ajungă imediat la motivul interior. Dar pentru că acest spaţiu este foarte mare şi apariţiile sunt nenumărate, aşa nu îi sunt omului de ajuns nenumărate imagini, pentru a-şi putea procura în orice situaţie un sfat drept în existenţa sa aparentă. Şi aşa vom trece noi la o alta, mult mai uşoară, dar pentru aceasta mult mai accentuată şi mai cuprinzătoare imagine pentru iluminarea lucrului nostru.

Ce ar putea exista mai simplu decât un sărac copil omenesc inofensiv? Acesta are două picioare care le poate mişca, atunci un trup plin de măruntaie; are două mâini care le poate mişca şi peste acestea un gât şi deasupra un cap pe care îl poate mişca. La cap are două urechi, care rămân tot timpul în aceiaşi măsură îndepărtate una de cealaltă şi una aude totuşi tot timpul tot acelaşi lucru ca şi cealaltă. Deci mai are şi doi ochi, care îşi au punctul fix în cap şi nu pot fi în nici într-un caz apropiaţi, cu toate că sunt în stare să se mişte. Cu aceşti ochi poate fi văzut orice lucru în parte. În mijlocul ochiilor este un nas care are două nări. El respiră aerul necesar vieţii şi lasă să se scurgă impurităţile capului. Mai are deci şi o gură, a cărui parte de jos se poate mişca doar. În aceasta are într-adevăr dinţi care nu se pot mişca, dar în schimb la aceasta o limbă cât se poate de mişcătoare. Restul corpului este alcătuit din piele, din carne, sânge, nervi, fibre, vene şi oase, în care se găseşte măduva. - Vedeţi, aceasta este imaginea *copilului nostru.*

Dar cine se gândeşte, ce se găseşte sub această apariţie? Cine poate zări în aceasta întreg cerul? Cine poate zări întreg universul?

Cine caută în imaginea simplă un *conflict al întregii creaţii,* atât în cea spirituală cât şi în sfera naturală?

Nu ar dori să spună cineva aici: Într-un copil nu se prea poate vedea acest lucru; dar să-l lăsăm să crească şi să fie un bărbat, atunci va putea găsi gândirea şi faptele sale ceva, din care se va putea recunoaşte, că omul este cel puţin o parte integrală a întregii creaţii.

Eu însă spun: Nu este nevoie de acest lucru; este îndeajuns copilul. *Picioarele* sale simple deovedesc *grija de dragoste a* Mea *de Tată,* care este pronunţată prin zece porunci simple, cele pe care le cunoaşteţi şi voi. Picioarele sunt dotate în această ordine şi pentru suport cu zece degete şi pentru stabilitate.

Dar în sfera naturală reprezintă sistemul planetar, care este de fapt o proptă joasa a întregului sistem solar. Da, planetele forţează la fel ca picioarele întreaga mişcare a trupului principal al soarelui în mişcarea sa principală.

Din aceste câteva exemple puteţi să înţelegeţi, că în picioarele copilului este toată fiinţa iubitoare în felul spiritual, exact aşa cum există toată fiinţa planetară în felul natural.

Pe picioare se află trupul ca atelier principal al vieţii. Cine nu vede de îndată aici, în sfera duhovnicească, esenţa dragostei însufleţitoare din Mine? Şi cine nu vede în trup imediat soarele, care este trupul însufleţitor al întregului sistem planetar?

În trup este inima ca *locuinţă de bază a vieţii şi toată această imagine cea mai clară a dragostei.* Această dragoste este neântrerupt activă şi aduce hrana tuturor părţilor trupului.

Imediat lângă sine are această dragoste stomacul. Acesta este bucătăria ospitalieră, în care dragostea, prin focul ei care fierbe mâncărurile şi atunci, foarte minunat gătite, le duce în toate părţile distincte.

Plămânul este tot aşa ca un al doilea stomac, o a două bucătărie, prin care este adăugată mâncare eterică la bucatele gătite în prima bucătărie, ca mâncărurile primei bucătării să devina vii şi să fie folosibile pentru susținerea vieții.

Cât de minunat arată imaginea acestor două bucătării, în a căror mijloc domină inima activă, cum partea duhovnicească intervine în cea naturală, pentru a o spiritualiza pe ea însăşi şi astfel, s-o conducă spre un destin mai înalt. Şi toate acestea se întâmplă prin mijlocirea tot timpul activă a inimii, aceasta imagine foarte exactă a dragostei!

Cine poate aici tăgădui stăpânirea Mea proprie de dragoste, cum Eu preiau pe de-o parte, tot timpul, ce este pierdut, fierb aceasta în marea bucătărie a creației naturale şi o însuflețesc atunci prin suflarea milostivirii şi îndurării Mele, din a doua mare bucătărie, care este aici cerul şi este asemenea plămânului în om.

Fiecare suflare poate să-i spună fiecărui om, cum Eu tocmai influențez continuu din ceruri, ca viața să dăinuiască prin aceea, că Eu tocmai prin această vărsare năzuiesc să transform tot timpul moartea în viață.

Cine este aici în stare să gândească numai foarte puțin lucid, pe acela nu-l va lăsa cu siguranță fără lumină această minunată imagine de pildă. - Să mergem însă mai departe.

La amândouă părți ale trupului se afla *două mâini.* Acestea reprezintă în privința duhovnicească *dragostea activă,* care se poate mişca liberă peste tot în spații largi şi încontinuu înfăptuieşte şi lucrează.

Prin mâini este reprezentată în consecință şi puterea Mea liber stăpânitoare şi nelegată, care însă totuşi nu acționează în afara ordinii de bază veşnice şi stabilite, pentru că fiecare mână poartă degetele, ca membre cele mai din afară, a căror număr este asemenea cu acela al membrelor din afară a picioarelor. Numai că vlăstarii de la picioare sunt legați de aceeaşi ordine judecată, în timp de vlăstarii de la mâini înseamnă *activitatea liberă* a acestei ordini.

Deci, aşa ar fi de exemplu un om nerenăscut în duh asemenea cu ordinea legată a picioarelor şi un renăscut asemenea cu ordinea liberă a mâinilor.

Cine este în stare aici iarăşi să gândească, acela va găsi adevărul corespunzător; mai ales dacă el priveşte încă la soarele natural, cum şi acesta arată contemplativ, în scurgerea în afară a razelor lui, mâinile lui evident liber efective.

Acum am mai avea încă capul, o parte tare peste trup, care reprezintă în sine însăşi într-o formă rotunjită un om deplin în sfera lui duhovnicească. Urechile sunt picioarele acestuia, pe care el merge. Ochii sunt brațele lui, cu care el poate cuprinde în jurul lui chiar destul de departe. Nasul este plămânul lui; gura este stomacul lui. În ea este, asemenea inimii, limba, care ajută la prelucrarea mâncarurilor materiale precum şi a celor duhovniceşti; cele materiale prin introducerea lor sub dinții care sfărâmă şi atunci, prin înghițire. Aceasta este ocupația lor materială. Dar limba dă şi vocii un sunet de înțeles şi articulat şi ea este aceea care transformă gândurile interioare în cuvinte de înțeles.

Măduva interioară a capului reprezintă toate mădularele corespunzătoare ale omului sau viața lui mai rafinată şi făcută mai spirituală.

Şi aşa înfățişează omul în volumul său total în forma lui foarte simplă şi vizibilă pe om prin toate cele *trei trepte* ale sale: în *picioarele* lui *naturalitatea legată,* în *trupul* lui *sfera duhovnicească a acesteia,* care mai are încă de-a face şi de luptat cu lucruri diferite şi în ceea ce priveşte *capul, sfera lui cerească,* unde omul stă pentru sine de-i drept de față într-o constituire tare şi de neschimbat, dar tocmai prin acest lucru este el capabil în sfera lui de acțiune cu atât mai de parte să-şi întindă mâna în afară, precum şi părțile integrante ale capului sunt deja la omul natural capabile nesfârşit mai departe să-şi întindă mâinile în afară decât părțile integrante ale trupului. -

Acum priviți, aceasta este o imagine foarte simplă, dar limpede. În această pildă a apariției exterioare este conținut *întregul cerului,* întregul *lumii duhovniceşti* subordonat cerului şi astfel şi întregul *lumii naturale subordonate cerului şi lumii spirituale în toate detaliile ei.*

Eu sunt de părere că, dacă priviți această imagine, mai ales în simplitatea unui copil inofensiv, atunci veți găsi voi în această aparență fiecare alta cu uşurință şi peste tot tocmai şi tot aşa de uşor veți fi în stare să ajungeți la temelia ei. - Şi astfel am şi avea aşadar destule imagini; şi nouă nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut, decât să mai adăugam unele „amintiri de după“°°) la această întreagă lucrare, cum aceasta trebuie să fie citită cu folos şi să fie conform acestui lucru mânuită.) Aceste „amintiri de după” au apărut într-o scriere distinctă şi mai mică cu titlul: Explicații ale textului de scriere.

S F I R S I T